

Buddhism

Introduction	2
Beliefs, Teachings, Wisdom, Authority	2
Basic Beliefs	2
Scriptures & Authority	3
Founders & Exemplars	4
The Buddhist Sangha	5
Ways of Living	5
The Eightfold Path	5
The Scriptures	6
The Journey of Life	7
Holy Days and Celebrations	8
Ways of Expressing Meaning	9
Stories of Faith	9
Symbols of Faith	9
Buddhist Art & Imagery	10
Theravada Places of Worship	11
Pilgrimage	11
Mahayana Places of Worship	11

Identity, Diversity and Belonging	12
Individuals and Communities	12
Religious / Spiritual Identity	12
Ordained and Lay Buddhists	13
Family and Community	13
Foundations of Identity	14
Identity & Belonging in Practice	14
Diversity	15
Meaning, Purpose and Truth	16
Religious Experience	16
Ultimate Questions	17
Religion and Science	18
Values and Commitments	19
Moral and Spiritual Qualities	19
Rules and Ethical Guidelines	19
Ethical Guidelines	19
Moral Exemplars	20
Rights and Responsibilities	20
The Environment	21

Moral Issues: examples	21
Websites	22
Bibliography	23
พระพุทธศาสนา.....	2
ความเชื่อ คำสอน ปัญญา และอำนาจ.....	2
ความเชื่อพื้นฐาน.....	2
คัมภีร์และอำนาจ.....	3
ผู้ก่อตั้งและบุคคลตัวอย่าง	4
พระสงฆ์.....	5
วิถีแห่งการดำเนินชีวิต.....	5
อริยมรรคมีองค์	5
พระสูตร.....	6
การเดินทางของชีวิต.....	7
วันสำคัญและการเฉลิมฉลอง.....	8
วิธีการแสดงออกซึ่งความหมาย.....	9
เรื่องราวแห่งศรัทธา.....	9
สัญลักษณ์แห่งศรัทธา.....	9
ศิลปะและภาพลักษณ์ทางพุทธศาสนา	10
สถานที่สักการะของเถรวาท.....	11

การแสวงบุญ.....	11
สถานที่สักการะของมหายาน.....	11
อัตลักษณ์ ความหลากหลาย และความเป็นพหุพ้อง....	12
ปัจเจกบุคคลและชุมชน....	12
อัตลักษณ์ทางศาสนา/จิตวิญญาณ.....	12
พุทธศาสนิกชนผู้บวชและฆราวาส.....	13
ครอบครัวและชุมชน.....	13
รากฐานของอัตลักษณ์.....	14
อัตลักษณ์และความเป็นพหุพ้องในการปฏิบัติ.....	14
ความหลากหลาย....	15
ความหมาย จุดมุ่งหมาย และความจริง.....	16
ประสบการณ์ทางศาสนา	16
คำถามสูงสุด.....	17
ศาสนาและวิทยาศาสตร์.....	18
คุณค่าและพันธกิจ.....	19
คุณธรรมและคุณสมบัติทางจิตวิญญาณ.....	19
กฎและแนวทางปฏิบัติทางจริยธรรม.....	19
แนวทางปฏิบัติทางจริยธรรม.....	19
บุคคลตัวอย่างทางศีลธรรม.....	20

สิทธิและหน้าที่	20
สิ่งแวดล้อม.....	21
ประเด็นทางศีลธรรม: ตัวอย่าง.....	21
เว็บไซต์	22
บรรณานุกรม.....	23

Introduction

Buddhism, founded upon the teaching of Siddattha Gotama / Siddhartha Gautama who discovered the Dhamma / Dharma, was born about two thousand five hundred years ago in north eastern India. In its various forms, Buddhism is a worldwide religion with over 360 million adherents which is about 6% of the world's population.

The resources contained in the list of subjects to the right are a basic introduction to the facts and beliefs of Buddhism. They are a portal or window into the world Buddhism and by following the websites and bibliographies, an enquirer may discover more and more about this faith.

The six units are based on the QCA non-statutory framework for Religious Education and the Areas of Enquiry. They provide not only a comprehensive guide to the factual and belief structures of Buddhism, but also address the issues that Buddhism encounters as it engages with the 21st century.

Pali is the language of the texts of the Theravada school, whilst Sanskrit is used for general Mahayana. Out of respect for these two traditions, both terms are given: first the Pali and then the Sanskrit.

About the Author

This section was written by Dr James Robson.

James is a lecturer at Oxford University Department of Education. He has a doctorate in educational technology, an MA in Theology from Oxford University where he studied Buddhism under Professor Richard Gombrich, and an MA in Buddhist Studies from the University of Sunderland, taught by Professor Peter Harvey, where he learned Pali and studied Buddhist Philosophy, ethics, psychology and scripture.

บทนำ

พระพุทธศาสนา ซึ่งมีรากฐานมาจากการสั่งสอนของสิทธัตถะ โคตมะ ผู้ค้นพบพระธรรม ถือกำเนิดขึ้นเมื่อประมาณสองพันห้าร้อยปีที่แล้วในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย ในรูปแบบต่างๆ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาสาเกตที่มีผู้ปฏิบัติตามกว่า 360 ล้านคน ซึ่งคิดเป็นประมาณ 6% ของประชากรโลก

แหล่งข้อมูลที่อยู่ในรายการหัวข้อทางด้านขวามือนี้ เป็นบทนำพื้นฐานเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและความเชื่อของพระพุทธศาสนา ข้อมูลเหล่านี้เป็นประตูหรือหน้าต่างสู่โลกของพระพุทธศาสนา และโดยการติดตามเว็บไซต์และบรรณานุกรม ผู้สนใจสามารถค้นพบข้อมูลเกี่ยวกับศาสนานี้ได้มากขึ้นเรื่อยๆ

เนื้อหาทั้งหกหน่วยนี้อิงตามกรอบการเรียนรู้ที่ไม่เป็นไปตามกฎหมายของ QCA สำหรับการศึกษาศาสนา และขอบเขตของการสืบค้น เนื้อหาเหล่านี้ไม่ได้ให้เพียงแค่คู่มือที่ครอบคลุมเกี่ยวกับโครงสร้างข้อเท็จจริงและความเชื่อของพระพุทธศาสนาเท่านั้น แต่ยังกล่าวถึงประเด็นที่พระพุทธศาสนาเผชิญในการเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 อีกด้วย

ภาษาบาลีเป็นภาษาที่ใช้ในคัมภีร์ของนิกายเถรวาท ในขณะที่ภาษาสันสกฤตใช้สำหรับนิกายมหายานโดยทั่วไป เพื่อเป็นการเคารพต่อทั้งสองนิกาย จึงได้มีการให้คำศัพท์ทั้งสองภาษา โดยจะแสดงคำในภาษาบาลีก่อน แล้วจึงตามด้วยคำในภาษาสันสกฤต

เกี่ยวกับผู้เขียน

ส่วนนี้เขียนโดย ดร. เจมส์ ร็อบสัน

เจมส์เป็นอาจารย์บรรยายที่ภาควิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด เขาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกด้านเทคโนโลยีทางการศึกษา ปริญญาโทด้านเทววิทยาจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ซึ่งเขาได้ศึกษาพระพุทธศาสนาภายใต้การดูแลของศาสตราจารย์ ริชาร์ด กอมบริช และปริญญาโทด้านพุทธศาสนศึกษาจากมหาวิทยาลัยซันเดอร์แลนด์ ซึ่งสอนโดยศาสตราจารย์ ปีเตอร์ ฮาร์วีย์ ที่ซึ่งเขาได้เรียนรู้ภาษาบาลีและศึกษาปรัชญา จริยศาสตร์ จิตวิทยา และคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา

Beliefs, Teachings, Wisdom, Authority

Interpreting teachings, sources, authorities and ways of life in order to understand religions and beliefs;

Understanding and responding critically to beliefs and attitudes.

Basic Beliefs

The background to the Buddhist belief system is very different from the Hebraic religions. The Buddhist faith begins with the belief in reincarnation – that beings are reborn as animals, humans and even gods. What we are reborn as is defined by our kamma / karma, our good and bad deeds and, more importantly, our good and bad intentions. With these concepts as a background, a Buddhist is best described as someone who takes the Three Refuges: in the Buddha (Gotama /

Gautama), the Dhamma / Dharma (the teachings of the Buddha) and the Sangha (the Buddhist community of monks and nuns). Thus the Dhamma / Dharma holds the key beliefs for Buddhists. When discussing the Dhamma / Dharma a good place to start is the Four Noble Truths. These are:

1. The belief that dukkha / duhkha (usually translated as suffering) exists – in negative events such as sickness and death, and also in things that are pleasing, because the pleasure will end.
2. The acceptance that the origin of dukkha / duhkha is craving. This keeps beings in samsara, the eternal cycle of rebirth and hence suffering.
3. The statement that the cessation of dukkha / duhkha does exist. This is normally defined as nibbana / nirvana.
4. A description of the way leading to the cessation of dukkha / duhkha. This is the Noble Eightfold Path.

ความเชื่อ คำสอน ปิฎก และอำนาจ

การตีความคำสอน แหล่งที่มา ผู้มีอำนาจ และวิธีการดำเนินชีวิต เพื่อให้เข้าใจศาสนาและความเชื่อต่างๆ;

การเข้าใจและตอบสนองต่อความเชื่อและทัศนคติอย่างมีวิจารณ์ญาณ

ความเชื่อพื้นฐาน

ภูมิหลังของระบบความเชื่อทางพุทธศาสนานั้นแตกต่างจากศาสนาในกลุ่มอับราฮัมอย่างมาก ความเชื่อทางพุทธศาสนาเริ่มต้นด้วยความเชื่อในการเวียนว่ายตายเกิด – ที่สรรพสัตว์ทั้งหลายเกิดใหม่เป็นสัตว์ มนุษย์ และแม้แต่เทพเจ้า สิ่งที่เราจะไปเกิดใหม่นั้นถูกกำหนดโดยกรรมของเรา ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว และที่สำคัญกว่านั้นคือเจตนาดีและเจตนาร้ายของเรา ด้วยแนวคิดเหล่านี้

เป็นพื้นฐาน ชาวพุทธจึงได้รับการอธิบายได้ดีที่สุดว่าเป็นผู้ที่ยึดมั่นในพระรัตนตรัย ได้แก่ พระพุทธ (โคตมะ/ **เกาทัม**), พระธรรม (คำสอนของพระพุทธเจ้า) และพระสงฆ์ (ชุมชนสงฆ์และภิกษุณี) ดังนั้น พระธรรมจึงเป็นหัวใจสำคัญของความเชื่อสำหรับชาวพุทธ เมื่อกล่าวถึงพระธรรม จุดเริ่มต้นที่ดีคืออริยสัจสี่ ซึ่งได้แก่:

ความเชื่อว่า ทุกข์ (โดยทั่วไปแปลว่าความทุกข์) มีอยู่ – ทั้งในเหตุการณ์ที่ไม่พึงปรารถนา เช่น ความเจ็บป่วยและความตาย และรวมถึงสิ่งที่น่าพอใจด้วย เพราะความสุขนั้นย่อมมีวันสิ้นสุด

การยอมรับว่า สมุทัย (เหตุแห่งทุกข์) คือตัณหา ซึ่งทำให้สัตว์ทั้งหลายยังคงอยู่ในสังสารวัฏ คือวงจรแห่งการเกิดใหม่และความทุกข์อันไม่สิ้นสุด

การกล่าวว่า นิโรธ (ความดับแห่งทุกข์) นั้นมีอยู่ ซึ่งโดยทั่วไปหมายถึงนิพพาน

คำอธิบายถึง มรรค (หนทางนำไปสู่ความดับแห่งทุกข์) นั่นคืออริยมรรคมีองค์ ๘

Buddhist beliefs strongly affect religious practice. While the vinaya acts as a code for the sangha, the Noble Eightfold Path acts as a guide for both lay and monastic Buddhists alike – particularly ‘right speech’, ‘right action’, and ‘right livelihood’. Coupled with this, the belief that kamma / karma affects our rebirth means that Buddhists will try and do things that are kammically / karmically good, such as giving, while avoiding things that are kammically / karmically bad, for example harming other living beings.

The way Buddhist beliefs translate into life, with an attempt to lead a good ethical life being a priority for most Buddhists, is very similar to other religions. Compared with Christianity, for example, many similarities can be seen: respect for life, rejection of violence, emphasis on charity and good deeds. However, it is important to remember that Buddhist beliefs are based on a background of

kamma / karma and reincarnation with gods being ‘on this side’ of salvation, and so also subject to death and rebirth.

Claims of religious truth are not often made in Buddhism. Instead, the Buddha taught that followers should investigate all claims for themselves. However, since most people are not far enough advanced on the Path to verify such teachings as Anatta / anatman, kamma / karma et al, initial faith in the authority of the Buddha, his Dhamma / Dharma and the Sangha (for example, the Three Refuges) is necessary.

Buddhism can be divided into 3 main groups: Theravada, Eastern Buddhism and Northern Buddhism. While these groups share certain core beliefs, there are some differences in interpretation. The main difference is between the Mahayana (a kind of Buddhism adopted in Eastern and Northern Buddhism) is the belief that nirvana is not the ultimate goal of Buddhism. Instead everyone should aim to become a Bodhisattva and eventually a Buddha and help with the salvation of all beings. Theravadins, on the other hand, believes that, while the Bodhisattva path is the best possible goal, it is not for everyone, only the noble few.

The majority of people should aim for nibbana / nirvana.

ความเชื่อทางพุทธศาสนามีผลอย่างมากต่อการปฏิบัติทางศาสนา ในขณะที่พระวินัยบัญญัติเป็นเหมือนประมวลกฎหมายสำหรับพระสงฆ์ อริยมรรคมีองค์ ๘ ก็เป็นเหมือนแนวทางปฏิบัติสำหรับทั้งพุทธศาสนิกชนที่เป็นฆราวาสและบรรพชิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ‘สัมมาวาจา’ (การพูดชอบ) ‘สัมมากัมมันตะ’ (การกระทำชอบ) และ ‘สัมมาอาชีวะ’ (การเลี้ยงชีพชอบ) ควบคู่ไปกับความเชื่อที่ว่ากรรมส่งผลต่อการเกิดใหม่ของเรา หมายความว่าชาวพุทธจะพยายามทำสิ่งที่ป็นกุศลกรรม เช่น การให้ทาน ในขณะที่หลีกเลี่ยงสิ่งที่ป็นอกุศลกรรม เช่น การทำร้ายสิ่งมีชีวิตอื่น

วิธีการที่ความเชื่อทางพุทธศาสนาถ่ายทอดสู่การดำเนินชีวิต โดยมีความพยายามที่จะดำเนินชีวิตที่มีคุณธรรมเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกสำหรับชาวพุทธส่วนใหญ่ มีความคล้ายคลึงกับศาสนาอื่นๆ มาก เมื่อเทียบกับศาสนาคริสต์ ตัวอย่างเช่น สามารถเห็นความคล้ายคลึงได้หลายประการ ได้แก่ การเคารพชีวิต การปฏิเสธความรุนแรง การเน้นการกุศลและการทำความดี อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้คือความเชื่อทางพุทธศาสนามีพื้นฐานมาจากเรื่องกรรมและการเวียนว่ายตายเกิด โดยที่เทพเจ้าก็ยัง ‘อยู่ข้างนี้’ ของความหลุดพ้น และดังนั้นจึงต้องเผชิญกับความตายและการเกิดใหม่อีกด้วย

การกล่าวอ้างถึงความจริงทางศาสนามักไม่ค่อยมีในพระพุทธรูป แต่พระพุทธรูปทรงสอนว่า ผู้ปฏิบัติตามควรตรวจสอบคำกล่าวอ้างทั้งหมดด้วยตนเอง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคนส่วนใหญ่ยังไม่ก้าวหน้าบนมรรคามากพอที่จะตรวจสอบคำสอนต่างๆ เช่น อนัตตา กรรม เป็นต้น การมีศรัทธาเบื้องต้นในอำนาจของพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์ (เช่น พระรัตนตรัย) จึงเป็นสิ่งจำเป็น

พระพุทธรูปสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ เถรวาท พุทธศาสนาแบบตะวันออก และพุทธศาสนาแบบเหนือ ในขณะที่กลุ่มเหล่านี้มีความเชื่อหลักบางประการร่วมกัน แต่ก็มี ความแตกต่างในการตีความ ความแตกต่างหลักคือระหว่างมหายาน (พุทธศาสนาประเภทหนึ่งที่ได้รับการยอมรับในพุทธศาสนาแบบตะวันออกและเหนือ) กับความเชื่อที่ว่านิพพานไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของพระพุทธรูป แต่ทุกคนควรตั้งเป้าหมายที่จะเป็นพระโพธิสัตว์ และในที่สุดก็เป็นพระพุทธรูป และช่วยเหลือในการช่วยสรรพสัตว์ทั้งปวงให้หลุดพ้น ในทางตรงกันข้าม เถรวาทเชื่อว่า ในขณะที่หนทางแห่งพระโพธิสัตว์เป็นเป้าหมายที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่ก็ไม่ได้มีไว้สำหรับทุกคน มีไว้สำหรับผู้มีบุญน้อยคนเท่านั้น คนส่วนใหญ่ควรตั้งเป้าหมายไปที่นิพพาน

Scriptures & Authority

Tradition has it that the teachings of the Buddha were gathered together and agreed upon at the First Buddhist Council, shortly after the death of the Buddha. These agreed teachings were initially transmitted orally, but became texts around

1st century BCE. The Pali Canon is usually thought to represent the earliest stratum of texts. It is divided into three: the Suttas (the discourses of the Buddha), the vinaya (a code by which the Sangha should live by), and the abhidhamma / abhidharma (a systemization of the philosophy, psychology and metaphysics found in the suttas. This was built up gradually over a period of time). Mahayana Sutras appeared later and tend to hold key Mahayana ideas concerning the path of the Bodhisattva and emptiness.

The source for Buddhist doctrines and ideas is the Buddhist texts – the Pali Canon or the Mahayana Sutras. The source of these is the Buddha himself: the ideas encapsulated in the texts come directly from the Buddha and so derive their authority from him. However, the Buddha never claimed to create any doctrines or ideas himself, he simply discovered the way things really are, the knowledge of which leads to nibbana / nirvana. This means that Buddhists do not necessarily have to blindly believe in empty dogmatism since the real source for their ideas is experience. One can experience the way things really are for oneself – in Buddhism emphasis is laid on empirically testing claims when one is able. This is particularly true in the Theravadin tradition. The authority for leadership arises in different ways for different Buddhist traditions. In the first instance, the Buddha led his sangha due to his spiritual accomplishments. Similarly the arahats / arhats who did a great deal of teaching did so because of their accomplishments. However, the Buddha tried to avoid problems of hierarchy so refused to name a leader after he died. Instead he simply based the order of speaking on seniority, meaning in practice, those who had been monks longer. The Theravadin tradition maintains this idea – so one may see a more spiritually experienced young monk

still paying respect to a less experienced one simply because the latter has been in the Sangha longer. However, for the laity, any monk or nun can be viewed as a spiritual leader. Members of the Sangha have the authority to act as leaders to the laity because they are seen as more spiritually accomplished, having laid aside the lay life to become mendicants. They are viewed as more knowledgeable when it comes to the Dhamma / Dharma, so are worthy teachers. In Mahayana traditions leadership may be based on spiritual attainments or because one is believed to be the incarnation of a bodhisattva. The Dalai Lama, for example, is chosen as a child due to certain physical characteristics and information given by his predecessor. He has authority as a leader because he is believed to be the emanation of the bodhisatta / bodhisattva Avalokitesvara. Finally, leaders can be hereditary, as in Japan for example, and so gain authority to lead from their family history.

คัมภีร์และอำนาจ

ตามธรรมเนียมเล่าว่า คำสอนของพระพุทธเจ้าได้รับการรวบรวมและเห็นพ้องต้องกันในการสังคายนาครั้งแรก หลังจากพระพุทธเจ้าปรินิพพานได้ไม่นาน คำสอนที่เห็นพ้องต้องกันเหล่านี้ในขั้นต้นได้รับการถ่ายทอดด้วยปากเปล่า แต่ได้กลายมาเป็นตัวอักษรราวศตวรรษที่ 1 ก่อนคริสต์ศักราช พระไตรปิฎกภาษาบาลีโดยทั่วไปถือว่าเป็นชั้นของคัมภีร์ที่เก่าแก่ที่สุด แบ่งออกเป็นสามส่วนคือ พระสูตร (พระธรรมเทศนาของพระพุทธเจ้า) พระวินัย (ประมวลกฎหมายที่พระสงฆ์ควรปฏิบัติตาม) และพระอภิธรรม (การจัดระบบปรัชญา จิตวิทยา และอภิปรัชญาที่พบในพระสูตร ซึ่งค่อยๆ พัฒนาขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง)

พระสูตรมหายานปรากฏขึ้นในภายหลังและมักจะถือแนวคิดสำคัญของมหายานเกี่ยวกับหนทางของพระโพธิสัตว์และความว่าง

แหล่งที่มาของหลักธรรมและความคิดทางพุทธศาสนาคือคัมภีร์ทางพุทธศาสนา ได้แก่ พระไตรปิฎกภาษาบาลี หรือพระสูตรมหายาน แหล่งที่มาของคัมภีร์เหล่านี้คือพระพุทธเจ้าเอง แนวคิดที่บรรจุอยู่ในคัมภีร์มาจากพระพุทธเจ้าโดยตรง และดังนั้นจึงได้รับอำนาจจากพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระพุทธเจ้าไม่เคยอ้างว่าทรงสร้างหลักธรรมหรือความคิดใดๆ ด้วยพระองค์เอง พระองค์เพียงแต่ค้นพบความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ซึ่งความรู้ก็นำไปสู่นิพพาน นั่นหมายความว่า ชาวพุทธไม่จำเป็นต้องเชื่อในหลักการที่ว่างเปล่าอย่างงมงาย เนื่องจากแหล่งที่มาที่แท้จริงของ แนวคิดของพวกเขาคือประสบการณ์ บุคคลสามารถสัมผัสความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ได้ด้วย ตนเอง ในพระพุทธศาสนามีการเน้นย้ำการทดสอบข้อกล่าวอ้างด้วยประสบการณ์เมื่อสามารถทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนิกายเถรวาท

อำนาจในการเป็นผู้นำเกิดขึ้นในรูปแบบที่แตกต่างกันสำหรับนิกายต่างๆ ในพระพุทธศาสนา ใน ขั้นต้น พระพุทธเจ้าทรงนำพระสงฆ์ของพระองค์ด้วยคุณธรรมทางจิตวิญญาณของพระองค์ ใน ทำนองเดียวกัน พระอรหันต์ผู้ทรงสั่งสอนเป็นจำนวนมากก็ทรงทำเช่นนั้นด้วยคุณธรรมของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระพุทธเจ้าทรงพยายามหลีกเลี่ยงปัญหาเรื่องลำดับชั้น ดังนั้นจึงทรงปฏิเสธ ที่จะแต่งตั้งผู้นำหลังจากที่พระองค์ปรินิพพาน แต่ทรงกำหนดลำดับการกล่าวตามพรรษา ซึ่ง ในทางปฏิบัติหมายถึงผู้ที่บวชเป็นพระภิกษุนานกว่า นิกายเถรวาทยังคงรักษาแนวคิดนี้ไว้ ดังนั้น เราอาจเห็นพระภิกษุหนุ่มที่มีประสบการณ์ทางจิตวิญญาณมากกว่ายังคงเคารพพระภิกษุที่อ่อน พรรษากว่า เพียงเพราะว่าพระภิกษุรูปหลังอยู่ในสังฆะนานกว่า อย่างไรก็ตาม สำหรับฆราวาส พระภิกษุหรือภิกษุณีใดๆ ก็สามารถมองว่าเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณได้ สมาชิกของพระสงฆ์มี อำนาจในการเป็นผู้นำของฆราวาส เพราะพวกเขาถูกมองว่าเป็นผู้ที่มีความสำเร็จทางจิตวิญญาณ มากกว่า โดยได้ละทิ้งชีวิตฆราวาสเพื่อเป็นผู้ขอ พวกเขาถูกมองว่าเป็นผู้มีความรู้มากกว่าในเรื่อง พระธรรม ดังนั้นจึงเป็นครูที่น่าเคารพ ในนิกายมหายาน การเป็นผู้นำอาจขึ้นอยู่กับการสำเร็จ ทางจิตวิญญาณ หรือเพราะเชื่อว่าเป็นอวตารของพระโพธิสัตว์ ตัวอย่างเช่น ทะไลลามะได้รับการ คัดเลือกตั้งแต่ยังเป็นเด็กเนื่องจากลักษณะทางกายภาพบางประการและข้อมูลที่ได้รับจากองค์ ก่อนหน้า พระองค์มีอำนาจในฐานะผู้นำเพราะเชื่อว่าเป็นร่างอวตารของพระโพธิสัตว์อวโลกิเต

ศร สุตท้าย ผู้นำอาจสืบทอดตำแหน่งทางสายเลือดได้ เช่น ในประเทศญี่ปุ่น และดังนั้นจึงได้รับอำนาจในการเป็นผู้นำจากประวัติครอบครัวของตน

In practice authority is expressed in a number of ways. The scriptures are treated reverently, with the chanting of certain texts making up a significant part of Buddhist worship. The Buddha is treated with devotion by all Buddhists. Often offerings of incense, water or food are made in front of statues of the Buddha and most Buddhist families have an image of the Buddha, which is usually stored on a high shelf (the elevated position is a mark of respect). Members of the Sangha are treated with respect and supported by devotee lay Buddhists – alms food is donated, monasteries and temples are maintained etc. The Dalai Lama is the spiritual leader for many Tibetan Buddhists, and as such, is always treated respectfully with his teachings followed. While authority can be evaluated in a number of ways, it is usually based around experience. For example, the Buddha always asked his followers (or those who were able) to meditatively explore his teachings and even use their paranormal powers to psychically investigate him. Thus the Buddha said that everything he taught, including his achievements and attainments, could be experientially evaluated. The same applies to the authority of the arahats / arhats, their colleagues can use psychic powers to investigate their achievements. Authority from textual sources is derived from the beginning phrase “thus have I heard”. This indicates that the teaching came directly from the Buddha and so is stamped with his authority.

Founders & Exemplars

The most important person associated with the foundation of Buddhism is the Buddha – Siddattha / Siddhartha Gotama / Gautama (or Siddhartha Gautama in

Sanskrit) also known as Shakyamuni or Sakyamuni (sage of the Shakyas). The precise dates of the Buddha's life are uncertain. A widespread Buddhist tradition records that he was in his 80th year when he died and the dates for his life are most widely quoted as 566-486 BCE. However, recent scholarly research, using rock edicts and named monks and nuns and their recorded ages, has suggested that the dates should be brought forward, placing the Buddha's death closer to 400 BCE rather than 500BCE. The Buddha also had important disciples who helped with Buddhism's foundation:

Sariputta / Sariputra was renowned for his wisdom, and the Buddha named him as his chief assistant in turning the Dhamma / Dharma Wheel. Moggallana Maudgalyayana was Sariputta's friend and was particularly renowned for his psychic abilities; Ananda was the Buddha's cousin and attendant and is known as the Guardian of the Dhamma / Dharma. Finally King Asoka / Ashoka, living a couple of centuries after the death of the Buddha, was extremely influential in the propagation of the Dhamma / Dharma.

The ancient Indians were more concerned with philosophy rather than chronologies and biographies. We therefore have a clearer idea of the Buddha's thoughts and ideas than we do of his life. However, accounts of the Buddha's life were developed after his death. Siddattha / Siddhartha was born a prince in Lumbini, Ancient India, now modern day Nepal. He was examined by Brahmins and it was predicted he would one day be either a great king or a Buddha. His father, preferring his son to be a great king rather than a renouncer, tried to hide all suffering from him and ensured he lived a life of comfort. However, at the age of 29 the Buddha saw an old man, a diseased man, a decaying corpse and an

ascetic. Depressed by this, Siddattha / Siddartha left the palace, his wife and his son to become a mendicant and overcome old age, illness and death. He tried various ascetic practices, taking his austerities and self-mortification to such a point that he nearly starved to death. After collapsing in a river and nearly drowning he reconsidered; having taken some milk and rice from a girl named Sujata he realised a middle way between over indulgence and asceticism was preferable. He sat down underneath a pipal tree, now known as the Bodhi Tree and vowed never to rise until he had found the Truth. After 49 days of meditating, at the age of 35, he attained Enlightenment and became a Buddha. For the remaining 45 years of his life, the Buddha travelled in the Gangetic Plain teaching to an extremely diverse range of people – from nobles to outcastes, from street sweepers to mass murderers and cannibals. He set up the Sangha, the monastic community, which aided his teachings. At the age of 80 the Buddha entered Parinibbana / Parinirvana and told his disciples to follow no leader, but to follow his teachings.

Sariputta / Sariputra and Moggallana / Maudgalyayana were the two principal disciples and arahats / arhats of the Buddha, who both became ascetics on the same day. There are many stories about the two which emphasize Sariputta's / Sariputra's wisdom and Moggallana's / Maudgalyayana's psychic abilities. For example, a mischievous yaksa decided to irritate Sariputta / Sariputra by striking him on the head. Moggallana / Maudgalyayana saw this occurring with his psychic abilities, and warned his friend, though unsuccessfully. However, due to his great spiritual wisdom, Sariputta / Sariputra perceived the terrible blow that the yaksa delivered as only a light breeze. Moggallana / Maudgalyayana expressed amazement that Sariputta / Sariputra barely noticed the attack, while Sariputta /

Sariputra was equally surprised that Moggallana / Maudgalyayana had foreseen all of this. Ananda, the Buddha's attendant, was famous for his retentive memory with many of the Suttas / Sutras attributed to him. He famously petitioned the Buddha to allow nuns into the Sangha.

ในทางปฏิบัติ อำนาจแสดงออกในหลายรูปแบบ พระสูตรได้รับการเคารพอย่างสูง มีการสวดมนต์ บทต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการบูชาในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าได้รับการเคารพสักการะจากชาวพุทธทุกคน บ่อยครั้งมีการถวายเครื่องหอม น้ำ หรืออาหารหน้าพระพุทธรูป และครอบครัวชาวพุทธส่วนใหญ่มีรูปภาพของพระพุทธเจ้า ซึ่งมักจะเก็บไว้บนชั้นสูง (ตำแหน่งที่สูงขึ้นเป็นการแสดงความเคารพ) สมาชิกของพระสงฆ์ได้รับการเคารพและสนับสนุนจากพุทธศาสนิกชนผู้ศรัทธา เช่น การถวายอาหารบิณฑบาต การดูแลรักษาวัด เป็นต้น ทะไลลามะเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของชาวพุทธทิเบตจำนวนมาก และด้วยเหตุนี้จึงได้รับการเคารพเสมอ และปฏิบัติตามคำสอนของท่าน ในขณะที่อำนาจสามารถประเมินได้หลายวิธี แต่มักมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ ตัวอย่างเช่น พระพุทธเจ้าทรงขอให้ผู้ติดตามของพระองค์ (หรือผู้ที่สามารถ) พิจารณาคำสอนของพระองค์ด้วยการทำสมาธิ และแม้กระทั่งใช้ฤทธิ์อภิญญาเพื่อตรวจสอบพระองค์ทางจิต ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสว่าทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสอน รวมถึงความสำเร็จและการบรรลุธรรมของพระองค์ สามารถประเมินได้ด้วยประสบการณ์ เช่นเดียวกับอำนาจของพระอรหันต์ เพื่อนร่วมปฏิบัติของพวกท่านสามารถใช้ฤทธิ์ทางจิตเพื่อตรวจสอบความสำเร็จของพวกท่านได้ อำนาจจากแหล่งข้อมูลที่เป็นลายลักษณ์อักษรมาจากวลีเริ่มต้นที่ว่า "ข้าพเจ้าได้สดับมาดังนี้" ซึ่งบ่งชี้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระพุทธเจ้าโดยตรง และดังนั้นจึงได้รับการประทับตราแห่งอำนาจของพระองค์

ผู้ก่อตั้งและบุคคลตัวอย่าง

บุคคลที่สำคัญที่สุดที่เกี่ยวข้องกับการก่อตั้งพระพุทธศาสนาคือพระพุทธเจ้า – สิทธัตถะ โคตมะ (หรือสิทธารถะ โคตมะในภาษาสันสกฤต) หรือที่รู้จักกันในนามพระศากยมุนี ช่วงเวลาที่แน่นอนในพระชนม์ชีพของพระพุทธเจ้ายังไม่เป็นที่แน่ชัด ธรรมเนียมทางพุทธศาสนาที่แพร่หลายบันทึก

ว่าพระองค์มีพระชนมายุ 80 พรรษาเมื่อปรินิพพาน และช่วงเวลาของพระชนม์ชีพที่ได้รับการอ้างอิงมากที่สุดคือ 566-486 ก่อนคริสต์ศักราช อย่างไรก็ตาม การวิจัยทางวิชาการล่าสุด โดยใช้จารีกบนหิน และรายชื่อพระภิกษุและภิกษุณีพร้อมอายุที่บันทึกไว้ ได้เสนอแนะว่าควรเลื่อนช่วงเวลาดังกล่าวให้ใกล้เข้ามา โดยวางช่วงเวลาปรินิพพานของพระพุทธเจ้าใกล้เคียงกับ 400 ก่อนคริสต์ศักราช มากกว่า 500 ก่อนคริสต์ศักราช พระพุทธเจ้ายังมีพระสาวกสำคัญที่ช่วยในการก่อตั้งพระพุทธศาสนา ได้แก่

พระสารีบุตรทรงเป็นเลิศด้านปัญญา และพระพุทธเจ้าทรงแต่งตั้งให้เป็นอัครสาวกเบื้องขวาในการหมุนวงล้อแห่งพระธรรม พระโมคคัลลานะเป็นเพื่อนของพระสารีบุตรและทรงเป็นเลิศด้านอิทธิฤทธิ์ พระอานนท์เป็นพระญาติและอุปัฏฐากของพระพุทธเจ้า และเป็นที่รู้จักในฐานะผู้รักษาพระธรรม สุดท้าย พระเจ้าอโศกมหาราช ซึ่งมีพระชนม์ชีพอยู่สองสามศตวรรษหลังจากการปรินิพพานของพระพุทธเจ้า ทรงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเผยแผ่พระธรรม

ชาวอินเดียโบราณให้ความสำคัญกับปรัชญามากกว่าลำดับเหตุการณ์และชีวประวัติ ดังนั้นเราจึงมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับความคิดและแนวคิดของพระพุทธเจ้ามากกว่าชีวิตของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เรื่องราวเกี่ยวกับพระชนม์ชีพของพระพุทธเจ้าได้รับการพัฒนาขึ้นหลังจากที่พระองค์ปรินิพพาน สิทธัตถะประสูติเป็นเจ้าชายในลุมพินี ประเทศอินเดียโบราณ ซึ่งปัจจุบันคือประเทศเนปาล พระองค์ได้รับการตรวจดวงชะตาจากพราหมณ์ และมีการทำนายว่าพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่หรือพระพุทธเจ้า พระราชบิดาทรงปรารถนาให้พระโอรสเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่มากกว่าที่จะเป็นผู้ละทิ้งทางโลก จึงทรงพยายามปกปิดความทุกข์ทั้งปวงจากพระองค์ และทรงให้พระองค์ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย อย่างไรก็ตาม เมื่อพระชนมายุ 29 พรรษา พระพุทธเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นคนชรา คนป่วย ศพที่เน่าเปื่อย และนักบวช ด้วยความหดหู่พระทัย สิทธัตถะจึงเสด็จออกจากพระราชวัง พระมเหสี และพระโอรส เพื่อออกบวชเป็นผู้ขอ และเอาชนะความแก่ ความเจ็บป่วย และความตาย พระองค์ทรงทดลองการบำเพ็ญตบะต่างๆ ทรงทรมานตนเองอย่างหนักจนเกือบสิ้นพระชนม์ หลังจากที่ทรงหมดสติล้มลงในแม่น้ำและเกือบจมน้ำ พระองค์จึงทรงพิจารณาใหม่ หลังจากเสวยนมและข้าวจากเด็กหญิงชื่อสุชาดา พระองค์ทรง

ตระหนักว่าทางสายกลางระหว่างการหมกมุ่นในความสุขและการทรมานตนเองนั้นดีกว่า พระองค์ทรงประทับนั่งใต้ต้นโพธิ์ ซึ่งปัจจุบันรู้จักกันในนามต้นพระศรีมหาโพธิ์ และทรงตั้งพระทัยว่าจะไม่ลุกขึ้นจนกว่าจะทรงค้นพบความจริง หลังจากทรงทำสมาธิเป็นเวลา 49 วัน เมื่อพระชนมายุ 35 พรรษา พระองค์ทรงบรรลุการตรัสรู้และกลายเป็นพระพุทธเจ้า ตลอด 45 ปีที่เหลือของพระชนม์ชีพ พระพุทธเจ้าเสด็จจาริกไปทั่วที่ราบลุ่มคงคา ทรงสั่งสอนผู้คนหลากหลายกลุ่มอย่างยิ่ง ตั้งแต่ขุนนางไปจนถึงวรรณะจัณฑาล ตั้งแต่คนกวาดถนนไปจนถึงชาตกรต่อเนือง และมนุษย์กินคน พระองค์ทรงก่อตั้งพระสงฆ์ ซึ่งเป็นชุมชนนักบวช เพื่อช่วยในการเผยแผ่คำสอนของพระองค์ เมื่อพระชนมายุ 80 พรรษา พระพุทธเจ้าเสด็จเข้าสู่ปรินิพพาน และตรัสกับพระสาวกของพระองค์ว่าอย่าปฏิบัติตามผู้นำใดๆ แต่ให้ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์

พระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะเป็นพระอัครสาวกและพระอรหันต์สององค์สำคัญของพระพุทธเจ้า ซึ่งทั้งสองได้ออกบวชในวันเดียวกัน มีเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับทั้งสององค์ ซึ่งเน้นย้ำถึงปัญญาของพระสารีบุตรและอิทธิฤทธิ์ของพระโมคคัลลานะ ตัวอย่างเช่น ยักษ์ตนหนึ่งชุกชนต้องการรบกวนพระสารีบุตรโดยการตีศีรษะของท่าน พระโมคคัลลานะเห็นเหตุการณ์นี้ด้วยอิทธิฤทธิ์ของท่าน และเตือนเพื่อนของท่าน แต่ไม่สำเร็จ อย่างไรก็ตาม ด้วยปัญญาทางจิต วิญญาณอันยิ่งใหญ่ของท่าน พระสารีบุตรทรงรับรู้ถึงการโจมตีอันรุนแรงของยักษ์นั้นเป็นเพียงลมพัดเบาๆ พระโมคคัลลานะทรงแสดงความประหลาดใจที่พระสารีบุตรแทบไม่รู้สึกรับถึงการโจมตี ในขณะที่พระสารีบุตรก็ทรงประหลาดใจเช่นกันที่พระโมคคัลลานะทรงล่วงรู้เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ พระอานนท์ พระอุปัชฌาย์ของพระพุทธเจ้า ทรงมีชื่อเสียงในด้านความทรงจำที่เป็นเลิศ โดยพระสูตรจำนวนมากได้รับการอ้างอิงถึงท่าน ท่านทรงทูลขอพระพุทธเจ้าให้ทรงอนุญาตให้สตรีบวชเป็นภิกษุณี

The Buddha represents the paradigm for human behaviour; he achieved as much as one possibly can by becoming a Buddha, all through personal striving. However, in terms of realistic models for modern Buddhists, the Buddha can seem somewhat ‘out of reach’. Therefore, the disciples are often easier to identify with.

Each one highlights specific values Buddhists hold important; Sariputra's / Sariputra's wisdom is aspired to through studying the Dhamma / Dharma; Moggallana's / Maudgalyayana's psychic abilities are sought through meditation; and Ananda's compassion and dedication to the Buddha is searched for through devotional practices.

The most important and most famous contemporary Buddhist leader is the Dalai Lama. The Dalai Lama is the spiritual leader of Tibetan Buddhism, specifically the Gelug sect. Successive Dalai Lamas form a lineage of reborn magistrates which traces back to 1391 – the current one is the 14th. Tibetan Buddhists believe the Dalai Lamas to be the incarnation of the compassionate bodhisattva Avalokitesvara.

The title Dalai Lama was first bestowed by the Mongolian ruler Altan Khan upon Sonam Gyatso in 1578. Gyatso was an abbot at the Drepung monastery and was considered to be the most eminent lama of his time. Since he was the third member of his lineage the title was given posthumously to his predecessors and he became the third Dalai Lama. The 5th Dalai Lama with the support of the Mongol ruler Gushri Khan, united Tibet. The Dalai Lamas then continued to partially rule Tibet until the People's Republic of China invaded the region in 1949 and before taking full control in 1959. The current Dalai Lama was forced to flee to Dharamasala in India, where he, along with a great many Tibetan refugees, currently reside. Upon the death of a Dalai Lama monks initiate a search for the lama's reincarnation – a small child. Familiarity with the possessions of the previous Dalai Lama is considered the main sign of reincarnation. The search usually requires a few years, the child is then trained by other lamas. The current

Dalai Lama has insisted that he won't be reborn in any territory occupied by China, and has even suggested that he may be the last Lama. The current Dalai Lama has been incredibly important as a spiritual leader for the thousands of Tibetan Buddhists living in exile all over the world. Chinese communists in the 1960s attempted to destroy everything to do with religion. However, the Dalai Lama was instrumental in keeping Tibetan Buddhism alive, established the Central Tibetan Administration (the Tibetan Government in Exile), and has been fighting for the freedom of Tibet.

พระพุทธเจ้าทรงเป็นแบบอย่างพฤติกรรมของมนุษย์ พระองค์ทรงบรรลุถึงขีดสุดเท่าที่มนุษย์จะสามารถทำได้ด้วยการเป็นพระพุทธเจ้า ทั้งหมดนี้ด้วยความเพียรพยายามส่วนพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในแง่ของแบบจำลองที่เป็นจริงสำหรับชาวพุทธในยุคปัจจุบัน พระพุทธเจ้าอาจดูเหมือน 'ไกลเกินเอื้อม' ดังนั้น พระสาวกจึงมักเป็นบุคคลที่สามารถเข้าถึงและรู้สึกใกล้ชิดได้ง่ายกว่า พระสาวกแต่ละองค์ทรงเน้นย้ำคุณค่าเฉพาะที่ชาวพุทธให้ความสำคัญ ปัญญาของพระสารีบุตรเป็นสิ่งที่ปรารถนาที่จะเข้าถึงได้ด้วยการศึกษาพระธรรม อิทธิฤทธิ์ของพระโมคคัลลานะเป็นสิ่งที่แสวงหาผ่านการทำสมาธิ และความเมตตาและความชุ่มเทของพระอานนตต่อพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่ค้นหาผ่านการปฏิบัติด้วยความศรัทธา

ผู้นำทางพุทธศาสนาร่วมสมัยที่สำคัญและมีชื่อเสียงที่สุดคือองค์ทะไลลามะ องค์ทะไลลามะทรงเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของพุทธศาสนาทิเบต โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิกายเกลูก ทะไลลามะองค์ต่อๆ มาก่อร่างเป็นสายสืบทอดของผู้ปกครองที่กลับชาติมาเกิด ซึ่งสืบย้อนไปถึงปี ค.ศ. 1391 – องค์ปัจจุบันคือองค์ที่ 14 ชาวพุทธทิเบตเชื่อว่าทะไลลามะเป็นร่างอวตารของพระโพธิสัตว์แห่งความเมตตา อวโลกิเตศวร

ตำแหน่งทะไลลามะได้รับการถวายครั้งแรกโดยผู้ปกครองชาวมองโกล อัลตัน ข่าน แด่โชนม กยาโช ในปี ค.ศ. 1578 กยาโชเป็นเจ้าอาวาสวัดเตรปุง และได้รับการยกย่องว่าเป็นลามะที่โดดเด่นที่สุดในยุคนั้น เนื่องจากท่านเป็นสมาชิกองค์ที่สามในสายสืบทอดของท่าน ตำแหน่งนี้จึงได้รับการ

ถวายย้อนหลังแก่ผู้ดำรงตำแหน่งก่อนหน้า และท่านได้กลายเป็นทะไลลามะองค์ที่สาม ทะไลลามะองค์ที่ 5 ด้วยการสนับสนุนจากผู้ปกครองชาวมองโกล กุชรี ช่าน ได้รวมทิเบตให้เป็นหนึ่งเดียว จากนั้นทะไลลามะก็ทรงปกครองทิเบตบางส่วนต่อไปจนกระทั่งสาธารณรัฐประชาชนจีนรุกราน ภูมิภาคนี้ในปี ค.ศ. 1949 และเข้าควบคุมทั้งหมดในปี ค.ศ. 1959 ทะไลลามะองค์ปัจจุบันทรงถูกบังคับให้ลี้ภัยไปยังธรรมศาลาในประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์และผู้ลี้ภัยชาวทิเบตจำนวนมากในปัจจุบัน

เมื่อทะไลลามะสิ้นพระชนม์ พระสงฆ์จะเริ่มการค้นหาลูกหลานเกิดของลามะ ซึ่งก็คือเด็กเล็ก ความคุ้นเคยกับทรัพย์สินของทะไลลามะองค์ก่อนถือเป็นสัญญาณหลักของการกลับชาติมาเกิด การค้นหามักใช้เวลาสองสามปี จากนั้นเด็กจะได้รับการฝึกฝนโดยลามะองค์อื่นๆ ทะไลลามะองค์ปัจจุบันทรงยืนยันว่าจะไม่กลับชาติมาเกิดในดินแดนใดๆ ที่ถูกจีนยึดครอง และถึงกับทรงเสนอแนะว่าพระองค์อาจเป็นลามะองค์สุดท้าย ทะไลลามะองค์ปัจจุบันทรงมีความสำคัญอย่างยิ่งในฐานะผู้นำทางจิตวิญญาณสำหรับชาวพุทธทิเบตหลายพันคนที่ลี้ภัยอยู่ทั่วโลก คอมมิวนิสต์จีนในทศวรรษ 1960 พยายามทำลายทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับศาสนา อย่างไรก็ตาม องค์ทะไลลามะทรงมีบทบาทสำคัญในการรักษาพุทธศาสนาทิเบตให้คงอยู่ต่อไป ทรงก่อตั้งรัฐบาลพลัดถิ่นทิเบต (Central Tibetan Administration) และทรงต่อสู้เพื่ออิสรภาพของทิเบต

The Buddhist Sangha

For other Buddhists important contemporary leaders are usually members of the Sangha. Monks and nuns provide spiritual leadership through meditation classes and Dhamma / Dharma talks. In some communities they also provide social care for the poor and act as teachers for children. In Thailand, for example, most boys will spend at least a year as a novice monk and be taught by the Sangha. The teachings will range from basic literacy to extended doctrines. Members of the Sangha represent spiritual and moral values through their undertaking of the vinaya rules and the 10 Precepts. Their appearance identifies them as leaders with

saffron robes showing the abandonment of normal lay clothes and all this entails, shaved head illustrating the abandonment of vanity, and begging bowl illustrating their dependence on alms. Members of the Sangha offer a means by which the laity can live a good life in contemporary society. The Sangha is viewed as a huge field of merit in that giving members alms or food, supporting academic studies and maintaining buildings is a means of generating enormous amounts of merit. Monks and nuns also help as guides to the laity, giving Dhamma / Dharma talks as well as taking meditation classes.

พระสงฆ์

สำหรับชาวพุทธอื่นๆ ผู้นำร่วมสมัยที่สำคัญมักจะเป็นสมาชิกของพระสงฆ์ พระภิกษุและภิกษุณี เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณผ่านชั้นเรียนการทำสมาธิและการแสดงธรรม ในบางชุมชน พวกท่านยังให้การดูแลสังคมแก่ผู้ยากไร้และเป็นครูสอนเด็ก ตัวอย่างเช่น ในประเทศไทย เด็กชายส่วนใหญ่จะใช้เวลาอย่างน้อยหนึ่งปีในการเป็นสามเณรและได้รับการสอนจากพระสงฆ์ คำสอนจะมีตั้งแต่การอ่านออกเขียนได้ขั้นพื้นฐานไปจนถึงหลักธรรมที่ลึกซึ้ง สมาชิกของพระสงฆ์เป็นตัวแทนของคุณค่าทางจิตวิญญาณและศีลธรรมผ่านการปฏิบัติตามพระวินัยและศีล 10

รูปลักษณะของพวกท่านบ่งบอกถึงความเป็นผู้นำ ด้วยจีวรสีเหลืองแสดงถึงการละทิ้งเสื้อผ้าของฆราวาสและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง การปลงผมแสดงถึงการละทิ้งความงาม และบาตรแสดงถึงการพึ่งพาบิณฑบาต สมาชิกของพระสงฆ์เป็นช่องทางให้ฆราวาสสามารถดำเนินชีวิตที่ดีในสังคมร่วมสมัย พระสงฆ์ถูกมองว่าเป็นทุ่งแห่งบุญอันยิ่งใหญ่ การถวายทานหรืออาหารแก่สมาชิก การสนับสนุนการศึกษา และการบำรุงรักษาวัดวาอาราม เป็นวิธีการสร้างบุญกุศลอย่างมหาศาล พระภิกษุและภิกษุณียังช่วยเป็นผู้นำทางแก่ฆราวาส โดยการแสดงธรรมและสอนการทำสมาธิ

Ways of Living

Exploring the impact of religions and beliefs on how people live their lives;

Understanding and responding critically to beliefs and attitudes.

The Eightfold Path The Buddha taught that existence has three fundamental characteristics, known as the Three Marks. These are: Dukkha / Duhkha (suffering); Anicca / Anitya (impermanence); and Anatta / Anatman (not-Self). One of the most important teachings in Buddhism concerns the first of these marks, Dukkha / Duhkha, and is found in the Four Noble Truths. The Four Noble Truths follow the traditional Indian methodology that doctors used to analyse and treat diseases: define the disease, establish the cause, define the end result of the cure, then detail what one needs to do to be cured. This is why the Buddha is often seen as a doctor, offering a cure to suffering. Thus, the first of the Four Noble Truths states that pain and suffering exists. The second states that the cause of suffering is craving. The third truth asserts that an end to suffering can be achieved through one's own efforts. Finally, the fourth truth details the way to end suffering – this is the Noble Eightfold Path.

The Noble Eightfold Path is extremely important in Buddhism since it impacts on how people live: Buddhists attempt to propagate right view, intention, speech, action, livelihood, effort, mindfulness and meditation. Thus the Buddhist belief in the Noble Eightfold Path means that believers try and live better lives in accordance with the morality encapsulated in it. The same can be said of the Buddhist belief in Kamma / Karma – that Kamma / Karma is not just action based but intention as well, with that good intentions and actions leading to good results and bad intentions and actions leading to bad results. These results can be experienced in this life or the next, to the point of affecting what you will be reborn as. This means that the Buddhist belief in Kamma / Karma leads Buddhists

to attempt to lead good, moral lives. This impacts society with members attempting to impart Buddhist values in all their social interactions. Equally, Buddhist leaders attempt to rule or govern according to Buddhist beliefs. King Asoka / Ashoka is a good example of this – building hospitals, helping the poor and promoting animal welfare. The benefits of Buddhist beliefs on individuals and communities are clear from the above. Beliefs promote social cohesion amongst citizens, with encouragement away from acts of selfishness and towards the general good. If the ruler follows the example of King Asoka then the whole of society benefits. On an individual level, Buddhism can offer meaning to lives and engender a sense of belonging in a community. Meditation can help one overcome life's problems, from exams, to dealing with excruciating pain or the loss of a loved one.

วิถีแห่งการดำเนินชีวิต

การสำรวจผลกระทบของศาสนาและความเชื่อต่อวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คน;

การเข้าใจและตอบสนองต่อความเชื่อและทัศนคติอย่างมีวิจารณ์ญาณ

อริยมรรคมีองค์ ๘

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า การดำรงอยู่มีลักษณะพื้นฐานสามประการ เรียกว่า ไตรลักษณ์ ได้แก่ ทุกข์ (ความทุกข์) อนิจจัง (ความไม่เที่ยง) และ อนัตตา (ความเป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง) หนึ่งในคำสอนที่สำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนาเกี่ยวข้องกับลักษณะแรกนี้คือ ทุกข์ และพบได้ใน อริยสัจสี่ อริยสัจสี่เป็นไปตามระเบียบวิธีแบบอินเดียโบราณที่แพทย์ใช้ในการวิเคราะห์และรักษาโรค ได้แก่ การระบุโรค การหาสาเหตุ การระบุผลลัพธ์สุดท้ายของการรักษา จากนั้นจึงอธิบายรายละเอียดสิ่งที่ต้องทำเพื่อรักษา นี่คือเหตุผลที่พระพุทธเจ้ามักถูกมองว่าเป็นแพทย์ ผู้เสนอการรักษาความทุกข์ ดังนั้น อริยสัจข้อแรกกล่าวว่า ความเจ็บปวดและความทุกข์มีอยู่ ข้อที่สองกล่าว

ว่า สาเหตุของความทุกข์คือตัณหา ความจริงข้อที่สามยืนยันว่าความดับทุกข์สามารถทำได้ด้วยความพยายามของตนเอง สุดท้าย ความจริงข้อที่สี่อธิบายรายละเอียดหนทางสู่ความดับทุกข์ นั่นคือ อริยมรรคมีองค์ ๘

อริยมรรคมีองค์ ๘ มีความสำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา เนื่องจากมีผลกระทบต่อวิธีการดำเนินชีวิตของผู้คน ชาวพุทธพยายามที่จะเผยแผ่ สัมมาทิฐิ (ความเห็นชอบ) สัมมาสังกัปปะ (ความดำริชอบ) สัมมาวาจา (การพูดชอบ) สัมมากัมมันตะ (การกระทำชอบ) สัมมาอาชีวะ (การเลี้ยงชีพชอบ) สัมมาวายามะ (ความเพียรชอบ) สัมมาสติ (การระลึกชอบ) 1 และ สัมมาสมาธิ (การตั้งใจมั่นชอบ) ดังนั้น ความเชื่อของชาวพุทธในอริยมรรคมีองค์ ๘ หมายความว่าผู้ศรัทธาพยายามที่จะดำเนินชีวิตให้ดีขึ้นตามหลักศีลธรรมที่อยู่ในนั้น เช่นเดียวกับความเชื่อของชาวพุทธใน กรรม ซึ่งกรรมไม่ได้มีพื้นฐานมาจากการกระทำเท่านั้น แต่รวมถึงเจตนาด้วย โดยที่เจตนาและการกระทำที่ดีนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดี และเจตนาและการกระทำที่ไม่ดีนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ไม่ดี ผลลัพธ์เหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตนี้หรือชีวิตหน้า จนถึงขั้นส่งผลต่อสิ่งที่คุณจะไปเกิดใหม่ นี่หมายความว่าความเชื่อของชาวพุทธในกรรมนำชาวพุทธไปสู่ความพยายามที่จะดำเนินชีวิตที่ดีมีศีลธรรม สิ่งนี้ส่งผลกระทบต่อสังคม โดยสมาชิกพยายามที่จะถ่ายทอดคุณค่าทางพุทธศาสนาในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมทั้งหมดของพวกเขา ในทำนองเดียวกัน ผู้นำทางพุทธศาสนาพยายามที่จะปกครองตามความเชื่อทางพุทธศาสนา พระเจ้าอโศกมหาราชเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ คือทรงสร้างโรงพยาบาล ช่วยเหลือคนยากจน และส่งเสริมสวัสดิภาพสัตว์

1.

www.jaisangma.com

www.jaisangma.com

ประโยชน์ของความเชื่อทางพุทธศาสนาต่อปัจเจกบุคคลและชุมชนนั้นชัดเจนจากที่กล่าวมา ความเชื่อส่งเสริมความสามัคคีทางสังคมในหมู่พลเมือง โดยมีการสนับสนุนให้ละเว้นจากการกระทำที่เห็นแก่ตัวและมุ่งสู่ประโยชน์ส่วนรวม หากผู้ปกครองปฏิบัติตามแบบอย่างของพระเจ้า

อโศก สังคมทั้งหมดก็จะได้รับประโยชน์ ในระดับปัจเจกบุคคล พระพุทธศาสนาสามารถให้ความหมายแก่ชีวิตและสร้างความรู้สึเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน การทำสมาธิสามารถช่วยให้เอาชนะปัญหาในชีวิตได้ ตั้งแต่การสอบ ไปจนถึงการรับมือกับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสหรือการสูญเสียคนที่รัก

The Scriptures

The sacred text in Theravada Buddhism is the Pali Canon. Preserved in the language of Pali, it was written down from oral tradition onto palm leaves at the Fourth Buddhist Council, 1st century BCE, in Sri Lanka. It was not printed until the 19th century. The Pali Canon contains three categories or pitakas (baskets): the Vinaya Pitaka (dealing with rules for monks and nuns); the Sutta Pitaka (discourse, mostly ascribed to the Buddha, but some to disciples); and the Abhidhamma Pitaka (detailed expansion of the philosophy and psychology found in the suttas). Because of these three baskets the Pali Canon is also known as the Tipitaka – Three baskets. The Vinaya Pitaka deals with rules for the sangha. These rules are preceded by stories explaining how and why the rules were devised as the Buddha encountered behavioural problems and disputes among his followers. The Sutta Pitaka is a collection of tales and discourses of the Buddha. It is divided into five collections or Nikayas: the Digha Nikaya (34 long discourses); the Majjhima Nikaya (152 medium length discourse); the Samyutta Nikaya (thousands of short discourses); the Anguttara Nikaya (thousands of short discourses); Khuddaka Nikaya (a miscellaneous collection of prose and verse). The Abhidhamma Pitaka, literally meaning higher dhamma, is a collection of texts which give a systematic philosophical description of the nature of mind, matter and time. This is generally seen as a systemization of the teaching found in the Suttas.

In Mahayana, there is a different collection of sacred texts. Broadly speaking most of the texts were originally written in Sanskrit, although very old Tibetan and Chinese translations exist. Followers of Mahayana have a large number of additional Sutras to Theravada. Mahayana Buddhists claim that these Sutras were heard by monks through meditation after the Parinirvana of the Buddha. The Mahayana Sutras caused some controversy when they began to appear (around the 1st century BCE) as they claim to be the word of the Buddha. However adherents of Mahayana believe that the Sutras are authentic accounts. While there is no Mahayana Canon, some Sutras, like those contained in the Perfection of Wisdom literature (e.g. the Heart Sutra and the Diamond Sutra) are considered fundamental to most Mahayana traditions. They advocate the Mahayana goal of Buddhahood, the path of the bodhisattva that leads to it, compassion and ideas on emptiness. As Buddhist texts contain the teachings of the Buddha they are usually studied academically. In the past this tended to be the reserve of the Sangha who would then pass the teachings on to lay Buddhists. However, in the last 200 years the texts have become much more widely available in many more languages. This means that lay Buddhists also now have the opportunity to study these texts. In the context of worship, the texts are often chanted. This not only keeps up the oral tradition, but can aid understanding of the texts through repetition. Listening to the sound of chanting, as well as participating in it, is also an excellent way to still the mind and should therefore be viewed as a form of meditation. Many Mahayana texts are self-glorifying and so are highly revered by Mahayana Buddhists. They are often chanted as ways of generating merit or as ways of warding off evil.

The Pali Canon is preserved in the Pali language while the Mahayana Sutras are preserved in Sanskrit, Chinese and Tibetan. In all of the texts specialist Buddhist language is used: e.g. kamma / karma, anatta / anitya, bodhisattva etc. However, language in the abhidhamma / abhidharma particularly is sometimes very specialist. Buddhism teaches that there are two levels of truth – conventional and ultimate. For example, when one speaks in terms of “I”, “self” etc, one is speaking conventionally. The abhidhamma / abhidharma attempts to speak ultimately by breaking things down into their constituent parts. Thus instead of speaking of e.g. Jane Smith, the abhidhamma / abhidharma tries to describe the interacting things that make the “continuum” that appears as Jane Smith. After the emergence of the Mahayana Sutras, Buddhists texts have remained fairly static. However, an important addition to the Pali Canon is the commentaries. These commentaries give the traditional interpretations of the scriptures. The major commentaries were based on earlier ones, now lost, in Old Sinhalese, which were written down at the same time as the Canon, in the last century BCE. Two of the most important commentaries are Buddhagosa’s Visudimagga (5th century CE) and Dharmapala’s commentary (sometime before the 10th century CE).

พระสูตร

คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ในพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทคือ พระไตรปิฎกภาษาบาลี ซึ่งได้รับการรักษาไว้ในภาษาบาลี และได้รับการจารึกลงบนใบลานจากมุขปาฐะในการสังคายนาครั้งที่สี่ ในศตวรรษที่ 1 ก่อนคริสต์ศักราช ที่ประเทศศรีลังกา แต่ไม่ได้มีการตีพิมพ์จนกระทั่งศตวรรษที่ 19 พระไตรปิฎกภาษาบาลีประกอบด้วยสามหมวดหมู่หรือ ปิฎก (ตะกร้า) ได้แก่ วินัยปิฎก (ว่าด้วยกฎเกณฑ์สำหรับพระภิกษุและภิกษุณี) สุตตันตปิฎก (พระสูตร ส่วนใหญ่กล่าวถึงพระพุทธเจ้า แต่มีบางส่วนกล่าวถึงพระสาวก) และ อภิธรรมปิฎก (การขยายความปรัชญาและจิตวิทยาที่พบใน

พระสูตรอย่างละเอียด ซึ่งค่อยๆ พัฒนาขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง) เนื่องจากมีสามปิฎกนี้ พระไตรปิฎกภาษาบาลีจึงเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ตีปิฎก – สามตะกัร่า วินัยปิฎกกล่าวถึงกฎเกณฑ์สำหรับพระสงฆ์ กฎเหล่านี้มีเรื่องราวอธิบายถึงวิธีการและเหตุผลในการบัญญัติกฎ เมื่อพระพุทธเจ้าทรงประสบปัญหาด้านพฤติกรรมและการโต้แย้งในหมู่สาวกของพระองค์ สุตตันตปิฎกเป็นชุดของนิทานและพระสูตรของพระพุทธเจ้า แบ่งออกเป็นห้าหมวดหมู่หรือ นิกาย ได้แก่ ทีฆนิกาย (34 พระสูตรขนาดยาว) มัชฌิมนิกาย (152 พระสูตรขนาดกลาง) สังยุตตนิกาย (พระสูตรสั้นๆ นับพัน) อังคุตตรนิกาย (พระสูตรสั้นๆ นับพัน) ขุททกนิกาย (ชุดรวบรวมความเรียงและบทกวีต่างๆ) อภิธรรมปิฎก ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า ธรรมะชั้นสูง เป็นชุดของคัมภีร์ที่ให้คำอธิบายทางปรัชญาที่เป็นระบบเกี่ยวกับธรรมชาติของจิต สสาร และเวลา โดยทั่วไปถือว่าเป็นการจัดระบบคำสอนที่พบในพระสูตร

ในพระพุทธศาสนานิกายมหายาน มีชุดของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่แตกต่างออกไป โดยทั่วไปคัมภีร์ส่วนใหญ่เขียนขึ้นเป็นภาษาสันสกฤตในตอนแรก แม้ว่าจะมีฉบับแปลภาษาทิเบตและภาษาจีนที่เก่าแก่มากก็ตาม ผู้ปฏิบัติตามนิกายมหายานมีพระสูตรเพิ่มเติมจำนวนมากเมื่อเทียบกับนิกายเถรวาท ชาวพุทธนิกายมหายานอ้างว่าพระสูตรเหล่านี้ได้รับการสดับจากพระภิกษุผ่านการทำสมาธิหลังจากที่พระพุทธเจ้าปรินิพพาน พระสูตรมหายานก่อให้เกิดความขัดแย้งบ้างเมื่อเริ่มปรากฏขึ้น (ราวศตวรรษที่ 1 ก่อนคริสต์ศักราช) เนื่องจากอ้างว่าเป็นพระวณะของพระพุทธเจ้า อย่างไรก็ตาม ผู้ปฏิบัติตามนิกายมหายานเชื่อว่าพระสูตรเหล่านี้เป็นบันทึกที่แท้จริง แม้ว่าจะไม่มีพระไตรปิฎกมหายาน แต่พระสูตรบางฉบับ เช่น พระสูตรที่อยู่ในวรรณกรรมปรัชญาปารมิตา (เช่น ปรัชญาปารมิตาหุทัยสูตร และวัชรปรัชญาปารมิตาสูต) ถือเป็นพื้นฐานสำหรับนิกายมหายานส่วนใหญ่ พระสูตรเหล่านี้สนับสนุนเป้าหมายของการเป็นพระพุทธเจ้าในนิกายมหายานหนทางของพระโพธิสัตว์ที่นำไปสู่เป้าหมายนั้น ความเมตตา และแนวคิดเกี่ยวกับความว่างเปล่า เนื่องจากคัมภีร์ทางพุทธศาสนามีคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงมักได้รับการศึกษาในเชิงวิชาการ ในอดีต สิ่งนี้มักสงวนไว้สำหรับพระสงฆ์ ซึ่งจะถ่ายทอดคำสอนไปยังชาวพุทธที่เป็นฆราวาส อย่างไรก็ตาม ในช่วง 200 ปีที่ผ่านมา คัมภีร์เหล่านี้ได้แพร่หลายมากขึ้นในหลายภาษามากขึ้น ซึ่ง

หมายความว่าชาวพุทธที่เป็นฆราวาสก็มีโอกาสที่จะศึกษาคัมภีร์เหล่านี้เช่นกัน ในบริบทของการบูชา คัมภีร์มักจะถูกสวด การทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่รักษาประเพณีมุขปาฐะไว้เท่านั้น แต่ยังช่วยให้เข้าใจคัมภีร์ได้ผ่านการทำซ้ำ การฟังเสียงสวดมนต์ รวมถึงการเข้าร่วมในการสวดมนต์ด้วย เป็นวิธีที่ดีเยี่ยมในการทำให้จิตใจสงบ และดังนั้นจึงควรถูกมองว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการทำสมาธิ พระสูตรมหายานหลายฉบับมีการสรรเสริญตนเอง และดังนั้นจึงได้รับการเคารพอย่างสูงจากชาวพุทธนิกายมหายาน มักจะมีการสวดเพื่อสร้างบุญกุศลหรือเพื่อปัดเป่าสิ่งชั่วร้าย

พระไตรปิฎกภาษาบาลีได้รับการรักษาไว้ในภาษาบาลี ในขณะที่พระสูตรมหายานได้รับการรักษาไว้ในภาษาสันสกฤต ภาษาจีน และภาษาทิเบต ในคัมภีร์ทั้งหมดมีการใช้ภาษาทางพุทธศาสนาเฉพาะทาง เช่น กรรม อนัตตา พระโพธิสัตว์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ภาษาในอภิธรรมปิฎกนั้นบางครั้งมีความเฉพาะทางมากเป็นพิเศษ พระพุทธศาสนาสอนว่ามีสัจจะสองระดับ คือ สมมติสัจจะและปรมาตตสัจจะ ตัวอย่างเช่น เมื่อพูดถึง "ฉัน" "ตนเอง" ฯลฯ เป็นการพูดในระดับสมมติ อภิธรรมปิฎกพยายามที่จะพูดในระดับปรมาตตโดยการแยกสิ่งต่างๆ ออกเป็นส่วนประกอบ ดังนั้นแทนที่จะพูดถึง เช่น เจน สมิต อภิธรรมปิฎกพยายามที่จะอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ที่มีปฏิสัมพันธ์กันซึ่งประกอบกันเป็น "ความต่อเนื่อง" ที่ปรากฏเป็นเจน สมิต หลังจากที่พระสูตรมหายานปรากฏขึ้น คัมภีร์ทางพุทธศาสนาก็ยังคงค่อนข้างคงที่ อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่เพิ่มเติมเข้ามาในพระไตรปิฎกภาษาบาลีคืออรรถกถา อรรถกถาเหล่านี้ให้การตีความพระคัมภีร์ตามประเพณี อรรถกถาหลักๆ มีพื้นฐานมาจากอรรถกถาที่เก่ากว่า ซึ่งสูญหายไปแล้ว ในภาษาสิงหลโบราณ ซึ่งเขียนขึ้นในเวลาเดียวกับพระไตรปิฎก ในศตวรรษสุดท้ายก่อนคริสต์ศักราช อรรถกถาที่สำคัญที่สุดสองฉบับคือ วิสุทธิมรรคของพระพุทธโฆษาจารย์ (ศตวรรษที่ 5 คริสต์ศักราช) และอรรถกถาของพระธรรมปาละ (ช่วงก่อนศตวรรษที่ 10 คริสต์ศักราช)

The Journey of Life

In the Abrahamic religions life and death are believed to be linear: a being is born, lives and then dies, at which point their soul or other part that survives death passes to a domain that is inaccessible to living beings and remains there

indefinitely, or until the end of the world. This is not the case in Buddhism. Life is not thought of as a linear journey. Instead it is a cycle of birth and death through samsara going on indefinitely until one can liberate oneself (Nibbana / Nirvana). Buddhists believe that one can be reborn in any one of Six Realms: the Deva (god) Realm, the Asura (demi-god) Realm, the Human Realm, the Animal Realm, the Preta (Hungry Ghost) Realm, and the Naraka (hell) realm. Where one is reborn depends on one's Kamma / Karma. This Buddhist idea of reincarnation is difficult to understand since at face value it seems to conflict with the Buddha's teaching on Anatta / Anitya. Therefore rebirth should be thought of in terms of a constantly changing stream of consciousness. At death the Five Khandhas / Skandhas, which conventionally constitute a person, break up and become one

of the contributing causes for the arising of a new group of Khandhas / Skandhas, which again may conventionally be considered a person. The consciousness arising in the new person is neither identical nor different from the old consciousness – it is just part of a causal continuum or stream. Early Buddhist texts often use fire as a useful analogy here – rebirth is like flame passed from one candle to another or fire that spreads from one field to another. In both cases the new flame depends on the original, there is a causal relation between them, but they are not identical, nor are they completely distinct. In this way Buddhist texts emphasize that there is no permanent consciousness that moves from life to life, but at the same time there is a causal link.

Buddhism does not have any specific ceremonies for rites of passage like birth, adolescence, marriage etc. This is because these events are seen as this worldly and consequently not relevant to the Buddhist path. These sorts of rites are

practiced by Buddhists, but they are local rites relevant to particular cultures and should not be thought of as Buddhist. Sometimes a Buddhist monk may be present or participate in ceremony, in marriage for example he may offer a blessing to the couple, but the ceremony itself is not Buddhist. However, in some Buddhist countries, Thailand for example, boys aged between 8 and 20 sometimes enter a monastery as a novice for a year or two. This is seen as generating merit for the boys and their parents, while giving them a taste of monastic life to see if they like it – most do not go on to take full ordination. In many countries this period as a novice also is very important to the boy's education. Buddhists view death as the dissolution of the Five Khandhas / Skandhas, which inevitably leads to rebirth unless one has become enlightened and achieved nibbana / nirvana (which can be translated as “the Deathless”). Although fear of death is natural, Buddhists attempt to face death with equanimity and fearlessness and place a great deal of importance on being in the

right frame of mind when one dies since this will affect where one is reborn. Because of this, drugs which may cloud the mind are often refused by someone dying, although a pragmatic attitude is usually taken since extreme pain will also hinder the right state of mind. Buddhist monks will often be called in (much like chaplains are at Christian hospitals) to assist the dying, comfort them, and help them prepare and achieve the best possible rebirth. In Tibet it is believed that there is a period between dying and being reborn known as the bardo. It is thought that in this period one can achieve a good rebirth or even enlightenment, particularly if one has the right guidance. Therefore lamas recite the Bardo Thodol (traditionally known as the Tibetan Book of the Dead, but literally meaning

“liberation through hearing in the intermediate state”) over the dying, the dead, or an effigy of the dead. Buddhism and science are generally considered to be compatible with each other. This is because Buddhist world views tend not to conflict with scientific ideas like concepts of the universe and evolution. The main reason for this is that the Buddha refused to discuss such questions how the world originated or why there is suffering (questions which cause many problems for Abrahamic religions’ relationships with science). However, Buddhists do have ideas of expansion and contraction of world systems, which fits in well with modern ideas of the expanding and contracting universe and the evolution of species.

การเดินทางของชีวิต

ในศาสนาอับราฮัม เชื่อกันว่าชีวิตและความตายเป็นเส้นตรง สิ่งมีชีวิตเกิดมา มีชีวิตอยู่ แล้วก็ตาย เมื่อถึงจุดนั้น จิตวิญญาณหรือส่วนอื่นๆ ที่อยู่รอดหลังความตายจะไปยังดินแดนที่สิ่งมีชีวิตไม่สามารถเข้าถึงได้ และคงอยู่ที่นั่นอย่างไม่มีกำหนด หรือจนกว่าจะถึงจุดสิ้นสุดของโลก นี่ไม่ใช่กรณีในพระพุทธศาสนา ชีวิตไม่ได้ถูกมองว่าเป็นการเดินทางที่เป็นเส้นตรง แต่เป็นวัฏจักรของการเกิดและตายผ่านสังสารวัฏไปเรื่อยๆ จนกว่าจะสามารถปลดปล่อยตนเองได้ (นิพพาน) ชาวพุทธเชื่อว่าคนเราสามารถกลับชาติมาเกิดในภพภูมิใดภพภูมิหนึ่งในหกภูมิ ได้แก่ เทวภูมิ (ภพของเทพเจ้า) อสุรภูมิ (ภพของอสูร) มนุษย์ภูมิ (ภพของมนุษย์) ตีรัจฉานภูมิ (ภพของสัตว์) เปรตภูมิ (ภพของเปรต) และนรกภูมิ ภูมิที่จะไปเกิดใหม่นั้นขึ้นอยู่กับกรรมของตนเอง แนวคิดเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในพระพุทธศาสนานี้เข้าใจยาก เนื่องจากเมื่อพิจารณาผิวเผินแล้ว ดูเหมือนจะขัดแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้าเรื่องอนัตตา ดังนั้น การเกิดใหม่จึงควรถูกมองในแง่ของกระแสแห่งจิตสำนึกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เมื่อตายไป ชั้น ๕ ซึ่งโดยทั่วไปประกอบกันเป็นบุคคล จะแตกสลายและกลายเป็นหนึ่งในสาเหตุที่เอื้อให้เกิดชั้น ๕ กลุ่มใหม่ ซึ่งก็อาจถูกพิจารณาโดยทั่วไปว่าเป็นบุคคลอีกครั้ง จิตสำนึกที่เกิดขึ้นในบุคคลใหม่นั้นไม่เหมือนเดิมและไม่แตกต่างจากจิตสำนึกเดิม – มันเป็นส่วนหนึ่งของความต่อเนื่องหรือกระแสแห่งเหตุและผล

พระสูตรในยุคแรกของพระพุทธศาสนามักใช้ไฟเป็นอุปมาที่มีประโยชน์ในที่นี้ – การเกิดใหม่เหมือนเปลวไฟที่ส่งต่อจากเทียนเล่มหนึ่งไปยังอีกเล่มหนึ่ง หรือไฟที่ลุกกลามจากท่อนหนึ่งไปยังอีกท่อนหนึ่ง ในทั้งสองกรณี เปลวไฟใหม่ขึ้นอยู่กับเปลวไฟเดิม มีความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างกัน แต่ทั้งสองไม่เหมือนกัน และก็ไม่ได้แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในลักษณะนี้ พระสูตรทางพุทธศาสนาเน้นย้ำว่าไม่มีจิตสำนึกถาวรที่เคลื่อนจากชีวิตหนึ่งไปสู่อีกชีวิตหนึ่ง แต่ในขณะเดียวกันก็มีความเชื่อมโยงเชิงเหตุและผล

พระพุทธศาสนาไม่มีพิธีกรรมเฉพาะสำหรับพิธีเปลี่ยนผ่าน เช่น การเกิด วัยรุ่น การแต่งงาน ฯลฯ นี่เป็นเพราะเหตุการณ์เหล่านี้ถูกมองว่าเป็นเรื่องทางโลก และดังนั้นจึงไม่เกี่ยวข้องกับหนทางแห่งพุทธศาสนา พิธีเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติโดยชาวพุทธ แต่เป็นพิธีกรรมท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมเฉพาะ และไม่ควรถือว่าเป็นพิธีทางพุทธศาสนา บางครั้งพระสงฆ์อาจเข้าร่วมหรือมีส่วนร่วมในพิธี เช่น ในงานแต่งงาน ท่านอาจให้พรแก่คู่บ่าวสาว แต่พิธีนั้นเองไม่ใช่พิธีทางพุทธศาสนา อย่างไรก็ตาม ในบางประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนา เช่น ประเทศไทย เด็กชายอายุระหว่าง 8 ถึง 20 ปี บางครั้งจะเข้าวัดเป็นสามเณรเป็นเวลาหนึ่งหรือสองปี สิ่งนี้ถูกมองว่าเป็นการสร้างบุญกุศลให้แก่เด็กชายและพ่อแม่ของพวกเขา ในขณะเดียวกันก็ให้พวกเขาได้สัมผัสชีวิตสงฆ์เพื่อดูว่าพวกเขาชอบหรือไม่ – ส่วนใหญ่ไม่ได้บวชเป็นพระภิกษุอย่างถาวร ในหลายประเทศ ช่วงเวลาการเป็นสามเณรนี้ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาของเด็กชาย ชาวพุทธมองว่าความตายเป็นการแตกสลายของขันธ ๕ ซึ่งนำไปสู่การเกิดใหม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เว้นแต่บุคคลนั้นจะตรัสรู้และบรรลุนิพพาน (ซึ่งสามารถแปลได้ว่า "ความไม่ตาย") แม้ว่าความกลัวตายจะเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่ชาวพุทธพยายามที่จะเผชิญหน้ากับความตายด้วยความสงบและไม่หวาดกลัว และให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการมีจิตใจที่ถูกต้องเมื่อตาย เนื่องจากสิ่งนี้จะส่งผลต่อภพภูมิที่จะไปเกิดใหม่ ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่กำลังจะตายจึงมักปฏิบัติสมาธิที่อาจทำให้จิตใจชุ่มฉ่ำ แม้ว่าจะมีการใช้ทัศนคติที่ยืดหยุ่น เนื่องจากความเจ็บปวดอย่างรุนแรงก็จะขัดขวางสภาวะจิตใจที่ถูกต้องเช่นกัน พระสงฆ์มักจะถูกรายชื่อ (เช่นเดียวกับบาทหลวงในโรงพยาบาลคริสเตียน) เพื่อช่วยเหลือผู้ที่กำลังจะตาย ปลอบโยนพวกเขา และช่วยให้พวกเขาเตรียมตัวและบรรลุการเกิดใหม่ที่ดียิ่งที่สุดใน

ทิเบตเชื่อกันว่ามีช่วงเวลาระหว่างความตายและการเกิดใหม่เรียกว่า บาร์โด เชื่อกันว่าในช่วงเวลานี้บุคคลสามารถบรรลุการเกิดใหม่ที่ดีหรือแม้กระทั่งการตรัสรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากได้รับการชี้นำที่ถูกต้อง ดังนั้น ลามะจึงสวด บาร์โด โทโดล (ตามธรรมเนียมเรียกว่าหนังสือแห่งความตายของทิเบต แต่มีความหมายตามตัวอักษรว่า "การปลดปล่อยผ่านการได้ยินในสถานะกลาง") ให้แก่ผู้ที่กำลังจะตาย ผู้ที่ตายแล้ว หรือรูปจำลองของผู้ตาย โดยทั่วไปถือว่าพระพุทธรูปศาสนาพุทธกับวิทยาศาสตร์เข้ากันได้ดี นี่เป็นเพราะมุมมองโลกทัศน์ทางพุทธศาสนามักไม่ขัดแย้งกับแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ เช่น แนวคิดเกี่ยวกับจักรวาลและวิวัฒนาการ เหตุผลหลักคือพระพุทธรูปเจ้าทรงปฏิเสธที่จะกล่าวถึงคำถามเหล่านั้น เช่น โลกเกิดขึ้นได้อย่างไร หรือทำไมจึงมีความทุกข์ (คำถามที่ก่อให้เกิดปัญหามากมายสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาอับราฮัมกับวิทยาศาสตร์) อย่างไรก็ตาม ชาวพุทธมีแนวคิดเรื่องการขยายตัวและหดตัวของระบบโลก ซึ่งเข้ากันได้ดีกับแนวคิดสมัยใหม่เรื่องจักรวาลที่ขยายตัวและหดตัว และวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต

Holy Days and Celebrations

There are many celebration days in the Buddhist calendar. These festivals are always joyous occasions. Typically lay people will visit the local temple or monastery in the morning and offer food to the monks, take the Five Precepts and listen to a Dhamma / Dharma talk. In the afternoon, people often distribute food to the poor in order to generate merit, and in the evening they might join in a ceremony of circumambulation of a stupa three times as a sign of respect to the Buddha, Dhamma / Dharma and Sangha. The celebrations will usually conclude with evening chanting of the Buddha's teachings as well as meditation. Some celebrations are specific to a particular Buddhist tradition or ethnic group, for example in the Mahayana tradition many festivals celebrate the birthdays of bodhisattvas. When considering Buddhist festivals it is also important to remember that, with the exception of Japan, most Buddhists use the Lunar Calendar and the

dates of festivals vary from country to county and between traditions. The major Buddhist festivals include the following: Wesak (or Visakah Puja or Buddha Day) is traditionally a celebration of the Buddha's birthday, but his Enlightenment and death are also celebrated. This is the major Buddhist festival of the year and is held on the day of the first full moon in May, except in a leap year when the festival is held in June. Wesak day is usually a public holiday in Buddhist countries and Buddhists assemble at their temple before dawn for the ceremonial hoisting of the Buddhist flag and the singing of hymns in praise of the Triple Gem. Devotees may bring offerings such as flowers, candles and incense. These symbolic offerings remind followers that just as flowers wither and candles and incense burn out, so too is life subject to change, decay and destruction. Buddhists are also encouraged to refrain from eating meat on Wesak day with butchers and places selling alcohol usually closed. Sometimes symbolic acts of liberation are made, where animals or birds are released. Additionally, Buddhists will feed monks and the poor, take the Precepts, listen to Dhamma / Dharma talks, chant, meditate and offer homage to the Triple Gem Buddhist New Year, in Theravadin countries (Thailand, Burma, Cambodia and Lao), is celebrated for three days from the first full moon in April. In some Mahayana countries it starts on the day following the first full moon in January, but dates are very much dependent on ethnic background. For example, Chinese Koreans and Vietnamese Buddhists celebrate in late January or early February (depending on the full moon), while Tibetans usually celebrate a month later. Asalha Puja Day (or Dhamma / Dharma Day) commemorates the first teaching of the Buddha and the turning of the Dhamma / Dharma Wheel, to his old ascetic colleagues at the Sarnath Deer Park. This festival is usually held on the full moon day of the eighth lunar month (approximately July).

Ulambara (or Ancestor Day) is mainly celebrated in Mahayana countries although some Theravadins also participate. It is held during the first fifteen days of the eighth lunar month. It is believed that ghosts visit the world during these days, so food offerings are left out to relieve their suffering. Uposatha is mainly observed in Theravada countries and is held on each new moon, full moon and quarter moon days (ie around once a week). For the laity this is a chance to renew vows and take precepts, visit monasteries, make offerings, listen to Dhamma talks and meditate. Monks will confess any violations of the vinaya then chant the Patimokkha (a set of rules for monks). Depending of the speed of the chanting this can take from 30 minutes to an hour. The laity are often allowed to listen and many find it a peaceful experience, settling the mind and aiding meditation.

วันสำคัญและการเฉลิมฉลอง

มีวันเฉลิมฉลองมากมายในปฏิทินทางพุทธศาสนา เทศกาลเหล่านี้เป็นโอกาสที่เต็มไปด้วยความสุข โดยทั่วไปแล้ว ชาวพุทธจะไปวัดหรือสำนักสงฆ์ในตอนเช้า ถวายอาหารแก่พระสงฆ์ รับศีลห้า และฟังการแสดงธรรม ในช่วงบ่าย ผู้คนมักจะแจกจ่ายอาหารให้แก่ผู้ยากไร้เพื่อสร้างบุญกุศล และในตอนเย็น พวกเขาอาจเข้าร่วมพิธีเวียนเทียนรอบสถูปสาเมธเพื่อแสดงความเคารพต่อพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ โดยปกติการเฉลิมฉลองจะสิ้นสุดลงด้วยการสวดมนต์บทสอนของพระพุทธเจ้าในช่วงเย็น รวมถึงการทำสมาธิ การเฉลิมฉลองบางอย่างเป็นลักษณะเฉพาะของนิกายหรือกลุ่มชาติพันธุ์ทางพุทธศาสนา ตัวอย่างเช่น ในนิกายมหายาน เทศกาลหลายแห่งเฉลิมฉลองวันประสูติของพระโพธิสัตว์ เมื่อพิจารณาถึงเทศกาลทางพุทธศาสนา สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้คือ ยกเว้นประเทศญี่ปุ่น ชาวพุทธส่วนใหญ่ใช้ปฏิทินจันทรคติ และวันที่ของเทศกาลจะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศและระหว่างนิกาย เทศกาลสำคัญทางพุทธศาสนามีดังนี้:

วันวิสาขบูชา (หรือวันวิสาขบูชา) ตามประเพณีเป็นการเฉลิมฉลองวันประสูติของพระพุทธเจ้า แต่ยังมีกิจกรรมเฉลิมฉลองการตรัสรู้และปรินิพพานของพระองค์ด้วย ถือเป็นเทศกาลสำคัญที่สุดใน

รอบปีของชาวพุทธ และจัดขึ้นในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 (วันเพ็ญเดือน 6) ยกเว้นในปีอธิกมาสซึ่งจะเลื่อนไปจัดในเดือน 7 วันวิสาขบูชามักเป็นวันหยุดราชการในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนา และชาวพุทธจะรวมตัวกันที่วัดก่อนรุ่งอรุณเพื่อประกอบพิธีชักธงธรรมจักรและขับร้องบทเพลงสรรเสริญพระรัตนตรัย ผู้มีจิตศรัทธาอาจนำเครื่องสักการะ เช่น ดอกไม้ เทียน และรูป มาถวายเครื่องสักการะที่เป็นสัญลักษณ์เหล่านี้เตือนผู้ปฏิบัติตามว่า เช่นเดียวกับดอกไม้ที่เหี่ยวเฉา และเทียนกับรูปที่มอดไหม้ ชีวิตก็ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง ความเสื่อม และความตาย ชาวพุทธยังได้รับการสนับสนุนให้งดเว้นการรับประทานเนื้อสัตว์ในวันวิสาขบูชา โดยร้านขายเนื้อและร้านขายสุรามักจะปิดทำการ บางครั้งมีการกระทำที่เป็นสัญลักษณ์ของการปลดปล่อย เช่น การปล่อยสัตว์หรือนก นอกจากนี้ ชาวพุทธจะถวายอาหารแก่พระสงฆ์และคนยากจน รับศีล ฟังการแสดงธรรม สวดมนต์ ทำสมาธิ และแสดงความเคารพต่อพระรัตนตรัย

วันขึ้นปีใหม่ของชาวพุทธ ในประเทศที่นับถือนิกายเถรวาท (ไทย พม่า กัมพูชา และลาว) มีการเฉลิมฉลองเป็นเวลาสามวันนับจากวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 ในบางประเทศที่นับถือนิกายมหายานจะเริ่มต้นในวันถัดจากวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 2 แต่กำหนดวันที่ขึ้นอยู่กับภูมิหลังทางชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่น ชาวพุทธชาวจีน ชาวเกาหลี และชาวเวียดนามเฉลิมฉลองในช่วงปลายเดือนมกราคมหรือต้นเดือนกุมภาพันธ์ (ขึ้นอยู่กับวันเพ็ญ) ในขณะที่ชาวทิเบตมักจะเฉลิมฉลองในเดือนถัดไป

วันอาสาฬหบูชา (หรือวันธรรมจักร) เป็นวันที่ระลึกถึงการแสดงธรรมครั้งแรกของพระพุทธเจ้า และการหมุนวงล้อแห่งพระธรรมแก่ปัญจวัคคีย์ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เทศกาลนี้มักจัดขึ้นในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 (ประมาณเดือนกรกฎาคม)

วันอุโบสถ ส่วนใหญ่มีการปฏิบัติในประเทศที่นับถือนิกายเถรวาท และจัดขึ้นในวันขึ้น 15 ค่ำ วันแรม 15 ค่ำ และวันขึ้นหรือแรม 8 ค่ำ (ประมาณสัปดาห์ละครั้ง) สำหรับฆราวาส นี่เป็นโอกาสในการทบทวนคำปฏิญาณและรับศีล เยี่ยมวัด ถวายทาน ฟังการแสดงธรรม และทำสมาธิ พระสงฆ์จะสารภาพการละเมิดพระวินัยใดๆ แล้วสวดปาฏิโมกข์ (ชุดของกฎสำหรับพระสงฆ์) ขึ้นอยู่กับความเร็วในการสวด อาจใช้เวลาตั้งแต่ 30 นาทีถึงหนึ่งชั่วโมง ฆราวาสมักได้รับอนุญาตให้ฟัง และหลายคนพบว่าเป็นประสบการณ์ที่สงบ ทำให้จิตใจสงบและช่วยในการทำสมาธิ

Ways of Expressing Meaning

Appreciating that individuals and cultures express their beliefs and values through many different forms.

Stories of Faith The most important stories in Buddhism concern the historical Buddha, Siddhattha / Siddhartha Gotama / Gautama and can generally be found in the Suttas. They concern his birth, his going forth into homelessness, his effort to reach Enlightenment, his attainment of nibbana / nirvana, his first sermon, and his parinibbana / parinirvana. **Birth:** Gotama / Gautama was born in Lumbini in modern day Nepal. On the night Siddhattha / Siddhartha was conceived, Queen Maya (his mother) dreamt that a white elephant with six white tusks entered her right side. Ten months later she gave birth, standing up, under a sal tree. Eight Brahmins then read the baby's future and stated that he had the Thirty-Two Marks of a great man, which meant he would either become a great king or a Buddha. **Going forth:** Gotama / Gautama's father wanted him to be a great king so kept him away from unpleasant experiences and ensured he lived in absolute luxury. However, at the age of 29, when out with his chariot driver, Gotama / Gautama was shocked to see an old man, a diseased man, a corpse and finally an ascetic. He decided that he needed to overcome disease, death and suffering so decided to leave his royal life and become a meditant. **Effort:** Gotama / Gautama became a wandering ascetic begging for alms food on the street. He then studied under a number of hermits and meditation teachers, surpassing their achievements and moving on. He then joined five ascetics led by Kondanna, who aimed for enlightenment through extreme asceticism and self-mortification. Restricting his daily intake to a leaf or a nut a day, Gotama / Gautama collapsed in a river and

nearly drowned. He then remembered a meditative state he had naturally fallen into as a child (jhana) and realised that this might be the best starting place Enlightenment: having accepted milk and rice pudding from a girl called Sujata, Gotama / Gautama sat down under a pipal tree known as the Bodhi Tree and vowed not to arise until he had discovered the truth. After 49 days of meditating he discovered the Four Noble Truths, the Middle Way and became Enlightened.

First Sermon: the Buddha then journeyed to a deer park in Sarnath and delivered his first sermon expounding the Dhamma / Dharma / Dharma to his five ascetic companions. They then joined the Buddha and became the first members of the Sangha. Parinibbana / Parinirvana: the Buddha continued to teach for the remaining 45 years of his life and his Sangha continued to grow. Having eaten a meal offered by a blacksmith named Cunda, the Buddha became ill. He asked his monks whether they had any questions or doubts that needed clearing up. They replied that they did not. Then the Buddha entered Parinibbana / Parinirvana. His last words were: “All composite things pass away. Strive for your own liberation with diligence”. These stories are sacred because they concern the Buddha. They are told in the Buddhist texts – in the Suttas of the Pali Canon for example. As such they are preserved unchanged. The stories concerning the Buddha are very important to Buddhism and its followers since they show the struggle that the Buddha went through to achieve Enlightenment. They show that the Buddha started out human and unenlightened like us, but through diligent effort he managed to attain Nibbana / Nirvana. Thus the stories offer a paradigm of religious effort. They offer a model that adherents try and live up to today. Many Buddhist symbols need to be examined within the culture of adherents. A number of early

symbols relate to ancient India and are shared with Hinduism, although usually with a different meaning.

วิธีการแสดงออกซึ่งความหมาย

การตระหนักว่าปัจเจกบุคคลและวัฒนธรรมแสดงออกถึงความเชื่อและคุณค่าของตนผ่านรูปแบบต่างๆ มากมาย

เรื่องราวแห่งศรัทธา

เรื่องราวที่สำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนาเกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้าองค์ประวัติศาสตร์ สิทธัตถะ โคตมะ และโดยทั่วไปสามารถพบได้ในพระสูตร เรื่องราวเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการประสูติ การออกบวช การบำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุการตรัสรู้ การบรรลุนิพพาน การแสดงธรรมครั้งแรก และการปรินิพพาน

ประสูติ: พระโคตมะประสูติที่ลุมพินี ประเทศเนปาลในปัจจุบัน ในคืนที่พระนางมาया (พระมารดา) ทรงครรภ์ สิทธัตถะ พระนางทรงสุบินว่ามีช้างเผือกหกขาเข้ามาทางด้านขวา สิบเดือนต่อมา พระนางประสูติพระโอรสขณะทรงยืนอยู่ใต้ต้นสาละ พราหมณ์แปดคนได้ทำนายอนาคตของทารกและกล่าวว่าพระองค์มีลักษณะมหาบุรุษ 32 ประการ ซึ่งหมายความว่าพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่หรือพระพุทธเจ้า

การออกบวช: พระราชบิดาของพระโคตมะทรงปรารถนาให้พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ จึงทรงกีดกันพระองค์จากประสบการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ และทรงให้พระองค์ใช้ชีวิตอย่างหรูหรา อย่างไรก็ตาม เมื่อพระชนมายุ 29 พรรษา ขณะเสด็จประพาสพร้อมสารถี พระโคตมะทรงตกพระทัยเมื่อทอดพระเนตรเห็นคนชรา คนป่วย ศพ และในที่สุดนักบวช พระองค์ทรงตัดสินใจว่าจำเป็นต้องเอาชนะความเจ็บป่วย ความตาย และความทุกข์ จึงตัดสินใจละทิ้งชีวิตราชสำนักและออกบวชเป็นผู้ขอ

การบำเพ็ญเพียร: พระโคตมะทรงเป็นนักบวชเร่ร่อนขอทานตามท้องถนน จากนั้นทรงศึกษาอยู่กับฤๅษีและครูสอนสมาธิหลายท่าน ทรงบรรลุผลสำเร็จเกินกว่าอาจารย์เหล่านั้นและเสด็จจากไป

จากนั้นทรงเข้าร่วมกับนักบวชห้าคนที่นำโดยพระโกณฑัญญะ ซึ่งมุ่งสู่การตรัสรู้ด้วยการบำเพ็ญตบะอย่างเคร่งครัดและทรมานตนเอง ทรงจำกัดการบริโภคอาหารในแต่ละวันเหลือเพียงใบไม้หรือถั่วหนึ่งเม็ด พระโคตมะทรงหมดสติล้มลงในแม่น้ำและเกือบจมน้ำ จากนั้นทรงระลึกถึงสภาวะสมาธิที่พระองค์เคยเข้าถึงโดยธรรมชาติเมื่อทรงพระเยาว์ (ฌาน) และทรงตระหนักว่านี่อาจเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่สุด

การตรัสรู้: หลังจากเสวยข้าวมธุปายาสจากเด็กหญิงชื่อนามาสดา พระโคตมะทรงประทับนั่งใต้ต้นโพธิ์ และทรงตั้งพระทัยว่าจะไม่ลุกขึ้นจนกว่าจะทรงค้นพบความจริง หลังจากทรงทำสมาธิเป็นเวลา 49 วัน พระองค์ทรงค้นพบอริยสัจสี่ มัชฌิมาปฏิปทา และทรงบรรลุการตรัสรู้

การแสดงธรรมครั้งแรก: จากนั้นพระพุทธเจ้าเสด็จไปยังป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เมืองสาธนา และทรงแสดงธรรมเทศนาครั้งแรก อธิบายพระธรรมแก่ปัญจวัคคีย์ จากนั้นพวกเขาก็เข้าร่วมกับพระพุทธเจ้าและกลายเป็นสมาชิกกลุ่มแรกของพระสงฆ์

ปรินิพพาน: พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนต่อไปอีก 45 ปีที่เหลือของพระชนม์ชีพ และพระสงฆ์ของพระองค์ก็เติบโตขึ้นเรื่อยๆ หลังจากเสวยภัตตาหารที่นายจุนทะนายช่างทองถวาย พระพุทธเจ้าทรงประชวร พระองค์ทรงถามพระสงฆ์ว่ามีข้อสงสัยใดๆ ที่ต้องการให้ทรงอธิบายหรือไม่ พวกเขาทูลว่าไม่มี จากนั้นพระพุทธเจ้าก็เสด็จเข้าสู่ปรินิพพาน พระดำรัสสุดท้ายของพระองค์คือ “สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด”

เรื่องราวเหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์เพราะเกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้า มีการเล่าขานอยู่ในคัมภีร์ทางพุทธศาสนา เช่น ในพระสูตรของพระไตรปิฎกภาษาบาลี ดังนั้นจึงได้รับการรักษาไว้โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง เรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธเจ้ามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระพุทธศาสนาและผู้ปฏิบัติตาม เพราะแสดงให้เห็นถึงความยากลำบากที่พระพุทธเจ้าทรงเผชิญในการบรรลุการตรัสรู้ แสดงให้เห็นว่าพระพุทธเจ้าเริ่มต้นจากความเป็นมนุษย์และยังไม่ตรัสรู้เหมือนพวกเรา แต่ด้วยความเพียรพยายามอย่างยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถบรรลุนิพพานได้ ดังนั้นเรื่องราวเหล่านี้จึงเป็นแบบอย่างของความเพียรทางศาสนา เป็นแบบจำลองที่ผู้ปฏิบัติตามพยายามดำเนินชีวิตตามในปัจจุบัน สัญลักษณ์ทางพุทธศาสนาหลายอย่างจำเป็นต้องได้รับการพิจารณาภายในวัฒนธรรม

ของผู้ปฏิบัติตาม สัญลักษณ์ในยุคแรกๆ จำนวนมากเกี่ยวข้องกับอินเดียโบราณและใช้ร่วมกับศาสนาฮินดู แม้ว่าโดยทั่วไปจะมีความหมายที่แตกต่างกัน

Symbols of Faith

Symbols for the Buddha: early Buddhist art tends to portray the Buddha symbolically using images. These include the Dhamma / Dharma Wheel (the Buddha is known as a Wheel-Turner, one who sets a new cycle of teaching in motion), the Bodhi Tree (the tree under which the Gotama / Gautama achieved Enlightenment), footprints (these often have Dhamma / Dharma Wheels on them, one of the 32 marks of a great man), an empty throne (referring to the Buddha's royal ancestry and rule over the spiritual world), a begging bowl (alluding to the bowl of milk rice offered to him as an ascetic, which made him realize that the middle way between asceticism and self-indulgence was the right path), and a lion (the Buddha's teachings are sometimes referred to as the 'Lions Roar', indicating their strength and power). Alongside these, Buddhist households may have a statue of the historical Buddha, a Buddha (e.g. Amitaba) or a Bodhisattva (e.g. Avalokatesvara). These statues are usually kept on a high shelf as a mark of respect and are given offerings such as water, incense or food. Statues are usually the focal point in Buddhist Temples and may be used as an aid to Buddha devotions. They are always treated respectfully, with Buddhists removing their shoes, kneeling before them, or even prostrating themselves before them. The Triple Gem: the Triple Gem is usually represented as three jewels and symbolizes the Buddha, the Dhamma / Dharma and the Sangha – the Three Refuges.

Muddas: muddas are symbolic hand gestures used in Buddhist iconography and meditation. They represent a number of key events in the life of the Buddha, doctrines and values such as fearlessness.

As Buddhism spread, Buddhist symbolism was enriched by the cultures it came into contact with. This is especially true of Buddhism in Tibet, which has developed a rich symbolic tradition. The central representations of Tibetan Buddhism are the eight auspicious symbols:

Parasol (embodying notions of wealth)

Golden Fish

Treasure Vase

Lotus

Conch Shell

Endless Knot

Victory Banner

Dharma Wheel

Mandalas are often used in Tibetan Buddhism, particularly Tantra. It usually consists of a number of concentric circles representing the cosmos. In Tantric meditation practices mandalas act as a ‘sacred space’ symbolising Buddhafields or purelands and space where the confusion of samsara cannot penetrate. By visualizing purelands, one learns to understand experience itself as pure, and the abode of enlightenment.

The Buddhist Flag is a comparatively modern Buddhist symbol. It was designed by Colonel Henry Steele Olcott in 1880 and is now used worldwide to represent Buddhism and symbolise faith and peace.

สัญลักษณ์แห่งศรัทธา

สัญลักษณ์แทนพระพุทธเจ้า: ศิลปะพุทธศาสนาในยุคแรกมักจะแสดงถึงพระพุทธเจ้าในเชิงสัญลักษณ์โดยใช้รูปภาพต่างๆ ได้แก่

ธรรมจักร (พระพุทธเจ้าทรงเป็นที่รู้จักในฐานะผู้หมุนธรรมจักร ผู้ทรงเริ่มวัฏจักรใหม่แห่งการสอน)

ต้นโพธิ์ (ต้นไม้ที่พระโคตมะทรงบรรลุการตรัสรู้)

รอยพระบาท (มักจะมีธรรมจักรอยู่บนรอยพระบาท ซึ่งเป็นหนึ่งในลักษณะมหาบุรุษ 32 ประการ)

บัลลังก์วาง (หมายถึงเชื้อสายกษัตริย์และการปกครองเหนือโลกแห่งจิตวิญญาณของพระพุทธเจ้า)

บาตร (สื่อถึงบาตรข้าวมธุปายาสที่หญิงสาวถวายแก่พระองค์ขณะทรงเป็นนักบวช ซึ่งทำให้พระองค์ทรงตระหนักว่าทางสายกลางระหว่างการบำเพ็ญตบะกับการปล่อยปละละเลยตนเอง เป็นหนทางที่ถูกต้อง)

สิงโต (คำสอนของพระพุทธเจ้าบางครั้งเรียกว่า ‘สีหนาท’ ซึ่งแสดงถึงความแข็งแกร่งและพลังอำนาจ)

นอกจากสัญลักษณ์เหล่านี้แล้ว ครีวเรือนชาวพุทธอาจมีพระพุทธรูป (เช่น พระอมิตาภะ) หรือพระโพธิสัตว์ (เช่น พระอวโลกิเตศวร) พระพุทธรูปเหล่านี้มักจะวางไว้บนชั้นสูงเพื่อแสดงความเคารพ และมีการถวายเครื่องบูชา เช่น น้ำ ธูป หรืออาหาร พระพุทธรูปมักเป็นจุดศูนย์กลางในวัด

พุทธรูปและอาจใช้เป็นเครื่องช่วยในการบูชาพระพุทธรูปเจ้า พระพุทธรูปจะได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพเสมอ โดยชาวพุทธจะถอดรองเท้า คู้เข่า หรือแม้แต่กราบลงต่อหน้าพระพุทธรูป

พระรัตนตรัย: พระรัตนตรัยมักแสดงด้วยรัตนสามดวง และเป็นสัญลักษณ์แทนพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์ – ที่พึงสามประการ

มูทรา: มูทราคือท่าทางมือที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งใช้ในงานศิลปะและในการทำสมาธิของชาวพุทธ มูทราแสดงถึงเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในชีวิตของพระพุทธรูปเจ้า หลักธรรม และคุณค่าต่างๆ เช่น ความไม่หวนคลับ

เมื่อพระพุทธรูปศาสนาแพร่หลาย สัญลักษณ์ทางพุทธศาสนาก็ได้รับการเสริมแต่งจากวัฒนธรรมที่ได้สัมผัส โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระพุทธรูปศาสนาในทิเบต ซึ่งได้พัฒนาประเพณีเชิงสัญลักษณ์ที่หลากหลาย การแสดงออกหลักของพระพุทธรูปศาสนาทิเบตคือ อัญมณมณฑล หรือสัญลักษณ์มณฑลแปดประการ ได้แก่

ฉัตร (สื่อถึงแนวคิดเรื่องความมั่งคั่ง)

ปลาทองคำ

หม้อแห่งทรัพย์สมบัติ

ดอกบัว

สังข์

ปมไม่มีที่สิ้นสุด

ธงชัย

ธรรมจักร

มณฑล มักใช้ในพระพุทธรูปศาสนาทิเบต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตันตระ โดยทั่วไปประกอบด้วยวงกลมซ้อนกันหลายวง ซึ่งแสดงถึงจักรวาล ในการปฏิบัติสมาธิแบบตันตระ มณฑลทำหน้าที่เป็น

‘พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์’ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพุทธเกษตรหรือแดนสุขาวดี และเป็นพื้นที่ที่ความสับสนของสังสารวัฏไม่สามารถแทรกซึมได้ การจินตนาการถึงแดนสุขาวดี ช่วยให้เข้าใจประสบการณ์เองว่าเป็นความบริสุทธิ์ และเป็นที่สุดแห่งการตรัสรู้

ธงธรรมจักร เป็นสัญลักษณ์ทางพุทธศาสนาที่ค่อนข้างทันสมัย ออกแบบโดยพันเอกเฮนรี สติลโวลคอตต์ ในปี ค.ศ. 1880 และปัจจุบันใช้กันทั่วโลกเพื่อเป็นตัวแทนของพระพุทธศาสนา และเป็นสัญลักษณ์ของศรัทธาและสันติภาพ

Buddhist Art & Imagery

Buddhist symbolism and art originated on the Indian subcontinent following the historical life of Gotama / Gautama Buddha and thereafter evolved through contact with other cultures as it spread throughout Asia and the world. Early Buddhist symbolism followed the aniconic tradition, which avoids direct representation of the human figure. Among the earliest and most common symbols were the stupa, the Dhamma / Dharma Wheel, and the lotus flower. The Dhamma / Dharma Wheel is a particularly important symbol in Buddhism as it implies royalty and there is a great deal of mythology about the “Wheel-turning king”. The Dhamma / Dharma Wheel also refers to the historical process of teaching the Dhamma / Dharma – the 8 spokes symbolise the Noble Eightfold Path. Around the 1st century CE anthropomorphic images of the Buddha began to appear, beginning with the representation of the Buddha’s footprint, which symbolise the physical presence of the Buddha on earth. The story goes that prior to his death the Buddha left an imprint of his foot on a stone near Kusinara, a reminder of his presence on earth. Representations of this often show Dhamma / Dharma Wheels on them. In the Lakkhana Sutta, the Buddha is described as having the 32 Marks of a great man. These marks are often used in statues and icons of

the Buddha to symbolise his greatness. Mahayana and Vajrayana art frequently makes use of the Eight Auspicious Symbols. Unlike other religions, Buddhist language often attempts to remove symbolism from it. The aim of Buddhism is to see things as they really are, hence Buddhist language usually attempts to express itself clearly rather than cloak the meaning in symbolism. The Abhidhamma / Abidharma is the clearest expression of this idea. However, that is not to say that Buddhist texts are devoid of symbolism. The Suttas / Sutras frequently make use of fire symbolism. This is most famously done in the Fire Sermon. Here

the Buddha tells his disciples that “all is burning”. This refers to the six internal sense bases (5 senses and the mind), the six external sense bases (visible forms, smells etc), consciousness, contact and feeling. These are all burning with the fires of passion, aversion and delusion. The idea of fire is very important in Buddhism and can be seen in the word nibbana / nirvana, which literally means ‘blowing out’ – i.e. extinguishing the Three Fires.

The most obvious piece of Buddhist symbolic architecture is the stupa. Stupas come in all shapes and sizes and have been constructed since the early days. They generally represent the enlightened mind of the Buddha, but can also represent the five elements: the square base represents earth; the round dome represents water; the cone shape is fire; the canopy is air; and the volume of the stupa is space. Stupas are also used to store the relics of important teachers and even relics of the Buddha himself. In Buddhism, symbols reflect beliefs. The Dhamma / Dharma Wheel, for example, reflects the belief in the Buddha’s Dhamma / Dharma – the Four Noble Truths and the Noble Eightfold Path. Symbols are also used in religious expression such as devotion or meditation. For example,

the Buddha is often the subject of meditation and so a Buddha image or statue is a useful focus. Equally, while Buddha images are not thought to actually be or contain the Buddha, (Theravadins believe that when the Buddha died he became inaccessible to us), they are used as the focus of devotional activity, with offerings such as flowers and incense being given as a sign of respect.

ศิลปะและภาพลักษณ์ทางพุทธศาสนา

สัญลักษณ์และศิลปะทางพุทธศาสนามีต้นกำเนิดในอนุทวีปอินเดียภายหลังการดำเนินชีวิตของพระโคตมพุทธเจ้า และต่อมาได้พัฒนาไปผ่านการสัมผัสกับวัฒนธรรมอื่นๆ ขณะที่พระพุทธศาสนาแพร่หลายไปทั่วเอเชียและทั่วโลก สัญลักษณ์ทางพุทธศาสนาในยุคแรกปฏิบัติตามธรรมเนียมอรูปนัย ซึ่งหลีกเลี่ยงการแสดงภาพบุคคลโดยตรง สัญลักษณ์ที่เก่าแก่ที่สุดและพบได้บ่อยที่สุด ได้แก่ สถูป ธรรมจักร และดอกบัว ธรรมจักรเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา เนื่องจากสื่อถึงความเป็นกษัตริย์ และมีตำนานมากมายเกี่ยวกับ "พระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงหมุนวงล้อ" ธรรมจักรยังหมายถึงกระบวนการทางประวัติศาสตร์ของการสอนพระธรรม – กงล้อ 8 ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอริยมรรคมีองค์ ๘

ราวศตวรรษที่ 1 คริสต์ศักราช เริ่มปรากฏภาพเหมือนมนุษย์ของพระพุทธเจ้า โดยเริ่มต้นจากการแสดงรอยพระบาท ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการปรากฏกายของพระพุทธเจ้าบนโลก เรื่องเล่ามีอยู่ว่า ก่อนปรินิพพาน พระพุทธเจ้าได้ประทับรอยพระบาทบนหินใกล้เมืองกุสินารา เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจถึงการดำรงอยู่ของพระองค์บนโลก ภาพเหล่านี้มักแสดงธรรมจักรอยู่ด้วย ในลักษณะสูตรพระพุทธเจ้าได้รับการพรรณนามาลักษณะมหาบุรุษ 32 ประการ ลักษณะเหล่านี้มักใช้ในพระพุทธรูปและรูปเคารพของพระพุทธเจ้าเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ศิลปะมหายานและวัชรยานมักใช้ อัญมณีสถูป หรือสัญลักษณ์มงคลแปดประการ

ต่างจากศาสนาอื่นๆ ภาษาทางพุทธศาสนามักพยายามที่จะจัดสัญลักษณ์ออกจากตัวมันเอง เป้าหมายของพระพุทธศาสนาคือการมองเห็นสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง ดังนั้นภาษาทางพุทธศาสนามักพยายามที่จะแสดงออกอย่างชัดเจน แทนที่จะซ่อนความหมายไว้ในสัญลักษณ์ พระ

อภิธรรมเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของแนวคิดนี้ อย่างไรก็ตาม นั้นไม่ได้หมายความว่าคัมภีร์ทางพุทธศาสนาจะปราศจากสัญลักษณ์ พระสูตรมักใช้สัญลักษณ์ของไฟอย่างแพร่หลาย ซึ่งเห็นได้ชัดเจนที่สุดใน อหิตตปริยายสูตร ในที่นี้ พระพุทธเจ้าตรัสกับพระสาวกของพระองค์ว่า “ทุกสิ่งกำลังลุกเป็นไฟ” ซึ่งหมายถึงอายตนะภายใน 6 (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) อายตนะภายนอก 6 (รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์) วิญญาณ สัมผัส และเวทนา ทั้งหมดนี้กำลังลุกไหม้ด้วยไฟแห่งราคะ โทสะ และโมหะ แนวคิดเรื่องไฟมีความสำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา และสามารถเห็นได้ในคำว่า นิพพาน ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า ‘ดับ’ – คือการดับไฟสามกอง

สถาปัตยกรรมเชิงสัญลักษณ์ทางพุทธศาสนาที่ชัดเจนที่สุดคือ สถูป สถูปมีรูปร่างและขนาดต่างๆ กัน และได้รับการสร้างขึ้นมาตั้งแต่ยุคแรกๆ โดยทั่วไปสถูปแสดงถึงจิตที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า แต่ก็สามารถแสดงถึงธาตุทั้งห้าได้เช่นกัน ฐานสี่เหลี่ยมแสดงถึงดิน โดมกลมแสดงถึงน้ำ รูปทรงกรวยแสดงถึงไฟ ส่วนยอดแสดงถึงลม และปริมาตรของสถูปแสดงถึงอากาศ สถูปยังใช้เพื่อเก็บพระบรมสารีริกธาตุของครูบาอาจารย์ที่สำคัญ และแม้แต่พระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าเอง

ในพระพุทธศาสนา สัญลักษณ์สะท้อนถึงความเชื่อ ตัวอย่างเช่น ธรรมจักรสะท้อนถึงความเชื่อในพระธรรมของพระพุทธเจ้า – อริยสัจสี่และอริยมรรคมีองค์ ๘ สัญลักษณ์ยังใช้ในการแสดงออกทางศาสนา เช่น ความศรัทธาหรือการทำสมาธิ ตัวอย่างเช่น พระพุทธเจ้ามักเป็นหัวข้อของการทำสมาธิ ดังนั้นรูปภาพหรือพระพุทธรูปจึงเป็นจุดรวมที่ useful ในขณะเดียวกัน แม้ว่ารูปภาพของพระพุทธเจ้าจะไม่ถูกคิดว่าเป็นพระพุทธเจ้าจริงๆ หรือมีพระพุทธเจ้าอยู่ภายใน (ชาวเถรวาทเชื่อว่าเมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพาน พระองค์ก็เกินกว่าที่เราจะเข้าถึงได้) แต่ก็ถูกใช้เป็นจุดรวมของกิจกรรมทางความศรัทธา โดยมีการถวายเครื่องบูชา เช่น ดอกไม้และธูป เพื่อแสดงความเคารพ

Theravada Places of Worship

In Theravadin Buddhism, worship is a difficult word. Theravadins believe that gods are of this world and therefore are equally in need of salvation like everybody else. They also believe that Gotama / Gautama Buddha, when he achieved

parinibbana / nirvana, became inaccessible to us. Thus, while the word puja is usually translated as ‘worship’, and some of the practices encapsulated by puja may look like worship, it should be interpreted as showing respect to a great man, the Buddha. Most puja practices take place in a temple. Modern temples tend to be very bright and colourful. There will be a shrine room, with a main Buddha image and many other statues or paintings showing events from the Buddha’s life and his previous lives, other Buddha’s or past arahats / arhats. The image of the Buddha is often very large so everyone, even small children, will be aware of his importance.

People make offerings before the Buddha image. These are usually foods, flowers, candles, and incense. On Holy or poya days food is usually offered twice a day and is accompanied by drumming. As already mentioned, while these offerings may look like worship, they should be seen as signs of respects and should not be viewed as gifts to a supernatural being in the hope of supernatural reward. The gifts themselves help to remind the giver of the Buddha’s teaching: flowers wilt and candles and incense go out reminding one that everything is impermanent. The offerings also help to bring about a peaceful mind and generate merit. Furthermore, actions become ritualized and this can act as a form of meditation for the practitioner. Buddhist temples are traditionally part of monasteries, viharas. This means that they have a very important place in the community. Not only are they huge sources of merit for the laity since they facilitate offerings to the Buddha and donations of food to the monks, they are also viewed as the home of the Buddha’s Dhamma / Dharma. The Sangha, one of the Three

Jewels, or Refuges, is very important to Buddhism. Monks and nuns are viewed as people who are further down the path to Nibbana / Nirvana than other lay members and so are valuable in giving Dhamma / Dharma talks, teaching, producing books etc. Extensive libraries are usually held in viharas as well.

สถานที่สักการะของเถรวาท

ในพระพุทธศาสนานิกายเถรวาท คำว่า "การบูชา" เป็นคำที่ต้องพิจารณาอย่างละเอียด ชาวเถรวาทเชื่อว่าเทพเจ้าทั้งหลายก็อยู่ในโลกนี้ และดังนั้นจึงต้องการความหลุดพ้นเช่นเดียวกับทุกคน พวกเขาเชื่อว่าเมื่อพระโคตมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว ก็เกินกว่าที่เราจะเข้าถึงได้ ดังนั้น แม้ว่าคำว่า "บูชา" มักจะแปลว่า "การบูชา" และการปฏิบัติบางอย่างที่รวมอยู่ในบูชาอาจดูเหมือนเป็นการบูชา แต่ควรตีความว่าเป็นการแสดงความเคารพต่อบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ นั่นคือพระพุทธเจ้า การปฏิบัติบูชา ส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นในวัด วัดสมัยใหม่มักจะสว่างไสวและมีสีสันสดใส จะมีห้องพระ ซึ่งมีพระพุทธรูปองค์ประธาน และรูปปั้นหรือภาพวาดอื่นๆ อีกมากมายที่แสดงเหตุการณ์จากชีวิตของพระพุทธเจ้าและชาติก่อนๆ ของพระองค์ พระพุทธเจ้าองค์อื่นๆ หรือพระอรหันต์ในอดีต พระพุทธรูปมักมีขนาดใหญ่มาก เพื่อให้ทุกคน แม้แต่เด็กเล็ก ก็ตระหนักถึงความสำคัญของพระองค์

ผู้คนนำเครื่องบูชามาถวายหน้าพระพุทธรูป ซึ่งมักจะเป็นอาหาร ดอกไม้ เทียน และธูป ในวันพระ หรือวันอุโบสถ มักจะมีการถวายอาหารวันละสองครั้ง และมีการตักลงประกอบ ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว แม้ว่าเครื่องบูชาเหล่านี้อาจดูเหมือนเป็นการบูชา แต่ควรถูกมองว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความเคารพ และไม่ควรมองว่าเป็นของขวัญแก่สิ่งเหนือธรรมชาติด้วยความหวังในรางวัลเหนือธรรมชาติ ของขวัญเหล่านั้นช่วยเตือนผู้ให้ถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า: ดอกไม้เหี่ยวเฉา และเทียนกับธูปดับไป เตือนให้ระลึกว่าทุกสิ่งไม่เที่ยง เครื่องบูชายังช่วยทำให้เกิดจิตใจที่สงบและสร้างบุญกุศล นอกจากนี้ การกระทำต่างๆ กลายเป็นพิธีกรรม และสิ่งนี้สามารถทำหน้าที่เป็นการทำสมาธิสำหรับผู้ปฏิบัติ วัดพุทธโดยทั่วไปเป็นส่วนหนึ่งของวัดหรือวิหาร ซึ่งหมายความว่าวัดมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในชุมชน ไม่เพียงแต่เป็นแหล่งบุญกุศลอันยิ่งใหญ่สำหรับฆราวาส เนื่องจากอำนาจ

ความสะดวกในการถวายทานแด่พระพุทธเจ้าและการบริจาคอาหารแก่พระสงฆ์เท่านั้น แต่ยังถูกมองว่าเป็นบ้านของพระธรรมของพระพุทธเจ้าอีกด้วย พระสงฆ์ ซึ่งเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย หรือที่พึ่งสามประการ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพระพุทธศาสนา พระภิกษุและภิกษุณีถูกมองว่าเป็นผู้ที่อยู่ในเส้นทางสู่นิพพานไกลกว่าสมาชิกที่เป็นฆราวาสอื่นๆ และดังนั้นจึงมีคุณค่าในการแสดงธรรม สอนหนังสือ ผลิตหนังสือ เป็นต้น ห้องสมุดขนาดใหญ่ก็มักจะอยู่ในวิหารด้วยเช่นกัน

Pilgrimage

The most important places of pilgrimage for Buddhists are located on the Gangetic Plains in Northern India and Southern Nepal, the area where the Buddha lived and taught. The four most important sites associated with the Buddha are: Lumbini (in Nepal) – the place of the Buddha’s birth; Bodh Gaya – the place of the Buddha’s Enlightenment; Sarnath – where he delivered his first teaching; Kusinara – where he died. In addition to these, most countries have shrines etc that can be visited on a pilgrimage. Mahayana Places of Worship Followers of Mahayana see Shakyamuni Buddha, the Buddha of the scriptures and of our world system, as being available in a glorious heaven or in spiritual form, along with other Buddhas from different world systems and Bodhisattvas. This means that the Buddha(s) and Bodhisattvas are often petitioned through prayer and offerings. The temples and shrine rooms used for this are much the same as those of Theravadin Buddhists, but the philosophy behind Mahayana worship is slightly different. The Bodhisattva Avalokiteshvara is an often worshipped figure. He is a saviour figure, a being to imagine and related to, satisfying the emotions, he loves and protects and is loved, treated with devotion and worshiped. The Lotus Sutra states that calling upon him is worth thousands of prayers to any other Buddha or Bodhisattva. The mantra “om mani padme hum” is often used to pray to him.

In Pure Land Buddhism, the Buddha Amitabha (or Amida) is worshipped. Amitabha dwells in a paradisaal, pure Buddhaland called Sukhavati. He used to be the bodhisattva Dharmakara, who out of compassion vowed he would create a pure land for all suffering beings. Adherents of Pure Land Buddhism believe that trusting devotion to Amitabha will mean he will take them to his pure land. Worship of Amitabha involves recitation of his name, often using beads to count, imagining his pure land and “singing his praises”.

การแสวงบุญ

สถานที่แสวงบุญที่สำคัญที่สุดสำหรับชาวพุทธตั้งอยู่บริเวณที่ราบลุ่มคงคาในอินเดียตอนเหนือ และเนปาลตอนใต้ ซึ่งเป็นบริเวณที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่และทรงสั่งสอน สถานที่สำคัญสี่แห่งที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธเจ้า ได้แก่:

ลุมพินี (ประเทศเนปาล) – สถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้า

พุทธคยา – สถานที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

सारनाถ – สถานที่แสดงธรรมครั้งแรกของพระองค์

กุสินารา – สถานที่ปรินิพพานของพระองค์

นอกจากนี้ ประเทศส่วนใหญ่ยังมีศาสนสถาน ฯลฯ ที่สามารถไปเยี่ยมชมเยือนเพื่อแสวงบุญได้

สถานที่สักการะของมหายาน

ผู้ปฏิบัติตามนิกายมหายานมองว่าพระศากยมุนีพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพระพุทธเจ้าในพระสูตรและในระบบโลกของเรา ทรงดำรงอยู่ในสวรค์อันรุ่งโรจน์หรือในรูปกายทิพย์ พร้อมด้วยพระพุทธเจ้าองค์อื่นๆ จากระบบโลกต่างๆ และพระโพธิสัตว์ ซึ่งหมายความว่าพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์มักได้รับการอธิษฐานและถวายเครื่องบูชา วัดและห้องพระที่ใช้สำหรับสิ่งนี้มีความคล้ายคลึงกับ

ของชาวพุทธนิกายเถรวาท แต่ปรัชญาเบื้องหลังการบูชาในนิกายมหายานนั้นแตกต่างกันเล็กน้อย

พระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรเป็นบุคคลที่ได้รับการบูชามากครั้ง พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือ เป็นบุคคลที่สามารถจินตนาการถึงและมีความสัมพันธ์ด้วย ตอบสนองความรู้สึก ทรงรักและปกป้องและเป็นที่รัก ได้รับการเคารพและบูชา พระสูตรโลตัสกล่าวว่าการเรียกหาพระองค์มีค่าเท่ากับการสวดอ้อนวอนต่อพระพุทธเจ้าหรือพระโพธิสัตว์องค์อื่นๆ นับพันครั้ง มนต์ "โอม มณี ปัทเมหุม" มักใช้ในการอธิษฐานต่อพระองค์

ในพุทธศาสนานิกายสุขาวัตี มีการบูชาพระอมิตาภพุทธเจ้า พระอมิตาภะประทับอยู่ในพุทธเกษตรอันบริสุทธิ์ดุจสวรรค์ชื่อสุขาวัตี ในอดีตพระองค์ทรงเป็นพระโพธิสัตว์ธรรมกร ผู้ซึ่งด้วยความเมตตาได้ตั้งปณิธานว่าจะสร้างแดนสุขาวัตีอันบริสุทธิ์สำหรับสรรพสัตว์ที่กำลังทุกข์ ผู้ปฏิบัติตามพุทธศาสนานิกายสุขาวัตีเชื่อว่าการอุทิศตนด้วยความไว้วางใจต่อพระอมิตาภะจะหมายความว่าพระองค์จะนำพวกเขาไปยังแดนสุขาวัตีของพระองค์ การบูชาพระอมิตาภะเกี่ยวข้องกับการสวดพระนามของพระองค์ ซึ่งมักจะใช้ลูกประคำในการนับ การจินตนาการถึงแดนสุขาวัตีของพระองค์ และ "การขับร้องสรรเสริญพระองค์"

Identity, Diversity and Belonging

Understanding how individuals develop a sense of identity and belonging through faith or belief;

Exploring the variety, difference and relationships that exist within and between religions, values and beliefs.

Individuals and Communities Belonging can mean different things in different Buddhist communities. However, a set of basic values reflecting the Noble Eightfold Path and the Five Precepts are unifying. Similarly faith in the Buddha and the Four Noble Truths gives Buddhist communities an identity. Generally, the

action holding people together is taking the Three Refuges: going for refuge to the Buddha, the Dhamma / Dharma, and the Sangha. This can be done collectively in a ceremony, as part of the daily life of a family or individually. Another action which demonstrates belonging to the Buddhist community is chanting. For Theravadins, parts of the Pali Canon are often chanted collectively, or followers will go and listen to members of the Sangha chant. For devotees of the Mahayana, Mahayana Sutras or Mantras are often chanted. In both cases this can act as a communal act bringing followers closer and instilling a sense of belonging as well as clearing the mind in a form of meditation.

While it is easy to spot members of the Sangha by their clothes and shaved heads, it can be hard to distinguish lay Buddhists from non-lay Buddhists in the community. However, Buddhists try to avoid attachment to material possessions, so will shun wearing excessive amounts of jewellery or expensive clothes. On Uposatha days or other Buddhist festivals, Wesak for example, Buddhist communities come together. On each Uposatha day devout members of the lay Buddhist community will take three extra precepts and will usually congregate at a local temple or monastery to make offerings, listen to Dhamma / Dharma talks and participate in meditation sessions. This is where there is a real sense of belonging in the community. It is important to note that the means by which these actions and beliefs can be expressed usually involve the Sangha, particularly for Theravadan communities. For example on special days, the lay community will make an effort to provide alms food for the monks and nuns, as well as listening to Dhamma / Dharma talks given by, or participating in meditation sessions led by, the monks and nuns. For followers of the Mahayana expressions

of belonging to a community can be more devotion based (particularly for groups such as Pure Land Buddhists). Therefore, members of the Sangha are not so important for the expression of these beliefs. Theravadans, too, have many devotional practices, but will often go to monasteries where there are a number of beautiful Buddha statues and images on special days.

อัตลักษณ์ ความหลากหลาย และความเป็นพวกพ้อง

การทำความเข้าใจว่าปัจเจกบุคคลพัฒนาความรู้สึกถึงอัตลักษณ์และความเป็นพวกพ้องผ่าน ศรัทธาหรือความเชื่อได้อย่างไร;

การสำรวจความหลากหลาย ความแตกต่าง และความสัมพันธ์ที่มีอยู่ภายในและระหว่างศาสนา คุณค่า และความเชื่อต่างๆ

ปัจเจกบุคคลและชุมชน

ความเป็นพวกพ้องอาจมีความหมายแตกต่างกันในชุมชนชาวพุทธต่างๆ อย่างไรก็ตาม ชุดของคุณค่าพื้นฐานที่สะท้อนถึงอริยมรรคมีองค์ ๘ และศีล ๕ เป็นสิ่งที่รวมผู้คนเข้าด้วยกัน ในทำนองเดียวกัน ศรัทธาในพระพุทธเจ้าและอริยสัจสี่ให้เอกลักษณ์แก่ชุมชนชาวพุทธ โดยทั่วไป การกระทำที่ยึดเหนี่ยวผู้คนไว้ด้วยกันคือการ สมาทานพระรัตนตรัย คือการถึงพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง สิ่งนี้สามารถทำได้ร่วมกันในพิธีกรรม เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของครอบครัว หรือเป็นรายบุคคล อีกการกระทำหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนชาวพุทธคือการสวดมนต์ สำหรับชาวเถรวาท ส่วนต่างๆ ของพระไตรปิฎกภาษาบาลีมักจะสวดร่วมกัน หรือผู้ปฏิบัติตามจะไปฟังสมาธิของพระสงฆ์สวด สำหรับผู้ศรัทธาในนิกายมหายาน พระสูตรมหายานหรือมนต์ต่างๆ มักจะมีการสวด ในทั้งสองกรณี สิ่งนี้สามารถทำหน้าที่เป็นการกระทำร่วมกันที่นำผู้ปฏิบัติตามให้ใกล้ชิดกันมากขึ้น และปลูกฝังความรู้สึกเป็นพวกพ้อง รวมถึงการทำให้จิตใจสงบในรูปแบบของการทำสมาธิ

แม้ว่าการสังเกตสมาชิกของพระสงฆ์จากเสื้อผ้าและศีระที่โกนแล้วจะเป็นเรื่องง่าย แต่การแยกแยะชาวพุทธที่เป็นฆราวาสออกจากผู้ที่ไม่ใช่ชาวพุทธในชุมชนอาจเป็นเรื่องยาก อย่างไรก็ตาม ชาวพุทธพยายามที่จะหลีกเลี่ยงความผูกพันกับวัตถุทางโลก ดังนั้นจึงจะหลีกเลี่ยงการสวมเครื่องประดับจำนวนมากเกินไปหรือเสื้อผ้าราคาแพง ในวันอุโบสถหรือเทศกาลทางพุทธศาสนาอื่นๆ เช่น วันวิสาขบูชา ชุมชนชาวพุทธจะมารวมตัวกัน ในวันอุโบสถแต่ละวัน สมาชิกผู้มีศรัทธาของชุมชนชาวพุทธที่เป็นฆราวาสจะรับศีลเพิ่มอีกสามข้อ และโดยปกติจะรวมตัวกันที่วัดหรือสำนักสงฆ์ในท้องถิ่นเพื่อถวายทาน ฟังการแสดงธรรม และเข้าร่วมการทำสมาธิ นี่คือการที่ซึ่งมีความรู้สึกเป็นพวกพ้องอย่างแท้จริงในชุมชน สิ่งสำคัญที่ควรทราบคือวิธีการแสดงออกถึงการกระทำและความเชื่อเหล่านี้มักเกี่ยวข้องกับพระสงฆ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชุมชนชาวเถรวาท ตัวอย่างเช่น ในวันพิเศษ ชุมชนฆราวาสจะพยายามถวายอาหารบิณฑบาตแก่พระภิกษุและภิกษุณี รวมถึงการฟังการแสดงธรรมหรือเข้าร่วมการทำสมาธิที่นำโดยพระภิกษุและภิกษุณี สำหรับผู้ปฏิบัติตามนิกายมหายาน การแสดงออกถึงความเป็นพวกพ้องในชุมชนอาจมีพื้นฐานมาจากการอุทิศตนมากขึ้น (โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกลุ่มต่างๆ เช่น ชาวพุทธนิกายสุขาวดี) ดังนั้นสมาชิกของพระสงฆ์จึงมีความสำคัญน้อยกว่าสำหรับการแสดงออกถึงความเชื่อเหล่านี้ ชาวเถรวาทก็มีการปฏิบัติที่เน้นการอุทิศตนมากมายเช่นกัน แต่พวกเขามักจะไปวัดที่มีพระพุทธรูปและรูปภาพที่สวยงามจำนวนมากในวันพิเศษ

Religious / Spiritual Identity

As with any religion, belonging can make an important psychological difference to people's lives. It provides informal support networks, as well as social opportunities. However, it is important to remember that Buddhism teaches that all things are characterised by the Three Marks – impermanence, suffering and not-Self. This means that while a sense of community and belonging has its benefits one shouldn't become attached to it. The same is taught of the Buddhist religion as a whole. The Buddha compares the Dhamma / Dharma to a raft that

one uses to cross a river. It may be an excellent raft, but when the river has been crossed, the heavy raft should not be carried with one on dry land. Similarly, one should not stay attached to the Dhamma / Dharma once its benefits have been taken. Thus, for Buddhists, belonging has its benefits, but ultimately it must be set aside if one is to progress on the path – initially one might belong to the lay community, then one should renounce this and belong to the community of renunciants, finally one must abandon all belonging to the conditioned world as belonging can act like attachment. The most basic expectation of a Buddhist is taking the Three Refuges. This involves going for Refuge to the Buddha, the Dhamma / Dharma and the Sangha. Refuge ceremonies may take place in a monastery or temple by a member of the Sangha, but they are more often undertaken in private by aspiring Buddhists. Taking refuge should not be viewed as hiding away from something; rather it is commitment to pay attention to the Buddha's teachings. This commitment may be expressed in daily life by listening to a Dhamma / Dharma talk, visiting a Buddhist centre, temple or monastery, following the Noble Eightfold Path, or

simply attempting to be mindful and compassionate in one's every day actions. Experienced Buddhists will practice meditation at both meditation centres and at home. A few devoted Buddhists will ordain as monks or nuns.

อัตลักษณ์ทางศาสนา/จิตวิญญาณ

เช่นเดียวกับศาสนาอื่นๆ การเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสามารถสร้างความแตกต่างทางจิตใจที่สำคัญในชีวิตของผู้คนได้ โดยให้ทั้งเครือข่ายสนับสนุนที่ไม่เป็นทางการ รวมถึงโอกาสทางสังคม อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้คือพระพุทธศาสนาสอนว่าสรรพสิ่งมีลักษณะสามประการ ได้แก่ ความไม่เที่ยง ความทุกข์ และความเป็นอนัตตา ซึ่งหมายความว่าในขณะที่ความรู้สึกเป็นชุมชนและ

ความเป็นพวกพ้องมีประโยชน์ แต่ไม่ควรยึดติดกับสิ่งเหล่านี้ หลักการเดียวกันนี้ใช้ได้กับศาสนาพุทธโดยรวม พระพุทธเจ้าทรงเปรียบเทียบพระธรรมเหมือนแพที่เราใช้ข้ามแม่น้ำ แม้ว่าจะเป็นแพที่ดีเยี่ยม แต่เมื่อข้ามแม่น้ำไปแล้ว ก็ไม่ควรแบกแพหนักนั้นขึ้นบกไปด้วย ในทำนองเดียวกัน เราไม่ควรยึดติดกับพระธรรมเมื่อได้รับประโยชน์จากพระธรรมแล้ว ดังนั้น สำหรับชาวพุทธ การเป็นพวกพ้องมีประโยชน์ แต่ในที่สุดก็ต้องละทิ้งไปหากต้องการก้าวหน้าบนเส้นทาง – ในขั้นต้นอาจเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนฆราวาส จากนั้นควรละสิ่งนี้และเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนของผู้สละทางโลก สุดท้ายต้องละทิ้งความเป็นพวกพ้องทั้งหมดกับโลกที่มีเงื่อนไข เพราะความเป็นพวกพ้องสามารถทำหน้าที่เหมือนความยึดมั่น

ความคาดหวังพื้นฐานที่สุดของชาวพุทธคือการ สมาทานพระรัตนตรัย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการถึงพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง พิธีสมาทานอาจจัดขึ้นในวัดหรือสำนักสงฆ์โดยสมาชิกของพระสงฆ์ แต่ส่วนใหญ่มักดำเนินการเป็นการส่วนตัวโดยผู้ปรารถนาที่จะเป็นชาวพุทธ การสมาทานพระรัตนตรัยไม่ควรมองว่าเป็นการหลบซ่อนจากบางสิ่งบางอย่าง แต่เป็นการให้คำมั่นสัญญาว่าจะใส่ใจในคำสอนของพระพุทธเจ้า คำมั่นสัญญานี้อาจแสดงออกในชีวิตประจำวันโดยการฟังการแสดงธรรม การไปเยี่ยมศูนย์พุทธ วัด หรือสำนักสงฆ์ การปฏิบัติตามอริยมรรคมีองค์ ๘ หรือเพียงแค่พยายามมีสติและมีเมตตาในการกระทำในชีวิตประจำวัน ชาวพุทธผู้มีประสบการณ์จะฝึกสมาธิทั้งที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมและที่บ้าน ชาวพุทธผู้มีศรัทธาบางคนจะบวชเป็นพระภิกษุหรือภิกษุณี

Ordained and Lay Buddhists

The easiest way to identify ordained is by their appearance. Monks and nuns usually wear specific kinds of clothes – the saffron robes of the Theravadin sangha are easily identifiable, for example. Monks and nuns will usually shave their heads as well – this helps remove vanity and sets them apart from the laity. Lay commitment can be recognised in a number of ways, for example, by a calm disposition, visiting meditation centres, listening to Dhamma / Dharma talks,

supporting the sangha and giving to charity. Lay Buddhists also take the Five Precepts: to abstain from killing, taking what is not given, misuse of sensual pleasures, false speech, abuse of drugs and alcohol. Pious Buddhists may take an additional Three Precepts, especially on holy days: abstention from a luxurious bed, food after midday and amusements and adornments. Individuals also try to foster positive virtues such as contentment with a simple life, detachment from material concerns, self-discipline, tolerance, love and compassion for all beings. Monks and nuns follow a stricter code outlined in the vinaya. They take ten precepts: in addition to the five above, they abstain from food after midday, luxurious beds, frivolous amusements, personal adornments, and touching money. There are also many rules in the vinaya (227 for Theravadins). Breaking the first four rules lead to expulsion from the order, and are no sexual intercourse, refraining from theft, no murder or subtle forms of murder such as encouraging suicide, and not intentionally making false claims to supernatural powers. In general, as Buddhism has developed and spread to different countries, the importance of the lay community has risen. Originally the Buddhist monastic community was most important, but as Buddhism's popularity grew, the number of people who believed in the dhamma / dharma but did not feel they were at a stage where they could renounce their families grew. Thus the lay community grew. Its importance is best illustrated by the actions of one man – Anagarika Dharmapala. Dharmapala (1864 1933) was not a full member of the Sangha, but he was instrumental in bringing Buddhism to the West and pioneering a revival of Buddhism in India by reclaiming Bodh Gaya as a Buddhist pilgrimage site. Importantly he printed a handbook on meditation, thus bringing meditation firmly into the realm of both the laity and family life. The simplest form of expressing

belonging to the Buddhist faith tradition is through taking the Three Refuges: going for refuge to the Buddha, the Dhamma / Dharma, and the Sangha. This act connects all Buddhists together. In the Suttas / Sutras any new disciple of the Buddha always takes the Three Refuges when he or she becomes a follower of the Buddha. Still, belonging to the Buddhist faith tradition can mean many different things in many different cultures.

ชาวพุทธที่บวชแล้วและชาวพุทธที่เป็นฆราวาส

วิธีที่ง่ายที่สุดในการสังเกตผู้ที่บวชแล้วคือรูปลักษณ์ภายนอก พระภิกษุและภิกษุณีมักจะสวมเสื้อผ้าเฉพาะ – ตัวอย่างเช่น จีวรสีเหลืองของพระสงฆ์ในนิกายเถรวาทเป็นที่สังเกตได้ง่าย พระภิกษุและภิกษุณีโดยทั่วไปจะโกนศีรษะด้วย – สิ่งนี้ช่วยขจัดความถือตัวและความแตกต่างจากฆราวาส การแสดงออกถึงความศรัทธาของฆราวาสสามารถสังเกตได้หลายวิธี เช่น จากอารมณ์ที่สงบ การไปเยี่ยมศูนย์ปฏิบัติธรรม การฟังการแสดงธรรม การสนับสนุนพระสงฆ์ และการบริจาคทาน ชาวพุทธที่เป็นฆราวาสยังรักษาศีล ๕ ได้แก่ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติดิฉินในกาม เว้นจากการพูดเท็จ และเว้นจากการเสพสุราเมรัยและยาเสพติด ผู้มีศรัทธาแรงกล้าอาจรักษาศีล ๘ เพิ่มเติม โดยเฉพาะในวันสำคัญทางศาสนา ได้แก่ เว้นจากการนอนบนที่นอนอันอ่อนนุ่มฟูมเฟื่อย เว้นจากการรับประทานอาหารหลังเที่ยงวัน และเว้นจากการดูการละเล่นและการประดับประดาตนเอง นอกจากนี้ ปัจเจกบุคคลยังพยายามที่จะส่งเสริมคุณธรรมเชิงบวก เช่น ความสันโดษในชีวิตที่เรียบง่าย ความไม่ยึดติดกับความกังวลทางวัตถุ การมีวินัยในตนเอง ความอดทน ความรัก และความเมตตาต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย

พระภิกษุและภิกษุณีปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เข้มงวดกว่าที่ระบุไว้ในพระวินัย พวกท่านรักษาศีล ๑๐ ได้แก่ นอกเหนือจากศีล ๕ ข้างต้นแล้ว ท่านยังเว้นจากการรับประทานอาหารหลังเที่ยงวัน เว้นจากการนอนบนที่นอนอันอ่อนนุ่มฟูมเฟื่อย เว้นจากการดูการละเล่นที่ไม่เป็นประโยชน์ เว้นจากการประดับประดาตนเอง และเว้นจากการจับต้องเงินทอง นอกจากนี้ยังมีกฎหมายในพระวินัย (227 ข้อสำหรับชาวเถรวาท) การละเมิดข้อแรกนำไปสู่การขับไล่ออกจากหมู่สงฆ์ ได้แก่

การไม่มีการร่วมเพศ การละเว้นจากการลักทรัพย์ การไม่ฆ่าคนหรือการฆ่าในรูปแบบที่ละเอียดอ่อน เช่น การสนับสนุนให้ฆ่าตัวตาย และการไม่กล่าวอ้างคุณวิเศษที่ไม่มีอยู่จริงโดยเจตนา

โดยทั่วไป เมื่อพระพุทธศาสนาพัฒนาและแพร่หลายไปยังประเทศต่างๆ ความสำคัญของชุมชนฆราวาสได้เพิ่มสูงขึ้น เดิมทีชุมชนสงฆ์มีความสำคัญที่สุด แต่เมื่อความนิยมของพระพุทธศาสนาเพิ่มขึ้น จำนวนผู้ที่เชื่อในพระธรรมแต่รู้สึกว่าคุณธรรมยังไม่พร้อมที่จะสละครอบครัวก็เพิ่มขึ้น ดังนั้นชุมชนฆราวาสจึงเติบโตขึ้น ความสำคัญของชุมชนฆราวาสเห็นได้ชัดเจนที่สุดจากการกระทำของบุคคลหนึ่งคือ อนุคาริก ธรรมปาละ ธรรมปาละ (พ.ศ. 2407-2476) ไม่ได้เป็นสมาชิกเต็มตัวของพระสงฆ์ แต่ท่านมีบทบาทสำคัญในการนำพระพุทธศาสนาไปสู่โลกตะวันตก และบุกเบิกการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในอินเดียโดยการทวงคืนพุทธคยาให้เป็นสถานที่แสวงบุญที่สำคัญ ที่สำคัญคือท่านได้พิมพ์คู่มือการทำสมาธิ ซึ่งนำการทำสมาธิเข้ามาสู่ขอบเขตของทั้งฆราวาสและชีวิตครอบครัวอย่างมั่นคง รูปแบบที่ง่ายที่สุดของการแสดงความเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีความเชื่อทางพุทธศาสนาคือการสมาทานพระรัตนตรัย คือการถึงพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง การกระทำนี้เชื่อมโยงชาวพุทธทุกคนเข้าด้วยกัน ในพระสูตร สาวกใหม่ของพระพุทธเจ้าจะสมาทานพระรัตนตรัยเสมอเมื่อเขาหรือเธอเป็นผู้ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าอย่างใดก็ตาม การเป็นส่วนหนึ่งของประเพณีความเชื่อทางพุทธศาสนาอาจมีความหมายที่แตกต่างกันมากมายในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมากมาย

Family and Community

The interrelationships of individuals to family and community are very important in Buddhism. Buddhists believe in an infinite number of rebirths. Therefore, as the Buddha pointed out, everyone you meet has at some stage been your mother or father and at some stage you have been their parents. Thus everyone should be treated as if they are members of your family. The Buddha advised a man called Sigala (Digha Nikaya 3.185-191) on his responsibilities as a householder, including

advice on relationships: you should take care of your family, respecting your parents and looking after your children; treat your partner well and fairly; choose the right sort of friends as friends can have a good or a bad influence on you; have a good relationship with your teachers and pupils, respecting the teacher and trying to give the pupils the best possible education; treat your employees fairly and your employer with respect by not wasting time and doing your best; and finally, you should make your living in a good way, one which doesn't harm your fellows. To a certain extent family life in Buddhism is seen as the polar opposite of the holy life. Monks and nuns, Buddhists' spiritual leaders, are in this position because they have renounced family life. In the early Suttas / Sutras there is a lot of negative material concerning family life – children and partners are seen as distractions, for example. However, Buddhism still recognises the importance of the laity – they, after all, make the life of the renunciant possible by supporting his or her lifestyle. Equally, it is from families that the next generation of monks and nuns come. Therefore family life and the life of those who reject it (i.e. the Sangha) should be seen as mutually dependent on each other. Furthermore, in Mahayana, there is an increased emphasis on the importance of the laity. In the Mahayana Sutras, for example, many bodhisattvas appear as laymen or laywomen. Thus, being a Buddhist while having a family or being part of a family is not seen necessarily as a problem. In fact in Japan Buddhist priests are married and do not renounce family life. In Tantrayana as well, there are many lay teachers.

Foundations of Identity

The question of ‘who I am’ is of vital importance in Buddhism. The Buddha said that the world and everything in it is characterised by Three Marks. These are dukkha / duhkha (suffering), anicca / anitya (impermanence) and anatta / anatman (not-Self). Clearly the third of these is very important when discussing what is meant by ‘I’. Buddhists believe that there is no permanent unchanging Self (as is often postulated by other religions – Hinduism’s Brahman, for example, or Christianity’s soul). The reason for this belief is that empirically and experientially no permanent self can be found. If one investigates what people identify a permanent self with – the mind for example – one discovers that this is subject to change and fluctuation and as such subject to suffering. The Buddha analyses each of the five khandhas / Skandhas that make up a being and argues that no permanent self can be found in any of them. They are not-Self. Thus in Buddhist thought, what is thought of as self is simply an accumulation of constantly changing and interacting physical and mental phenomena. However, Buddhists have two forms of truth: conventional and ultimate. This means that in terms of conventional truth it is appropriate to use the word ‘I’, in other words there is a conventional self. However, at the ultimate level it must be remembered that the self is not permanent, unchanging or free from dukkha / duhkha.

The teaching on anatta / anitya is of great soteriological importance. It stands in the middle between eternalism (people who assume an eternal unchanging Self) and annihilationism or nihilism (people who claim that there is no self at all, nothing remains after death). In Buddhism the conventional, empirical self constantly changes (as opposed to the Self of the eternalists which is not subject

to change). It is this fact that allows people to develop by doing good deeds, studying and meditating; they can become better beings, and eventually achieve nibbana / nirvana. If the self could not change, then there would be no self development, no self-improvement and one could not reach nibbana / nirvana. Equally, if the self completely ended at death (as argued by annihilationists) there would be no point in developing the self, acting morally or helping people. In fact it is the 'I am conceit' that leads to suffering. For example, if one does not see a permanent self as the owner of pain then it is a lot easier to bear. Thus it is the Middle Way and the perception of self as a continuum of interacting phenomena that allows people to improve themselves and eventually escape from samsara.

To talk about a person therefore is to talk about them on a conventional level, but at the ultimate level we should be thought of in terms of interacting changing phenomena. Buddhists however, do believe in individuality. The stream of phenomena does make up an individual – we are not simply one big stream or one big self; a person's actions are his or her own. Thus, while the self should not be thought of as eternal and unchanging, it should be thought of as individual.

ครอบครัวและชุมชน

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคลกับครอบครัวและชุมชนมีความสำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา ชาวพุทธเชื่อในการเกิดใหม่นับครั้งไม่ถ้วน ดังนั้น ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ ทุกคนที่คุณพบเคยเป็นแม่หรือพ่อของคุณในชาติใดชาติหนึ่ง และในชาติใดชาติหนึ่งคุณก็เคยเป็นพ่อแม่ของพวกเขา ดังนั้นทุกคนควรได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นสมาชิกในครอบครัวของคุณ พระพุทธเจ้าทรงแนะนำชายคนหนึ่งชื่อสิงคาลกะ (ทีฆนิกาย ปาฏิกวรรค 3.185-191) เกี่ยวกับความรับผิดชอบของเขาในฐานะภคิษฐ์ รวมถึงคำแนะนำเกี่ยวกับความสัมพันธ์: คุณควรดูแลครอบครัว เคารพพ่อแม่ และดูแลลูกๆ ของคุณ ปฏิบัติต่อคู่ครองของคุณอย่างดีและยุติธรรม

เลือกเพื่อนที่ดี เพราะเพื่อนสามารถมีอิทธิพลที่ดีหรือเลวต่อคุณได้ มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครูและลูกศิษย์ของคุณ เคารพครูและพยายามให้การศึกษาที่ดีที่สุดแก่ลูกศิษย์ ปฏิบัติต่อลูกจ้างของคุณอย่างยุติธรรมและเคารพนายจ้างของคุณโดยไม่เสียเวลาและทำงานให้ดีที่สุด และสุดท้าย คุณควรทำมาหากินในทางที่ดี ซึ่งไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อเพื่อนมนุษย์ของคุณ

ในระดับหนึ่ง ชีวิตครอบครัวในพระพุทธศาสนาถูกมองว่าเป็นชีวิตตรงข้ามกับชีวิตพรหมจรรย์ พระภิกษุและภิกษุณี ซึ่งเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณของชาวพุทธ อยู่ในสถานะนี้เพราะพวกเขาได้สละชีวิตครอบครัว ในพระสูตรยุคแรกๆ มีเนื้อหาเชิงลบมากมายเกี่ยวกับชีวิตครอบครัว – ตัวอย่างเช่น ลูกและคู่ครองถูกมองว่าเป็นสิ่งรบกวน อย่างไรก็ตาม พระพุทธศาสนายังคงตระหนักถึงความสำคัญของฆราวาส – ท้ายที่สุด พวกเขาทำให้ชีวิตของผู้สละทางโลกเป็นไปได้ด้วยการสนับสนุนวิถีชีวิตของพวกเขา ในทำนองเดียวกัน พระภิกษุและภิกษุณีในรุ่นต่อไปก็มาจากครอบครัว ดังนั้นชีวิตครอบครัวและชีวิตของผู้ที่ปฏิเสธมัน (เช่น พระสงฆ์) ควรถูกมองว่าพึงพาอาศัยซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ ในนิกายมหายาน มีการเน้นย้ำถึงความสำคัญของฆราวาสมากขึ้น ในพระสูตรมหายาน ตัวอย่างเช่น พระโพธิสัตว์จำนวนมากปรากฏตัวในฐานะฆราวาสชายหรือหญิง ดังนั้น การเป็นชาวพุทธในขณะที่มีครอบครัวหรือเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวจึงไม่ถูกมองว่าเป็นปัญหาเสมอไป ในความเป็นจริง ในประเทศญี่ปุ่น พระสงฆ์แต่งงานและไม่ได้สละชีวิตครอบครัว ในตันตรายานก็มีครูที่เป็นฆราวาสจำนวนมากเช่นกัน

พื้นฐานของอัตลักษณ์

คำถามที่ว่า ‘ฉันเป็นใคร’ มีความสำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าตรัสว่าโลกและทุกสิ่งในโลกมีลักษณะสามประการ ได้แก่ ทุกข์ อนิจจัง และอนัตตา เห็นได้ชัดว่าข้อที่สามนี้มีความสำคัญมากเมื่อกล่าวถึงความหมายของคำว่า ‘ฉัน’ ชาวพุทธเชื่อว่าไม่มีอัตตาที่ถาวรและไม่เปลี่ยนแปลง (ดังที่ศาสนาอื่นๆ มักจะตั้งสมมติฐานไว้ – ตัวอย่างเช่น พรหมณ์ของศาสนาฮินดูหรือจิตวิญญาณของศาสนาคริสต์) เหตุผลสำหรับความเชื่อนี้คือโดยประสบการณ์และโดยการสังเกตเชิงประจักษ์ ไม่พบอัตตาที่ถาวร หากใครพิจารณาว่าผู้คนระบุอัตตาถาวรกับอะไร – ตัวอย่างเช่น จิตใจ – ก็จะพบว่าสิ่งนี้มีการเปลี่ยนแปลงและผันผวน และดังนั้นจึงต้องเผชิญกับ

ความทุกข์ พระพุทธเจ้าทรงวิเคราะห์ชั้น ๕ แต่ละอย่างที่ประกอบกันเป็นสิ่งมีชีวิต และทรงโต้แย้งว่าไม่พบอตตาทวารในชั้นใดชั้นหนึ่งเลย ชั้นเหล่านั้นเป็นอนัตตา ดังนั้นในความคิดของชาวพุทธ สิ่ง ที่คิดว่า เป็นอตตาก็เป็นเพียงการสะสมของปรากฏการณ์ทางกายและทางจิตที่เปลี่ยนแปลงและมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ชาวพุทธมีสัจจะสองระดับ ได้แก่ สมมติสัจจะและปรมัตถสัจจะ ซึ่งหมายความว่าในแง่ของสมมติสัจจะ การใช้คำว่า ‘ฉัน’ นั้นเหมาะสม กล่าวอีกนัยหนึ่งคือมีอตตานิเชิงสมมติ อย่างไรก็ตาม ในระดับปรมัตถ์ ต้องจำไว้ว่าอตตานั้นไม่ถาวร ไม่เปลี่ยนแปลง และไม่พ้นจากทุกข์

คำสอนเรื่องอนัตตามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบรรลุความหลุดพ้น มันอยู่ตรงกลางระหว่างสัสสตทิฎฐิ (ผู้ที่เชื่อในอตตาทิถาวรและไม่เปลี่ยนแปลง) และอุจเฉททิฎฐิหรือนาสติกทิฎฐิ (ผู้ที่อ้างว่าไม่มีอตตาเลย ไม่มีอะไรเหลืออยู่หลังความตาย) ในพระพุทธศาสนา อตตานิเชิงสมมติและเชิงประจักษ์เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา (ตรงข้ามกับอตตาทิถาวรของสัสสตทิฎฐิที่ไม่เปลี่ยนแปลง) ข้อเท็จจริงนี้เองที่ทำให้ผู้คนสามารถพัฒนาได้ด้วยการทำความดี การศึกษา และการทำสมาธิ พวกเขาสามารถเป็นสิ่งมีชีวิตที่ดีขึ้น และในที่สุดก็บรรลุนิพพานได้ หากอตตานิเชิงสมมติไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ก็จะไม่มีการพัฒนาด้านตนเอง ไม่มีการปรับปรุงตนเอง และไม่สามารถบรรลุนิพพานได้ ในทำนองเดียวกัน หากอตตานิเชิงสมมติสิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์เมื่อตาย (ดังที่อุจเฉททิฎฐิกล่าวอ้าง) ก็จะไม่มีความหมายในการพัฒนาด้านตนเอง การกระทำอย่างมีศีลธรรม หรือการช่วยเหลือผู้คน ในความเป็นจริงคือ ‘มานะ’ หรือความถือตัวว่า ‘ฉันเป็น’ ที่นำไปสู่ความทุกข์ ตัวอย่างเช่น หากใครไม่เห็นอตตาทิถาวรเป็นเจ้าของของความเจ็บปวด ก็จะทนได้ง่ายขึ้น ดังนั้นจึงเป็นมัชฌิมาปฏิปทาและการรับรู้อตตานิเชิงสมมติว่าเป็นกระแสของปรากฏการณ์ที่มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง ที่ทำให้ผู้คนสามารถปรับปรุงตนเองและในที่สุดก็หลุดพ้นจากสังสารวัฏได้

ดังนั้น การพูดถึงบุคคลจึงเป็นการพูดถึงพวกเขาในระดับสมมติ แต่ในระดับปรมัตถ์ เราควรถูกมองในแง่ของปรากฏการณ์ที่เปลี่ยนแปลงและมีปฏิสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตาม ชาวพุทธเชื่อในความเป็นปัจเจกบุคคล กระแสของปรากฏการณ์นั้นประกอบกันเป็นปัจเจกบุคคล – เราไม่ได้เป็นเพียงกระแสใหญ่กระแสเดียวหรืออตตานิเชิงสมมติหนึ่งเดียว การกระทำของบุคคลนั้นเป็นของเขาหรือ

เธอเอง ดังนั้น ในขณะที่ไม่ควรมองว่าอัตตานิรันดร์และไม่เปลี่ยนแปลง ควรมองว่าเป็นปัจเจกบุคคล

Identity & Belonging in Practice

Buddhist families with religious commitment practice their faith in a number of ways. The most basic way of expressing faith is through showing respect to an image of the Buddha. Most households will have such an image usually in a communal room. The image will normally be stored on a high shelf, showing the relative importance of the Buddha and acting as a sign of respect. Other family practices may include regular chanting of Buddhist Scriptures, taking the Three Refuges together, taking the Five Precepts together, visiting temples together and prostrating oneself before the Buddha. For Mahayana families, people may renew their bodhisattva vows together; this is the promise to strive to become a bodhisattva and eventually a Buddha.

Mahayana families may also chant mantras, particularly those who follow the Trāyastayāna. On Uposatha days Buddhist families may additionally take the Eight Precepts, meditate, listen to Dharma talks and study scriptures together. In many ways the most important way the Buddhist community as a whole expresses its faith is through supporting the Sangha. This includes giving alms food to monks and financing temples. The Sangha as a community expresses faith through the monks and nuns renunciation of lay life, meditation and study of the Dhamma / Dharma. It also reciprocates the lay community's support by providing them not only with the means of doing good deeds, but also by acting as a source of teaching and through the provision of spiritual guidance.

The most important impact of Buddhist faith on the wider non-Buddhist community is through their belief in pacifism. Most Buddhists are strongly opposed to war as it involves taking life (breaking the First Precept). This means they often play an important role in peace keeping talks and in organisations such as the UN. Buddhists are also involved in ‘grass roots’ politics and political protests. Buddhist protests can range from the recent non-violent protests of the Sangha in Burma to the self immolation of Thich Quang Duc in 1963 in Vietnam, to the more recent demonstrations led by Buddhist monks in Tibet.

Diversity There is great diversity within Buddhism. For ease scholars usually differentiate Theravada Buddhism and Mahayana Buddhism. There are many differences between these strands of Buddhism. Theravada can mainly be found in Sri Lanka, Thailand, Burma, Laos, Cambodia and parts of Southeast Asia, while Mahayana can be seen in Tibet, China, Taiwan, Japan, Korea, Mongolia along with parts of Southeast Asia. The main difference between these two strands of Buddhism is the goal that believers aim for. Theravada Buddhists aspire to become Arahats (enlightened ones), while Mahayana Buddhists strive to become bodhisattvas and eventually Buddhas themselves (someone who rediscovers the dharma and teaches). Western ideas of schism, based on the history of Christianity, have often led to the idea that there is hostility between these two groups. This is not normally the case. Both Mahayana and Theravada Buddhists exist happily side by side, and in the past, both those aiming to become Buddhas and those aiming to become Arahats, shared monasteries with each other. Given the huge number of countries that Buddhism has spread to, there is obviously a great deal of cultural diversity within the faith tradition. This can be seen mainly in terms of ritual practices. In Tibet for example, there are some shamanistic elements to rituals, while in certain Chinese

schools there are more devotional aspects. With increased emigration different cultures join the ‘melting pot’ of the West, resulting in these new communities incorporating many Western cultural aspects of Buddhism. Buddhism has successfully extended into countries outside its traditional regions, and has co-existed with religions already present. Buddhists acknowledge the existence of gods, devils, supernatural beings etc and so can quite happily incorporate new ones into its belief system. For example, when Buddhism spread to Tibet a number of deities and demons became Buddhist. The important point that Buddhism teaches is that while these gods may exist and intervene to aid with worldly requests (for example, helping one pass an exam), they cannot help on the Buddhist path – escaping the round of samsara – because all the gods are also subject to it, as they will eventually die themselves. Thus many Buddhists will nominally have two or more religions – in India, for example, a Buddhist may call himself a Hindu when it comes to worshipping Hindu gods for this worldly results, but a Buddhist when it comes to escaping from suffering. Buddhists usually welcome interfaith dialogue. In fact, the Buddha emphasised the importance of investigating any truth claim and assessing its veracity. When Christian missionaries began working in Sri Lanka in the 18th century, they were initially frustrated by Buddhists acceptance of them and willingness to participate in interfaith dialogue. These same Christian missionaries were further perturbed by their hosts’ willingness to please them and worship their God while still following the Buddhist path to escape from samsara.

อัตลักษณ์และความเป็นพวกพ้องในการปฏิบัติ

ครอบครัวชาวพุทธที่มีความผูกพันทางศาสนาจะปฏิบัติตามความเชื่อของตนในหลายรูปแบบ วิธีพื้นฐานที่สุดในการแสดงออกถึงศรัทธาคือการแสดงความเคารพต่อรูปภาพของพระพุทธรเจ้า คราวเรือนส่วนใหญ่จะมีรูปภาพดังกล่าว ซึ่งมักจะอยู่ในห้องส่วนกลาง โดยปกติรูปภาพจะถูกเก็บไว้บนชั้นสูง เพื่อแสดงถึงความสำคัญสัมพัทธ์ของพระพุทธรเจ้าและเป็นสัญลักษณ์แห่งความเคารพ การปฏิบัติอื่นๆ ในครอบครัวอาจรวมถึงการสวดพระสูตรทางพุทธศาสนาเป็นประจำ การสมาทานพระรัตนตรัยร่วมกัน การรักษาศีล ๕ ร่วมกัน การไปวัดด้วยกัน และการกราบไหว้พระพุทธรเจ้า สำหรับครอบครัวชาวพุทธนิกายมหายาน ผู้คนอาจต่ออายุปฏิญาณโพธิสัตว์ร่วมกัน ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญาว่าจะพยายามเป็นพระโพธิสัตว์และในที่สุดก็เป็นพระพุทธรเจ้า ครอบครัวชาวพุทธนิกายมหายานอาจสวดมนต์ โดยเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติตามตันตรายาน ในวันอุโบสถ ครอบครัวชาวพุทธอาจรักษาศีล ๘ เพิ่มเติม ทำสมาธิ ฟังการแสดงธรรม และศึกษาพระสูตรร่วมกัน

ในหลายๆ ด้าน วิธีที่สำคัญที่สุดที่ชุมชนชาวพุทธโดยรวมแสดงออกถึงศรัทธาคือการสนับสนุนพระสงฆ์ ซึ่งรวมถึงการถวายอาหารบิณฑบาตแก่พระภิกษุและการสนับสนุนทางการเงินแก่วัดพระสงฆ์ในฐานะชุมชนแสดงออกถึงศรัทธาผ่านการสละชีวิตฆราวาส การทำสมาธิ และการศึกษาพระธรรม นอกจากนี้ยังตอบแทนการสนับสนุนของชุมชนฆราวาสด้วยการจัดหาไม่เพียงแต่ช่องทางในการทำความดีเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นแหล่งของการสอนและการให้คำแนะนำทางจิตวิญญาณอีกด้วย

ผลกระทบที่สำคัญที่สุดของศรัทธาทางพุทธศาสนาต่อชุมชนที่ไม่ใช่ชาวพุทธในวงกว้างคือความเชื่อในลัทธิสันตินิยม ชาวพุทธส่วนใหญ่ต่อต้านสงครามอย่างรุนแรงเนื่องจากเกี่ยวข้องกับการฆ่า (การละเมิดศีลข้อแรก) ซึ่งหมายความว่าพวกเขามักมีบทบาทสำคัญในการเจรจาสันติภาพและในองค์กรต่างๆ เช่น สหประชาชาติ ชาวพุทธยังมีส่วนร่วมในการเมืองระดับรากหญ้าและการประท้วงทางการเมือง การประท้วงของชาวพุทธมีตั้งแต่การประท้วงอย่างสันติของพระสงฆ์ใน

พม่าเมื่อไม่นานมานี้ ไปจนถึงการเผาตนเองของทิกววงดักในปี 1963 ในเวียดนาม และการประท้วงที่นำโดยพระสงฆ์ในทิเบตเมื่อเร็วๆ นี้

ความหลากหลาย

มีความหลากหลายอย่างมากภายในพระพุทธศาสนา เพื่อความสะดวก นักวิชาการมักจะแบ่งแยกพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทและนิกายมหายาน มีความแตกต่างมากมายระหว่างพระพุทธศาสนาทั้งสองสายนี้ นิกายเถรวาทส่วนใหญ่พบได้ในศรีลังกา ไทย พม่า ลาว กัมพูชา และบางส่วนของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในขณะที่นิกายมหายานพบได้ในทิเบต จีน ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลี มองโกเลีย และบางส่วนของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ความแตกต่างหลักระหว่างพระพุทธศาสนาทั้งสองสายนี้คือเป้าหมายที่ผู้ศรัทธามุ่งมั่น ชาวพุทธนิกายเถรวาทปรารถนาที่จะเป็นพระอรหันต์ (ผู้ตรัสรู้) ในขณะที่ชาวพุทธนิกายมหายานมุ่งมั่นที่จะเป็นพระโพธิสัตว์และในที่สุดก็เป็นพระพุทธเจ้าเอง (ผู้ค้นพบพระธรรมและสั่งสอน) แนวคิดตะวันตกเรื่องการแตกแยกทางศาสนา ซึ่งมีพื้นฐานมาจากประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ มักนำไปสู่แนวคิดที่ว่ามีความเป็นปรปักษ์ระหว่างสองกลุ่มนี้ โดยปกติแล้วไม่ใช่กรณีเช่นนั้น ทั้งชาวพุทธนิกายมหายานและนิกายเถรวาทอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และในอดีต ทั้งผู้ที่มุ่งมั่นที่จะเป็นพระพุทธเจ้าและผู้ที่มุ่งมั่นที่จะเป็นพระอรหันต์ก็ใช้ชีวิตอยู่ในวัดเดียวกัน

เนื่องจากพระพุทธศาสนาได้แพร่หลายไปยังประเทศต่างๆ มากมาย จึงมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างมากภายในประเพณีความเชื่อนี้ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนที่สุดในแง่ของการปฏิบัติพิธีกรรม ตัวอย่างเช่น ในทิเบต มีองค์ประกอบทางไสยศาสตร์บางอย่างในพิธีกรรม ในขณะที่ในบางสำนักของจีนมีแง่มุมของการอุทิศตนมากขึ้น ด้วยการอพยพที่เพิ่มขึ้น วัฒนธรรมที่ต่างกันจึงเข้าร่วมใน ‘เบ้าหลอม’ ของโลกตะวันตก ส่งผลให้ชุมชนใหม่เหล่านี้รวมเอาแง่มุมทางวัฒนธรรมตะวันตกของพระพุทธศาสนาจำนวนมาก พระพุทธศาสนาได้ขยายตัวไปยังประเทศนอกภูมิภาคดั้งเดิมของตนเองได้สำเร็จ และได้อยู่ร่วมกับศาสนาที่มีอยู่แล้ว ชาวพุทธยอมรับการมีอยู่ของเทพเจ้า มาร สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติ ฯลฯ ดังนั้นจึงสามารถรวมสิ่งใหม่ๆ เข้าสู่ระบบความเชื่อของตนได้อย่างมีความสุข ตัวอย่างเช่น เมื่อพระพุทธศาสนาแพร่หลายไปยังทิเบต เทพ

และปีศาจจำนวนมากก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของพระพุทธศาสนา ประเด็นสำคัญที่พระพุทธศาสนา สอนคือ แม้ว่าเทพเจ้าเหล่านี้อาจมีอยู่จริงและเข้ามาช่วยเหลือตามคำขอทางโลก (เช่น ช่วยให้ สอบผ่าน) แต่พวกเขาไม่สามารถช่วยในเส้นทางแห่งพุทธศาสนา – การหลุดพ้นจากสังสารวัฏ – ได้ เนื่องจากเทพเจ้าทั้งหมดก็อยู่ภายใต้วิภวัญญะนี้เช่นกัน เพราะในที่สุดพวกเขาก็ต้องตาย ดังนั้น ชาวพุทธจำนวนมากจึงมีศาสนา มากกว่าหนึ่งศาสนาในนาม – ตัวอย่างเช่น ในอินเดีย ชาวพุทธ อาจเรียกตนเองว่าเป็นชาวฮินดูเมื่อบูชาเทพเจ้าฮินดูเพื่อผลประโยชน์ทางโลก แต่เป็นชาวพุทธ เมื่อต้องการหลุดพ้นจากความทุกข์ โดยปกติชาวพุทธยินดีกับการสนทนาระหว่างศาสนา ใน ความเป็นจริง พระพุทธเจ้าทรงเน้นย้ำถึงความสำคัญของการตรวจสอบข้ออ้างใดๆ ที่เป็นความ จริงและการประเมินความถูกต้องของมัน เมื่อมิชชันนารีชาวคริสต์เริ่มทำงานในศรีลังกาใน ศตวรรษที่ 18 พวกเขารู้สึกหงุดหงิดในตอนแรกกับการยอมรับของชาวพุทธและการเต็มใจที่จะ เข้าร่วมในการสนทนาระหว่างศาสนา มิชชันนารีชาวคริสต์เหล่านี้ยังรู้สึกไม่สบายใจมากขึ้นกับ การเต็มใจของเจ้าบ้านที่จะทำให้พวกเขาพอใจและบูชาพระเจ้าของพวกเขาในขณะที่ยังคงปฏิบัติ ตามเส้นทางแห่งพุทธศาสนาเพื่อหลุดพ้นจากสังสารวัฏ

Meaning, Purpose and Truth

Exploring some of the ultimate questions that confront humanity, and responding imaginatively to them; The ups, downs and meaning(s) of life's journey.

Religious Experience

Spiritual feelings such as awe, wonder and praise can play a major part in Buddhism. This is particularly true for followers of the Mahayana, where devotional activities aimed at transcendent Buddhas and bodhisattvas are an important part of religious practice. However, although Theravada has a reputation for being slightly colder and more rational, these feelings still have an important role to play. It is true that in the Pali Canon a Sutta criticises the monk Vakkali who, full of devotion and love for the Buddha, wanted to look after his physical

needs. To him the Buddha said: “What shall it profit you to see this impure body? He who sees the Dhamma / Dharma, sees me”. It would, however, be a mistake to conclude that the Buddha disparaged a reverential and devotional attitude of mind when it is the natural outflow of a true understanding and a deep admiration for what is great and noble. Similarly, “seeing the Dhamma / Dharma” should not be thought of as a mere conceptual grasp of doctrine, but rather a deep-seated heart-felt faith. Thus, Theravadins also take part in devotional activity, trying to avoid doing it out of habit or attachment to the process, but rather as an expression of faith in the teachings of the Buddha. Feelings of awe and wonder are almost always expressed in devotional activities and are usually directed at the historical Buddha (Gotama / Gautama) or other Buddhas or Bodhisattvas (for members of the Mahayana). There are several sorts of devotional activities Buddhists participate in, usually in shrines and temples in front of statues or images of the Buddha. The first of these is folding the palms together, and raising them to the level of the chest. This gesture is a general mark of respect in many cultures (for example, Thailand) and expresses deep reverence for the Triple Gem – Buddha, Dhamma / Dharma, and Sangha. The second activity is prostration before a Buddha image. This expresses deep veneration of the Buddha and helps to overcome egoistical feelings making one more receptive to hearing the Dharma with a clear mind. As Buddhists prostrate themselves, they attempt to recall qualities of the Buddha and develop respect for virtues such as loving kindness, compassion, patience, concentration and wisdom. Finally, offerings can be made to the Buddha. These are not made because the Buddha needs them (as an Enlightened being, he certainly does not need incense sticks to be happy) or to win favour. Instead, offerings are made to show respect, create positive energy

and develop qualities such as giving gracefully with a respectful attitude. The type of offerings made also symbolize key Buddhist teachings: lamps and candles symbolize wisdom; the fragrance of incense symbolises pure moral conduct and reminds one to cultivate this; water symbolizes purity, clarity and calmness, and reminds one to cleanse and calm the mind; fruit symbolises enlightenment and acts as a reminder that actions will have effects; and flowers represent impermanence with the lotus flower in particular representing the potential for Enlightenment

As can be seen above the relationship between questions of value and feelings is an intimate one. Blind devotional activity done out of habit and with attachment is criticised. However the correct response to the Buddha and the Dhamma / Dharma is to greet it with faith. This is not blind faith. In the Kalama Sutta the Buddha argues against ‘blind faith’ based simply on authority tradition or specious reasoning. The appropriate faith response is a quiet, heartfelt trusting in the Buddha and the Dhamma / Dharma (with the proviso that one will firmly penetrate it with one’s mind, experiencing its truth when one is able). The importance of faith is often emphasised in the Suttas / Sutras. In the Kasibharadvaja Sutta of the Samyutta Nikaya the relationship of faith practice and wisdom is stressed:

Faith is my seed, practice the rain

And wisdom is my yoke and plough

Modesty’s the pole, mind the strap

Mindfulness my ploughshare and goad

Religious experiences in Buddhism are varied with the emphasis on the experience itself. The Buddhist aim is to see things as they really are, usually through empirical investigation – experience. Therefore, to a certain extent every experience has religious connotations, even to the most basic occurrence. For example, if I experience emotional pain through dropping my new laptop, I can apply mindfulness and reflect on the impermanence of all things. Equally, if I am particularly happy when my fixed laptop is returned to me, I should note that this state will not last and that it is caused by attachment to material possessions. Experiences which are more closely related to religion usually occur during meditation, particularly for Theravadins. These experiences can range from having a deep sense of calm or seeing a bright light, to psychic powers as one works through the jhanas. In Mahayana, religious experiences can also have a more mystical element, believers can experience Buddhas and bodhisattvas first hand.

ความหมาย จุดมุ่งหมาย และความจริง

การสำรวจคำถามสำคัญบางประการที่มนุษยชาติต้องเผชิญ และตอบสนองต่อคำถามเหล่านั้นด้วยจินตนาการ;

ความขึ้นๆ ลงๆ และความหมายต่างๆ ของการเดินทางของชีวิต

ประสบการณ์ทางศาสนา

ความรู้สึกทางจิตวิญญาณ เช่น ความ **경외** ความพิศวง และความชื่นชม สามารถมีบทบาทสำคัญในพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติตามนิกายมหายาน ซึ่งกิจกรรมที่มุ่งเน้นการอุทิศตนต่อพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์ที่อยู่เหนือโลกเป็นส่วนสำคัญของการปฏิบัติทางศาสนา อย่างไรก็ตาม แม่นิกายเถรวาทจะมีชื่อเสียงว่าเป็นนิกายที่ค่อนข้างเย็นชาและมีเหตุผลมากกว่า แต่ความรู้สึกเหล่านี้ก็ยังมีบทบาทสำคัญอยู่

จริงอยู่ที่ในพระไตรปิฎกภาษาบาลี มีพระสูตรวิพากษ์วิจารณ์พระวักกलि ซึ่งเต็มไปด้วยความศรัทธาและความรักต่อพระพุทธเจ้า และต้องการดูแลความต้องการทางกายของพระองค์ พระพุทธเจ้าตรัสกับท่านว่า “ดูกรวักกलि เธอจะได้ประโยชน์อะไรด้วยการเห็นกายที่ปฏิภูลนี้ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา” อย่างไรก็ตาม คงเป็นการผิดพลาดที่จะสรุปว่าพระพุทธเจ้าทรงดูหมิ่นทัศนคติแห่งความเคารพและศรัทธา เมื่อมันเป็นการไหลออกมาตามธรรมชาติของความเข้าใจที่แท้จริงและความชื่นชมอย่างลึกซึ้งต่อสิ่งที่ยิ่งใหญ่และสูงส่ง ในทำนองเดียวกัน “การเห็นธรรม” ไม่ควรถือเป็นการเข้าใจหลักธรรมเพียงเชิงแนวคิดเท่านั้น แต่เป็นศรัทธาที่ยังรากลึกในหัวใจ ดังนั้น ชาวเถรวาทจึงเข้าร่วมกิจกรรมที่เน้นการอุทิศตนด้วย โดยพยายามหลีกเลี่ยงการทำด้วยความเคยชินหรือความผูกพันกับกระบวนการ แต่ทำเพื่อเป็นการแสดงออกถึงศรัทธาในคำสอนของพระพุทธเจ้า ความรู้สึก **경외** และความพิศวงมักแสดงออกในการปฏิบัติที่เน้นการอุทิศตน และมักจะมุ่งตรงไปยังพระพุทธเจ้าองค์ประวัติศาสตร์ (พระโคตมมะ) หรือพระพุทธเจ้าหรือพระโพธิสัตว์องค์อื่นๆ (สำหรับสมาชิกของนิกายมหายาน)

มีกิจกรรมที่เน้นการอุทิศตนหลายประเภทที่ชาวพุทธเข้าร่วม โดยปกติจะอยู่ในศาลเจ้าและวัดต่อหน้ารูปปั้นหรือรูปภาพของพระพุทธเจ้า ประการแรกคือการพนมมือและยกขึ้นระดับอก ท่าทางนี้เป็นการแสดงความเคารพทั่วไปในหลายวัฒนธรรม (เช่น ประเทศไทย) และแสดงความเคารพอย่างลึกซึ้งต่อพระรัตนตรัย – พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ กิจกรรมที่สองคือการกราบไหว้พระพุทธรูป ซึ่งแสดงถึงความเคารพอย่างลึกซึ้งต่อพระพุทธเจ้า และช่วยเอาชนะความรู้สึกเห็นแก่ตัว ทำให้เปิดใจรับฟังพระธรรมด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์มากขึ้น ขณะที่ชาวพุทธกราบไหว้ พวกเขาพยายามระลึกถึงคุณสมบัติของพระพุทธเจ้า และพัฒนาความเคารพต่อคุณธรรมต่างๆ เช่น เมตตา กรุณา ความอดทน สมาธิ และปัญญา สุดท้ายคือการถวายเครื่องบูชาแด่พระพุทธเจ้า สิ่งเหล่านี้ไม่ได้กระทำเพราะพระพุทธเจ้าต้องการ (ในฐานะผู้ตรัสรู้ พระองค์ไม่ต้องการรูปเพื่อมีความสุขอย่างแน่นอน) หรือเพื่อเอาใจ แต่เป็นการถวายเพื่อแสดงความเคารพ สร้างพลังงานเชิงบวก และพัฒนาคุณสมบัติต่างๆ เช่น การให้ด้วยความสง่างามด้วยทัศนคติที่เคารพ ประเภทของเครื่องบูชาที่ถวายยังเป็นสัญลักษณ์ของคำสอนสำคัญทางพุทธศาสนา: โคมไฟและเทียนเป็น

สัญลักษณ์ของปัญญา กลิ่นหอมของรูปเป็นสัญลักษณ์ของการประพุดิทางศีลธรรมที่บริสุทธิ์ และเตือนให้บ่มเพาะสิ่งนี้ น้ำเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ ความกระจ่าง และความสงบ และเตือนให้ชำระและทำให้จิตใจสงบ ผลไม้เป็นสัญลักษณ์ของการตรัสรู้และเป็นเครื่องเตือนใจว่า การกระทำจะมีผล และดอกไม้เป็นสัญลักษณ์ของความไม่เที่ยง โดยเฉพาะดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของศักยภาพในการตรัสรู้

ดังที่เห็นได้ข้างต้น ความสัมพันธ์ระหว่างคำถามเกี่ยวกับคุณค่าและความรู้สึกเป็นสิ่งที่ใกล้ชิด การปฏิบัติที่เน้นการอุทิศตนอย่างไม่ไถ่ตรอง ทำด้วยความเคยชินและด้วยความยึดมั่นถูก วิพากษ์วิจารณ์ อย่างไรก็ตาม การตอบสนองที่ถูกต้องต่อพระพุทธเจ้าและพระธรรมคือการ ต้อนรับด้วยศรัทธา นี่ไม่ใช่ศรัทธาที่มลาย ในกาลามสูตร พระพุทธเจ้าทรงโต้แย้ง ‘ศรัทธาที่มลาย’ ที่มีพื้นฐานมาจากอำนาจ ประเพณี หรือเหตุผลที่ไม่สมเหตุสมผล การตอบสนองด้วยศรัทธา ที่เหมาะสมคือความไว้วางใจที่เจียบสงบและมาจากใจจริงในพระพุทธเจ้าและพระธรรม (โดยมี เงื่อนไขว่าจะต้องพิจารณาด้วยจิตใจอย่างแน่วแน่ ประสบความจริงของมันเมื่อสามารถทำได้) ความสำคัญของศรัทธามักได้รับการเน้นย้ำในพระสูตร ในกสิณทวารสูตรแห่งสังยุตตนิกาย ความสัมพันธ์ของการปฏิบัติด้วยศรัทธาและปัญญาได้รับการเน้นย้ำว่า:

ศรัทธาคือเมล็ดพันธุ์ของเรา

การปฏิบัติคือสายฝน

และปัญญาคือแอกและไถของเรา

ความอ่อนน้อมถ่อมตนคือคันไถ

จิตใจคือเชือกผูก

สติคือผาลและประตักของเรา

ประสบการณ์ทางศาสนาในพระพุทธศาสนามีความหลากหลาย โดยเน้นที่ประสบการณ์นั่นเอง เป้าหมายของชาวพุทธคือการมองเห็นสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง โดยปกติผ่านการตรวจสอบเชิง

ประจักษ์ – ประสบการณ์ ดังนั้น ในระดับหนึ่ง ทุกประสบการณ์จึงมีความหมายทางศาสนา แม้แต่เหตุการณ์ที่พื้นฐานที่สุด ตัวอย่างเช่น หากฉันประสบความเจ็บปวดทางอารมณ์จากการทำเล็บที่ออปเครื่องใหม่ตก ฉันสามารถใช้สติและพิจารณาถึงความไม่เที่ยงของสรรพสิ่ง ในทำนองเดียวกัน หากฉันมีความสุขเป็นพิเศษเมื่อเล็บที่ออปที่ซ่อมแล้วถูกส่งคืน ฉันควรสังเกตว่าสภาวะนี้จะไม่คงอยู่ และเกิดจากการยึดติดกับวัตถุทางโลก

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาโดยตรงมากขึ้นมักเกิดขึ้นระหว่างการทำสมาธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวเถรวาท ประสบการณ์เหล่านี้อาจมีตั้งแต่ความรู้สึกสงบอย่างลึกซึ้งหรือการเห็นแสงสว่าง ไปจนถึงอิทธิฤทธิ์เมื่อฝึกฝนผ่านฌานต่างๆ ในนิกายมหายาน ประสบการณ์ทางศาสนายังสามารถมีองค์ประกอบลึกลับมากขึ้นได้ ผู้ศรัทธาสามารถประสบพบพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์โดยตรง

Ultimate Questions

There are a number of questions the Buddha refused to answer, including, is the world eternal, not eternal, both or neither? is the world finite, not finite, both or neither? does the Tathagata exist after death, or not, both, or neither? is the self identical with the body, or is it different from the body? These questions are similar to ultimate questions of other religions, so it is clearly of importance that the Buddha refused to answer them. He described them as ‘a net’ and refused to be drawn into such a net of theories, speculations and dogmas. Such theories and dogmas usually end in unease, bewilderment and suffering, and it is only by freeing oneself of them that one achieves liberation. It was because the Buddha was free of bondage to all theories and dogmas that he achieved enlightenment. By refusing to be drawn on dogmatic views the Buddha is demonstrating that these questions are simply not an important focus for Buddhists and that they are phrased in, and asked out, of spiritual ignorance. The questions relate to some

kind of unchanging permanent Self. Since Buddhists hold that there is no such unchanging permanent Self, then the questions have as much logical sense as asking an innocent man if he has stopped beating his wife – they are unanswerable. The ‘ultimate’ is not something often discussed in Buddhism. This is because the Buddha, after much meditation, concluded that everything in both the physical world and the phenomenological world is characterised by three things, the Three Marks: Dukkha / Duhkha (suffering); Anicca / Anitya (impermanence); and Anatta / Anatman (Not-Self). Therefore, if everything is changing and impermanent there is nothing permanent and unchanging like the ultimate ‘God’ in monotheistic religions, the soul in Christianity, or atman in Brahmanism. Theravadins consider Nibbana to be the opposite of the Three Marks, but Mahayanists view even Nirvana as being empty of Self. The Anatta teachings have significant implications for the concept of ‘me’. Anatta / Anatman means not-self, the absence of limiting self-identity in people and things. Its opposite is the idea of a Soul or Self which survives transmigration – something that the Buddha explicitly rejected. What is normally thought of as ‘self’ is an agglomeration of constantly changing physical and mental constituents (the Five khandhas / Skandhas). This idea is vital to Buddhist soteriology since it is belief in a separate self that leads to grasping for things as ‘mine’ and it is this grasping that leads to delusion that hides how things really are. In the Sutta Nipata, the Buddha teaches that losing the delusion of self is equivalent to Enlightenment: “a wise noble disciple becomes dispassionate towards material form, becomes dispassionate towards feeling, becomes dispassionate towards perception, becomes dispassionate towards formations, becomes dispassionate

towards consciousness. Becoming dispassionate his lust fades away; with the fading of lust his fear is liberated; when liberated there comes the knowledge. He understands, birth is exhausted, the holy life has been lived out, what was to be done is done, there is no more to come”. (3:66)

Mahayana Buddhists see Buddhas and many Bodhisattvas as being transcendent. This leads to devotional activities and worship. In Pure Land Buddhism, for example, faith in the Buddha Amitabha (or Amida) is emphasised. Adherents believe that faith and devotion will mean Amitabha will help them be reborn in the Pure Land he created in which Enlightenment is guaranteed. Buddhism should be viewed as a response to suffering and the human condition. The Buddha taught that by direct experience he had come to understand the human condition and had discovered a means of transcending it – with the human condition being characterised by the Three Marks (Dukkha / Duhkha, Anicca / Anitya and Anatta / Anatman). Where beings are reborn within this samsaric cycle is not based on fate, but on their previous thoughts and actions (kamma); what keeps them in the cycle of rebirths is craving and ignorance of the way things really are. If one can eliminate these things one achieves liberation – Nibbana / Nirvana. The method of eliminating craving and ignorance is through moral behaviour, disciplining the mind through meditation and investigating Buddhist doctrine by reason. Therefore, the Buddhist response to suffering is practical advice on how to live life in order to escape it. The individual Buddhist’s response is to put faith in the teachings of the Buddha; if he follows them, he too will escape from samsara.

คำถามสูงสุด

มีคำถามจำนวนมากที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธที่จะตอบ รวมถึง โลกเที่ยงหรือไม่เที่ยง ทั้งเที่ยงและไม่เที่ยง หรือไม่ใช่ทั้งสองอย่าง? โลกมีที่ที่สุดหรือไม่ ไม่มีที่ที่สุด ทั้งมีที่ที่สุดและไม่มีที่ที่สุด หรือไม่ใช่ทั้งสองอย่าง? ตถาคตมีอยู่หลังความตายหรือไม่ ไม่มีอยู่ ทั้งมีอยู่และไม่มีอยู่ หรือไม่ใช่ทั้งสองอย่าง? อตตตาเป็นอันเดียวกับร่างกาย หรือแตกต่างจากร่างกาย? คำถามเหล่านี้คล้ายคลึงกับคำถามสูงสุดของศาสนาอื่นๆ ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าการที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธที่จะตอบคำถามเหล่านี้มีความสำคัญ พระองค์ทรงอธิบายว่าคำถามเหล่านี้เป็นเหมือน ‘ข่าย’ และทรงปฏิเสธที่จะเข้าไปติดอยู่ในข่ายแห่งทฤษฎี การคาดเดา และหลักความเชื่อตายตัวดังกล่าว ทฤษฎีและหลักความเชื่อตายตัวเหล่านี้มักจะจบลงด้วยความกระวนกระวาย ความงุนงง และความทุกข์ และการปลดปล่อยตนเองจากสิ่งเหล่านี้เท่านั้นที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้นได้ เพราะพระพุทธเจ้าทรงหลุดพ้นจากพันธนาการแห่งทฤษฎีและหลักความเชื่อตายตัวทั้งปวง พระองค์จึงบรรลุการตรัสรู้ การที่พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธที่จะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมุมมองที่เป็นหลักความเชื่อตายตัว แสดงให้เห็นว่าคำถามเหล่านี้ไม่ใช่จุดสนใจที่สำคัญสำหรับชาวพุทธ และคำถามเหล่านี้ถูกตั้งขึ้นและถามออกมาจากความไม่รู้ทางจิตวิญญาณ คำถามเหล่านี้เกี่ยวข้องกับอตตตาถาวรที่ไม่เปลี่ยนแปลงบางประเภท เนื่องจากชาวพุทธเชื่อว่าไม่มีอตตตาถาวรที่ไม่เปลี่ยนแปลงเช่นนั้น ดังนั้นคำถามเหล่านี้จึงไม่มีเหตุผลเชิงตรรกะมากไปกว่าการถามผู้บริสุทธิ์ว่าเขาเลิกทุบตีภรรยาแล้วหรือไม่ – มันเป็นคำถามที่ไม่สามารถตอบได้

‘ที่ที่สุด’ ไม่ใช่สิ่งที่มีมีการกล่าวถึงในพระพุทธศาสนา นี่เป็นเพราะหลังจากที่พระพุทธเจ้าทรงทำสมาธิเป็นเวลานาน พระองค์ทรงสรุปว่าทุกสิ่งทั้งในโลกทางกายภาพและโลกแห่งปรากฏการณ์มีลักษณะสามประการ คือ ไตรลักษณ์: ทุกข์ อนิจจัง และอนัตตา ดังนั้น หากทุกสิ่งมีการเปลี่ยนแปลงและไม่เที่ยง จึงไม่มีสิ่งใดถาวรและไม่เปลี่ยนแปลง เช่น ‘พระเจ้า’ สูงสุดในศาสนาเอกเทวนิยม จิตวิญญาณในศาสนาคริสต์ หรืออาตมันในศาสนาพราหมณ์ ชาวเถรวาทถือว่านิพพานเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับไตรลักษณ์ แต่นิกายมหายานมองว่าแม้แต่ นิพพานก็ว่างเปล่าจากอตตตา คำสอนเรื่องอนัตตามีความหมายสำคัญต่อแนวคิดเรื่อง ‘ตัวฉัน’ อนัตตาทะนุถึงที่ไม่มี

ตัวตน การปราศจากอัตลักษณ์ที่จำกัดในผู้คนและสิ่งต่างๆ สิ่งตรงกันข้ามคือแนวคิดเรื่องจิตวิญญาณหรืออัตตาที่อยู่รอดหลังการถ่ายทอดภพ – สิ่งซึ่งพระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธอย่างชัดเจน สิ่งซึ่งโดยปกติคิดว่าเป็น ‘ตัวตน’ เป็นการรวมตัวขององค์ประกอบทางกายและทางจิตที่เปลี่ยนแปลงและมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่ตลอดเวลา (ชั้น ๕) แนวคิดนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อหลักธรรมเรื่องความหลุดพ้นของชาวพุทธ เนื่องจากความเชื่อในอัตตาที่แยกต่างหากนำไปสู่การยึดมั่นในสิ่งต่างๆ ว่าเป็น ‘ของฉัน’ และการยึดมั่นนี้เองที่นำไปสู่ความหลงผิดที่บดบังความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ในสุดตติยบท พระพุทธเจ้าทรงสอนว่าการละทิ้งความหลงผิดในเรื่องอัตตาเทียบเท่ากับการตรัสรู้: “สาวกผู้มีปัญญา ผู้เป็นอริยะ ย่อมคลายความกำหนัดในรูป ย่อมคลายความกำหนัดในเวทนา ย่อมคลายความกำหนัดในสัญญา ย่อมคลายความกำหนัดในสังขาร ย่อมคลายความกำหนัดในวิญญาณ เมื่อคลายความกำหนัด รากะย่อมดับไป เมื่อรากะดับไป จิตย่อมหลุดพ้น เมื่อจิตหลุดพ้นแล้ว ก็เกิดญาณว่า จิตหลุดพ้นแล้ว เขาย่อมรู้ว่าชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำเสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอย่างนี้มิได้มีอีก” (3:66)

ชาวพุทธนิกายมหายานมองว่าพระพุทธเจ้าและพระโพธิสัตว์จำนวนมากอยู่เหนือโลก ซึ่งนำไปสู่กิจกรรมที่เน้นการอุทิศตนและการบูชา ตัวอย่างเช่น ในพุทธศาสนานิกายสุขาวดี มีการเน้นย้ำถึงศรัทธาในพระอมิตาภพุทธเจ้า ผู้ศรัทธาเชื่อว่าศรัทธาและการอุทิศตนจะหมายความว่าพระอมิตาภะจะช่วยให้พวกเขาได้ไปเกิดในแดนสุขาวดีที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ซึ่งรับประกันการตรัสรู้ พระพุทธศาสนาควรถูกมองว่าเป็นการตอบสนองต่อความทุกข์และสภาพของมนุษย์

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่าโดยประสบการณ์ตรง พระองค์ทรงเข้าใจสภาพของมนุษย์และได้ค้นพบวิธีการก้าวข้ามมัน – โดยสภาพของมนุษย์มีลักษณะสามประการ (ทุกข์ อนิจจัง และอนัตตา) การที่สัตว์ทั้งหลายไปเกิดใหม่ในวัฏสงสารนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับโชคชะตา แต่ขึ้นอยู่กับความคิดและการกระทำในอดีตของพวกเขา (กรรม) สิ่งที่ทำให้พวกเขาอยู่ในวัฏจักรของการเกิดใหม่คือความอยากและความไม่รู้ในความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ หากใครสามารถกำจัดสิ่งเหล่านี้ได้ ก็จะบรรลุความหลุดพ้น – นิพพาน วิธีการกำจัดความอยากและความไม่รู้คือผ่านพฤติกรรมทางศีลธรรม การฝึกฝนจิตใจผ่านการทำสมาธิ และการตรวจสอบหลักธรรมทางพุทธศาสนาด้วยเหตุผล ดังนั้น

การตอบสนองของชาวพุทธต่อความทุกข์จึงเป็นคำแนะนำที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตเพื่อหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ การตอบสนองของชาวพุทธแต่ละคนคือการวางศรัทธาในคำสอนของพระพุทธเจ้า หากเขาปฏิบัติตามคำสอนเหล่านั้น เขาก็จะหลุดพ้นจากสังสารวัฏเช่นกัน

Religion and Science

Buddhism can be seen as having a great deal in common with science. Its general neutrality on the subject of the supernatural means that, as a religion, it is open to scientific discovery. With its focus on the nature of mind and its implications for the concept of reality, Buddhism offers explanations for metaphysical issues within psychology and studies of consciousness. Furthermore, there is some common ground between the methodology of scientific investigations and Buddhist thought. The Dalai Lama, for example, listed a “suspicion of absolutes” and a reliance on causality and empiricism as common philosophical principle shared between Buddhism and science. Similarly in the Kalama Sutta there is an insistence on a proper assessment of evidence, rather than a reliance on faith, hearsay or speculation. This is very similar to the Royal Society’s motto – “Nullius in verba” (often translated as “take no-one’s word for it”). Buddhism has had a significant impact on the world of psychology. During the 1970s several experimental studies suggested that Buddhist meditation could produce insights into a wide range of psychological states. This has recently been revived following the increased availability of such brain-scanning technologies as MRI and SPECT. These experiments are enthusiastically encouraged by the present day Dalai Lama, who has expressed an interest in exploring the connection between Buddhism and science. There is also a great deal of research going into Buddhist meditation techniques, particularly mindfulness, being used therapeutically for

depression, anxiety etc. The Oxford Mindfulness Centre the Department of Psychiatry works with the Oxford Buddhist Centre at Oxford in order to undertake this kind of research. The relationship between science and faith is not such a difficult issue in Buddhism. As seen above there is a strong emphasis in Buddhism on testing all truth claims empirically. However, not everyone will be far enough advanced on the Buddhist path to test all claims, therefore some faith in the Buddha is needed initially to adopt his teachings. Many Buddhists, though, argue that this is no different to placing faith in scientists and scientific theories: when we first start learning science we are not able to empirically check theories on quantum physics etc; instead we must take them on faith and only fully investigate them when we have reached an appropriate level of knowledge and expertise. There is a great deal of similarity between Buddhism language and empirical language, particularly in Abhidhamma / Abhidharma thought, where the world is broken up into constituent parts illustrating causality. Scientific language has in fact borrowed from Buddhism: the psychologist William James, for example, introduced the term “stream of consciousness”, which is a literal English translation of the Sanskrit vinnana-sota. Most Buddhists do not see any problem with being both a scientist and following the Dharma. Science can be seen as ‘this worldly’ whereas Buddhism is really only concerned with escape from samsara. As long as the study of science does not interfere with an individual’s Buddhist practices, there is no problem. Some famous Buddhist scientists are: Niels Bohr, who developed the Bohr Model of the atom; British mathematician and Nobel Prize winner Alfred John Whitehead; and Nobel Prize winner Bertrand Russell.

The pursuit of scientific knowledge can be seen as being soteriologically important. The aim of Buddhism is to see things as they really are to understand the nature of reality. Therefore, scientific discoveries relating to reality can only benefit Buddhism. Knowing about how samsara works is a very important step towards escaping from it.

ศาสนาและวิทยาศาสตร์

พระพุทธศาสนาสามารถมองได้ว่ามีส่วนที่เหมือนกับวิทยาศาสตร์อยู่มาก ความเป็นกลางโดยทั่วไปในเรื่องเหนือธรรมชาติหมายความว่า ในฐานะศาสนา พระพุทธศาสนาเปิดรับการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ ด้วยการมุ่งเน้นไปที่ธรรมชาติของจิตใจและผลกระทบของมันต่อแนวคิดเรื่องความเป็นจริง พระพุทธศาสนานำเสนอคำอธิบายสำหรับประเด็นทางอภิปรัชญาภายในจิตวิทยาและการศึกษาจิตสำนึก นอกจากนี้ ยังมีพื้นฐานร่วมกันระหว่างระเบียบวิธีของการสืบสวนทางวิทยาศาสตร์และความคิดทางพุทธศาสนา ตัวอย่างเช่น องค์ทะไลลามะได้ทรงระบุถึง “ความสงสัยในสิ่งที่เป็นสัมบูรณ์” และการพึงพาเหตุและผลและประสบการณ์นิยมว่าเป็นหลักการทางปรัชญาทั่วไปที่พระพุทธศาสนาและวิทยาศาสตร์มีร่วมกัน ในทำนองเดียวกัน ในกาลามสูตรมีการยืนยันการประเมินหลักฐานที่เหมาะสม แทนที่จะพึงพาศรัทธา การได้ยินมา หรือการคาดเดา สิ่งนี้คล้ายคลึงกับคำขวัญของราชสมาคม – “Nullius in verba” (มักแปลว่า “อย่าเชื่อคำพูดของใคร”)

พระพุทธศาสนามีผลกระทบอย่างมากต่อโลกแห่งจิตวิทยา ในช่วงทศวรรษ 1970 การศึกษาเชิงทดลองหลายชิ้นชี้ให้เห็นว่าการทำสมาธิแบบพุทธสามารถให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับสถานะทางจิตวิทยาที่หลากหลาย สิ่งนี้ได้รับการฟื้นฟูเมื่อเร็วๆ นี้ เนื่องจากการมีเทคโนโลยีการสแกนสมอง เช่น MRI และ SPECT เพิ่มมากขึ้น การทดลองเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนอย่างกระตือรือร้นจากองค์ทะไลลามะในปัจจุบัน ซึ่งทรงแสดงความสนใจในการสำรวจความเชื่อมโยงระหว่างพระพุทธศาสนาและวิทยาศาสตร์

นอกจากนี้ ยังมีการวิจัยจำนวนมากเกี่ยวกับการทำสมาธิแบบพุทธร โดยเฉพาอย่างยิ่งสติ ซึ่งถูกนำมาใช้ในการบำบัดโรคซึมเศร้า ความวิตกกังวล ฯลฯ ศูนย์สติแห่งออกซ์ฟอร์ด ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ ทำงานร่วมกับศูนย์พุทธรแห่งออกซ์ฟอร์ดในการดำเนินการวิจัยประเภทนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาศาสตร์และศรัทธาไม่ใช่ปัญหาที่ยากในพระพุทธรศาสนา ดังที่เห็นข้างต้น มีการเน้นอย่างมากในพระพุทธรศาสนาในการทดสอบข้ออ้างที่เป็นความจริงทั้งหมดโดยอาศัย

ประสบการณ์ อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนที่จะก้าวหน้าบนเส้นทางแห่งพุทธรศาสนามากพอที่จะทดสอบข้ออ้างทั้งหมด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีศรัทธาในพระพุทธรเจ้าในเบื้องต้นเพื่อรับเอาคำสอนของพระองค์ ชาวพุทธรจำนวนมากโต้แย้งว่าสิ่งนี้ไม่แตกต่างจากการวางศรัทธาในนักวิทยาศาสตร์และทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์: เมื่อเราเริ่มเรียนรู้วิทยาศาสตร์ครั้งแรก เราไม่สามารถตรวจสอบทฤษฎีเกี่ยวกับฟิสิกส์ควอนตัม ฯลฯ โดยอาศัยประสบการณ์ได้ เราต้องเชื่อถือทฤษฎีเหล่านั้นก่อน และตรวจสอบอย่างเต็มที่เมื่อเรามีความรู้และความเชี่ยวชาญในระดับที่เหมาะสม มีความคล้ายคลึงกันอย่างมากระหว่างภาษาทางพุทธรศาสนาและภาษาเชิงประจักษ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความคิดของพระอภิธรรม ซึ่งโลกถูกแบ่งออกเป็นส่วนประกอบต่างๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความ เป็นเหตุเป็นผล ภาษาทางวิทยาศาสตร์ได้ยืมคำศัพท์จากพระพุทธรศาสนาด้วย: นักจิตวิทยา วิลเลียม เจมส์ ตัวอย่างเช่น ได้นำเสนอคำว่า “กระแสแห่งจิตสำนึก” ซึ่งเป็นการแปลภาษาอังกฤษโดยตรงของคำในภาษาสันสกฤตว่า “วินญาณโสตา” ชาวพุทธรส่วนใหญ่ไม่เห็นปัญหาใดๆ ในการเป็นทั้งนักวิทยาศาสตร์และผู้ปฏิบัติตามพระธรรม วิทยาศาสตร์สามารถมองได้ว่าเป็นเรื่อง ‘ทางโลก’ ในขณะที่พระพุทธรศาสนามุ่งเน้นไปที่การหลุดพ้นจากสังสารวัฏเท่านั้น ตราบใดที่การศึกษาวิทยาศาสตร์ไม่ขัดขวางการปฏิบัติทางพุทธรศาสนาของแต่ละบุคคล ก็ไม่มีปัญหา นักวิทยาศาสตร์ชาวพุทธรที่มีชื่อเสียงบางคน ได้แก่ นีลส์ บอร์ ผู้พัฒนาแบบจำลองอะตอมของบอร์ นักคณิตศาสตร์ชาวอังกฤษและผู้ได้รับรางวัลโนเบล อัลเฟรด จอห์น ไวท์เฮด และผู้ได้รับรางวัลโนเบล เบอร์ทรันด์ รัสเซลล์

การแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์สามารถมองได้ว่ามีความสำคัญต่อการหลุดพ้น เป้าหมายของพระพุทธรศาสนาคือการมองเห็นสิ่งต่างๆ ตามความเป็นจริง เพื่อทำความเข้าใจธรรมชาติของ

ความเป็นจริง ดังนั้น การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงจึงเป็นประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา การรู้ว่าสังสารวัฏทำงานอย่างไรเป็นขั้นตอนที่สำคัญมากในการหลุดพ้นจากมัน

Values and Commitments

Understanding how moral values and a sense of obligation can come from beliefs and experience;

Evaluating their own and others' values in order to make informed, rational and imaginative choices.

Moral and Spiritual Qualities In Buddhism, moral virtue is the foundation of the spiritual path. Sila, often translated as 'behavioural discipline', morality or virtue, is one of the three important practices (sila, samatha and panna / prajna). Virtue generates freedom from remorse and this leads, through gladness and joy, to meditative calm, insight and liberation. Ethical action contributes to a good rebirth and thereby towards eventual nibbana / nirvana. If one behaves otherwise then one will suffer in this life and subsequent lives, as a natural result of unwholesome actions (kamma / karma). Particularly important in Buddhism is the value of Compassion, which emphasises empathy and comparing oneself with others. The key basis for ethical action is the reflection that it is inappropriate to inflict on other beings what you find unpleasant yourself.

Rules and Ethical Guidelines

There are no real 'oughts' in Buddhist ethics. Instead, rather than one set of universal obligations, there are different levels of practice suiting different levels of commitment. For example, the undertaking of monks and nuns to abstain from sexual intercourse is not suitable for the laity. There are four levels of sila: basic

morality – taking the five precepts; basic morality with asceticism – taking the eight precepts; novice monkhood – taking the ten precepts; and monkhood – following the vinaya. The five precepts are not in the form of commands, such as “though shalt not ...”, but are training rules in order to live a better life.

They are:

to refrain from harming living beings;

to refrain from taking what is not given;

to refrain from misconduct concerning sense-pleasures;

to refrain from false speech;

to refrain from unmindful states due to alcoholic drinks or drugs;

The three additional rules of the eight precepts are:

to refrain from eating at the wrong time;

to refrain from dancing, using jewellery, going to shows, etc;

to refrain from using a high, luxurious bed.

The two additional rules of the ten precepts are:

to refrain from singing, dancing, playing music, or attending performances;

to refrain from accepting money.

The vinaya is a specific moral code for monks and nuns and includes the Patimokkha, a set of 227 rules in the Theravadin recension (numbers differ in other recensions).

Aside from undertaking the five precepts, giving is the primary ethical activity for lay Buddhists. The sangha is the primary focus for lay giving, with alms-food, medicine, robes and accommodation being donated. Another fairly common modern practice is to contribute to the cost of printing Buddhist books for free distribution. Generosity is a value which pervades Buddhist society; in fact Fielding Hall, a British official in nineteenth-century Burma, once asked for a bill at what he thought was a village restaurant, but found out he had been fed as a guest in a private house. This generosity is seen as generating merit which is instrumental in achieving a good rebirth.

คุณค่าและพันธสัญญา

การทำความเข้าใจว่าคุณค่าทางศีลธรรมและความรู้สึกถึงหน้าที่สามารถมาจากความเชื่อและประสบการณ์ได้อย่างไร;

การประเมินคุณค่าของตนเองและผู้อื่นเพื่อทำการเลือกที่มีข้อมูล มีเหตุผล และมีจินตนาการ

คุณธรรมทางศีลธรรมและจิตวิญญาณ

ในพระพุทธศาสนา คุณธรรมทางศีลธรรมเป็นรากฐานของเส้นทางจิตวิญญาณ ศีล ซึ่งมักแปลว่า ‘ระเบียบวินัยทางพฤติกรรม’ ศีลธรรม หรือคุณธรรม เป็นหนึ่งในการปฏิบัติที่สำคัญสามประการ (ศีล สมาธิ ปัญญา) คุณธรรมก่อให้เกิดความหลุดพ้นจากความสำนึกผิด และสิ่งนี้นำไปสู่ความเบิกบานและความสุข ซึ่งนำไปสู่ความสงบในสมาธิ ปัญญา และความหลุดพ้น การกระทำที่มีจริยธรรมมีส่วนช่วยในการเกิดใหม่ที่ดี และด้วยเหตุนี้จึงนำไปสู่นิพพานในที่สุด หากใครประพฤตินอกทางตรงกันข้าม ก็จะประสบความทุกข์ในชีวิตนี้และชีวิตต่อไป ซึ่งเป็นผลตามธรรมชาติของการกระทำที่ไม่ดี (กรรม) สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนาคือคุณค่าของ กรุณา ซึ่งเน้นความเห็นอกเห็นใจและการเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น รากฐานสำคัญของการกระทำที่มี

จริยธรรมคือการพิจารณาว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่ผู้อื่นในสิ่งที่ตนเองก็ไม่ชอบ

กฎและแนวทางปฏิบัติทางจริยธรรม

ไม่มี ‘ควร’ ที่แท้จริงในจริยธรรมแบบพุทธศาสนา แทนที่จะมีชุดของหน้าที่สากลชุดเดียว มีระดับการปฏิบัติที่แตกต่างกันซึ่งเหมาะสมกับระดับความมุ่งมั่นที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น การที่พระภิกษุและภิกษุณีถือศีลเว้นจากการร่วมประเวณีนั้นไม่เหมาะสมสำหรับฆราวาส มีศีลสี่ระดับ: ศีลพื้นฐาน – การรักษาศีล ๕; ศีลพื้นฐานพร้อมด้วยการบำเพ็ญตบะ – การรักษาศีล ๘; สามเณร – การรักษาศีล ๑๐; และพระภิกษุ – การปฏิบัติตามพระวินัย ศีล ๕ ไม่ได้อยู่ในรูปแบบของคำสั่ง เช่น “ท่านจงอย่า...” แต่เป็นกฎแห่งการฝึกฝนเพื่อชีวิตที่ดีขึ้น ได้แก่:

เว้นจากการทำร้ายสิ่งมีชีวิต

เว้นจากการลักทรัพย์

เว้นจากการประพฤติดิฉินในกาม

เว้นจากการพูดเท็จ

เว้นจากการเสพสุราเมรัยและยาเสพติดอันเป็นเหตุแห่งความประมาท

กฎเพิ่มเติมสามข้อของศีล ๘ คือ:

เว้นจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล

เว้นจากการฟ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรี และดูการเล่นต่างๆ

เว้นจากการนอนบนที่นอนสูงและหรูหรา

กฎเพิ่มเติมสองข้อของศีล ๑๐ คือ:

เว้นจากการขับร้อง ฟ้อนรำ ประโคมดนตรี และดูการแสดงต่างๆ

เว้นจากการรับเงินทอง

พระวินัย เป็นประมวลกฎหมายศีลธรรมเฉพาะสำหรับพระภิกษุและภิกษุณี และรวมถึง ปาฏิโมกข์ ซึ่งเป็นชุดของกฎ 227 ข้อในพระวินัยปิฎกฝ่ายเถรวาท (จำนวนข้อแตกต่างกันในนิกายอื่นๆ)

นอกเหนือจากการรักษาศีล ๕ แล้ว การให้ทานเป็นการกระทำทางจริยธรรมหลักสำหรับชาวพุทธที่เป็นฆราวาส พระสงฆ์เป็นจุดสนใจหลักของการให้ทานของฆราวาส โดยมีการบริจาคอาหาร บิณฑบาต ยา จีวร และที่พัก อีกแนวปฏิบัติที่ค่อนข้างแพร่หลายในยุคปัจจุบันคือการบริจาคเงินเพื่อสนับสนุนค่าพิมพ์หนังสือธรรมะเพื่อแจกฟรี ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นคุณค่าที่แทรกซึมอยู่ในสังคมชาวพุทธ ในความเป็นจริง ฟิลด์ดิง ฮอลล์ ข้าราชการชาวอังกฤษในพม่าในศตวรรษที่ 19 เคยขอใบเรียกเก็บเงินที่เขาคิดว่าเป็นร้านอาหารในหมู่บ้าน แต่พบว่าเขาได้รับการเลี้ยงดูในฐานะแขกในบ้านส่วนตัว ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่นี้ถือว่าการสร้างบุญกุศล ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการบรรลุการเกิดใหม่ที่ดี

Ethical Guidelines

Buddhist approaches to contemporary moral and ethical issues can be seen as maintaining traditional values. Buddhism generally asserts that consciousness begins at conception and the Buddha taught that the taking of conscious life causes suffering and so should be avoided (that is why it is one of the precepts). Therefore abortion is generally considered to be equivalent to infanticide. Similarly the Buddhist respect for life usually rules out euthanasia. The issue of whether the death penalty should be forbidden under Buddhism is highly debated. The sanctity of life is usually quoted, but many Buddhist countries still practice capital punishment (Thailand, for example). Buddhist teachings are usually disdainful towards sexuality and sensual enjoyment, with the third precept specifically condemning sexual misconduct. However, misconduct is not exactly defined. Therefore, modern issues such as homosexuality are not specifically dealt

with in the scriptures. Some modern arguments claim that as long as sex is based on compassion and does not cause suffering, whether homosexual or extra marital, the third precept is not broken. Buddhist ethics include guidelines for good social relationships, although the practicalities of adopting these vary according to the different cultures in which Buddhism is based. The Sigalovada Sutta in the Pali Canon is an important text in this regard, and offers what has been described as the social vinaya for the laity. It offers advice on proper action towards six types of people so as to produce harmonious relationships. One should ‘minister’ to one’s parents, teachers, wife or husband, friends, servants, employees, monks and Brahmins in a variety of ways; for example, supporting one’s parents, respecting and paying due attention to one’s teachers, respecting one’s wife or husband and treating one’s employees fairly. This illustrates Buddhists’ strong social ethic and belief in human rights.

Moral Exemplars

One of the great paradigms for Buddhists is the historical Buddha, Gotama / Gautama. His teaching and the way he led his life is very inspirational to Buddhists. However, it is stories of his previous lives that people use as a guide for social behaviour. The Jataka stories, in the Pali Canon, comprise 542 poems in roughly ascending length. They show the Buddha as a bodhisattva in a number of previous lives, in both animal and human forms. Each story has a moral message with the bodhisattva acting wisely and compassionately, sometimes even giving up his life for others. These stories are very important for Buddhists as they show how small acts of kindness, that we are all capable of, can eventually lead to salvation. Aside from the Buddha, one of the most important historical people who has become

a paradigm for good Buddhist behaviour is King Asoka / Ashoka. Asoka / Ashoka (c. 304-232BCE) ruled most of present-day India after a number of bloody military conquests. However, he later dedicated himself to the propagation of Buddhism and, rather than military excursions, went on Dhamma / Dharma conquests. The social ethics propagated by Asoka can be found in Buddhist scriptures and verified by inscriptions of his edicts. He advocated non-violence, not just to humans, but to animals as well (he had no meat at the palace and gave up hunting). Enormous rest houses were built where travellers and pilgrims could stay at free of charge. Asoka / Ashoka also showed mercy to those imprisoned, allowing them outside one day each year. He attempted to raise the professional ambition of the common man by building universities for study and water transit and irrigation systems for trade and agriculture. He treated his subjects as equals regardless of their religion, politics and caste. In the Mauryan empire citizens of all religious and ethnic groups were treated equally and all had the rights of freedom, tolerance and equality. Thus Asoka / Ashoka is particularly important as a model of the perfect Buddhist leader. Many subsequent rulers have attempted to follow this model and advocate the values, rights and responsibilities that he advocated

แนวทางปฏิบัติทางจริยธรรม

แนวทางปฏิบัติของชาวพุทธต่อประเด็นทางศีลธรรมและจริยธรรมร่วมสมัยสามารถมองได้ว่าเป็นการรักษาคุณค่าดั้งเดิม โดยทั่วไปพระพุทธรศาสนายืนยันว่าจิตสำนึกเริ่มต้นเมื่อปฏิสนธิ และพระพุทธรเจ้าทรงสอนว่าการคร่าชีวิตที่มีจิตสำนึกก่อให้เกิดความทุกข์ ดังนั้นจึงควรหลีกเลี่ยง (นั่นคือเหตุผลว่าทำไมจึงเป็นหนึ่งในศีล) ดังนั้น โดยทั่วไปการทำแท้งจึงถือว่าเป็นเทียบเท่ากับการฆ่าทารกในครรภ์ ในทำนองเดียวกัน ความเคารพในชีวิตตามหลักพุทธศาสนามักจะตัดเรื่องการรณรงค์ฆ่าตอออกไป ประเด็นที่ว่าควรห้ามโทษประหารภายใต้พระพุทธรศาสนาหรือไม่นั้นมีการถกเถียง

กันอย่างมากระหว่างพุทธศาสนากับการอ้างถึงความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิต แต่หลายประเทศที่นับถือศาสนาพุทธยังคงมีการลงโทษประหาร (เช่น ประเทศไทย)

คำสอนทางพุทธศาสนามักจะดูหมิ่นเรื่องเพศและความสุขทางกาม โดยศีลข้อสามห้ามการประพฤติดิตถิ์ทางเพศโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม การประพฤติดิตถิ์ไม่ได้มีการนิยามไว้อย่างชัดเจน ดังนั้น ประเด็นสมัยใหม่ เช่น รกร่วมเพศ จึงไม่ได้มีการกล่าวถึงโดยเฉพาะในพระคัมภีร์ ข้อโต้แย้งสมัยใหม่บางข้ออ้างว่า ตราบใดที่เรื่องเพศตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเมตตาและไม่ก่อให้เกิดความทุกข์ ไม่ว่าจะเป็นรกร่วมเพศหรือนอกสมรส ศีลข้อสามก็ไม่ได้ถูกละเมิด จริยธรรมทางพุทธศาสนารวมถึงแนวทางปฏิบัติสำหรับความสัมพันธ์ทางสังคมที่ดี แม้ว่าการนำสิ่งเหล่านี้ไปปฏิบัติจริงจะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมต่างๆ ที่พระพุทธศาสนาตั้งอยู่ สังคาลสูตร ในพระไตรปิฎกภาษาบาลีเป็นข้อความสำคัญในเรื่องนี้ และนำเสนอสิ่งที่ได้รับการอธิบายว่าเป็นพระวินัยทางสังคมสำหรับฆราวาส โดยให้คำแนะนำเกี่ยวกับการกระทำที่เหมาะสมต่อบุคคลหกประเภท เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่กลมกลืน ควร ‘ปรนนิบัติ’ บิดามารดา ครู ภรรยาหรือสามี เพื่อน คนรับใช้ ลูกจ้าง พระสงฆ์ และพราหมณ์ในหลากหลายวิธี ตัวอย่างเช่น การเลี้ยงดูบิดามารดา การเคารพและให้ความสนใจครู การเคารพภรรยาหรือสามี และการปฏิบัติต่อลูกจ้างอย่างยุติธรรม สิ่งนี้แสดงให้เห็นถึงจริยธรรมทางสังคมที่แข็งแกร่งและความเชื่อในสิทธิมนุษยชนของชาวพุทธ

แบบอย่างทางศีลธรรม

หนึ่งในแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่สำหรับชาวพุทธคือพระพุทธเจ้าองค์ประวัติดิศาสตร์ พระโคตมะ คำสอนของพระองค์และวิถีชีวิตที่พระองค์ทรงดำเนินเป็นแรงบันดาลใจอย่างมากสำหรับชาวพุทธ อย่างไรก็ตาม เรื่องราวในชาดิก่อนๆ ของพระองค์ที่ผู้คนใช้เป็นแนวทางสำหรับพฤติกรรมทางสังคม ชาดก ในพระไตรปิฎกภาษาบาลี ประกอบด้วยยบทกวี 542 บท เรียงตามความยาวโดยประมาณ แสดงให้เห็นพระพุทธเจ้าในฐานะพระโพธิสัตว์ในชาดิก่อนๆ ทั้งในรูปสัตว์และมนุษย์ แต่ละเรื่องมีข้อคิดทางศีลธรรม โดยพระโพธิสัตว์ทรงกระทำด้วยปัญญาและเมตตา บางครั้งถึงกับสละชีวิตเพื่อผู้อื่น เรื่องราวเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชาวพุทธ เพราะแสดงให้เห็นว่าการกระทำเล็กๆ น้อยๆ แห่งความเมตตา ที่พวกเราทุกคนสามารถทำได้ ในที่สุดก็

นำไปสู่ความรอดได้ นอกเหนือจากพระพุทธเจ้าแล้ว บุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่กลายเป็นแบบอย่างของพฤติกรรมที่ดีงามตามหลักพุทธศาสนา คือ พระเจ้าอโศกมหาราช พระเจ้าอโศก (ประมาณ 304-232 ปีก่อนคริสต์ศักราช) ทรงปกครองดินแดนส่วนใหญ่ของอินเดียในปัจจุบัน หลังจากการพิชิตทางการทหารที่นองเลือดหลายครั้ง อย่างไรก็ตาม ต่อมาพระองค์ทรงอุทิศพระองค์เพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และแทนที่จะเป็นการรุกรานทางทหาร กลับทรงดำเนินธรรมวิชายะ จริยธรรมทางสังคมที่พระเจ้าอโศกทรงเผยแผ่สามารถพบได้ในพระคัมภีร์ทางพุทธศาสนาและได้รับการยืนยันจากจารึกในพระราชโองการของพระองค์ พระองค์ทรงสนับสนุนอหิงสา ไม่เพียงแต่ต่อมนุษย์เท่านั้น แต่ต่อสัตว์ด้วย (ไม่มีเนื้อสัตว์ในพระราชวังและทรงเลิกการล่าสัตว์) มีการสร้างโรงพักขนาดใหญ่ที่นักเดินทางและผู้แสวงบุญสามารถพักได้ฟรี พระเจ้าอโศกยังทรงเมตตาต่อผู้ต้องขัง โดยอนุญาตให้พวกเขาออกมาข้างนอกได้หนึ่งวันในแต่ละปี พระองค์ทรงพยายามยกระดับความทะเยอทะยานทางอาชีพของสามัญชนด้วยการสร้างมหาวิทยาลัยเพื่อการศึกษาและระบบขนส่งทางน้ำและชลประทานเพื่อการค้าและการเกษตร พระองค์ทรงปฏิบัติต่อพลเมืองของพระองค์อย่างเท่าเทียมกันโดยไม่คำนึงถึงศาสนา การเมือง และวรรณะ ในจักรวรรดิโมริยะ พลเมืองทุกกลุ่มศาสนาและชาติพันธุ์ได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน และทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพ ความอดทน และความเสมอภาค ดังนั้น พระเจ้าอโศกจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษในฐานะแบบอย่างของผู้นำชาวพุทธที่สมบูรณ์แบบ ผู้ปกครองหลายคนในยุคต่อมาได้พยายามปฏิบัติตามแบบอย่างนี้และสนับสนุนคุณค่า สิทธิ และความรับผิดชอบที่พระองค์ทรงสนับสนุน

Rights and Responsibilities

The rights and responsibilities involved in being a Buddhist are best thought of in terms of the positive implications of the Five Precepts: one should live with kindness and compassion to all; one should practice generosity to all; one should aim for contentment with few wishes; one should always be truthful; one should be mindful and aware. These values determine how Buddhists privately live their

lives, but also how they interact socially – treating people with compassion and generosity. Therefore these values determine Buddhists’ views of human rights and their responsibilities in a global context. There is a clear link between certain Buddhist beliefs and the modern concept of Human Rights. According to Buddhism, all human beings are equal in that each has the potential to achieve Enlightenment. Therefore, Buddhists recognise the inherent dignity and the equal and inalienable rights of all human beings. The Buddha pointed out the importance of treating others as if they were members of one’s own family, since, due to the infinite number of rebirths, all have at some point been one’s parents, siblings and children. The Buddhist respect for human life is very much an ideal inherent in Human Rights ideas. Social Justice is also an issue which resonates with Buddhists. While on the one hand Buddhists attempt to be mindful of suffering and accept it with a calm mind, the Buddha never taught a message of inaction. One of the most important aspects of being a human (or any sentient being) is freedom to act. This freedom generates both good and bad kamma / karma and allows us to change ourselves and eventually escape samsara. While suffering even in the case of social injustice, can be seen as a result of bad kamma / karma (although not every occurrence is seen as the result of kamma / karma), this is not a reason for inactivity. For many, removing social injustice is viewed as a kammically / karmically good action. A good example of a Buddhist

fight for Social Justice can currently be seen in Burma, where the Sangha engaged in a peaceful protest through the streets of Rangoon. A 20th Century example is Thic Quang Duc who burnt himself to death as a public protest of the persecution of Buddhists by the South Vietnam’s administration. Equally, the importance of

Asoka / Ashoka to Buddhists illustrates how strongly they believe in social justice. King Asoka / Ashoka is viewed as the paradigm of a Buddhist King. He treated all of his subjects as equals, regardless of class or religion, constructed hospitals, built roads and universities, as well as promoted freedom, equality and vegetarianism among other qualities.

The Environment

The Environment is currently an important issue for everyone and so Buddhism's relationship to this issue is equally important. The Triratna Buddhist Community (formerly 'Friends of the Western Buddhist Order') point out that to "live in harmony with nature is a crucial Buddhist practice". In the traditional Buddhist texts there is little reference to what would these days be called environmental or ecological ideas. However, this is because the culture in which the Buddha lived was in far greater harmony with the environment than ours. In the Buddha's life all of the most significant events occur in the countryside and are associated with trees (his birth, his early meditative experiences, his Enlightenment and his parinibbana / parinivarna). Thus we see a close harmony with nature, which Buddhists should attempt to continue. Similarly the doctrine of Dependent Origination teaches the inter-relationship of all causes and effects. Thus it is clear that human actions have effects – for example, pollution through acid rain, the hole in the ozone layer and global warming. This clearly has a negative effect on all living beings, even to the point of making some species extinct. For Buddhists, this clearly breaks the first precept (harming living beings). In Christian thought, there is the idea that man is given ownership of the world, to manage its resources. Buddhists do not have this idea and see the relationship between the world and

humans (and all being for that matter) as mutual, each conditions the other and a balance of harmony should be strived for. Finally, in accordance with Dependent Origination, humans are the principal cause of environmental problems. Therefore, in behaving in a way which has a negative impact on the environment we are causing countless animals to suffer and die, which is breaking the first Precept. Thus to live in accordance with refraining from killing or harming living being, Buddhists try to live in harmony with the environment.

สิทธิและความรับผิดชอบ

สิทธิและความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับการเป็นชาวพุทธนั้น สามารถเข้าใจได้ดีที่สุดในแง่ของผลเชิงบวกของศีล ๕: พึงอยู่ด้วยความเมตตาและกรุณาต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง พึงฝึกฝนความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อทุกคน พึงมุ่งหวังความสันโดษด้วยความปรารถนาน้อย พึงเป็นผู้มีวาจาสัตย์เสมอ พึงมีสติและตระหนักรู้ คุณค่าเหล่านี้กำหนดวิธีที่ชาวพุทธดำเนินชีวิตส่วนตัว แต่ยังคงกำหนดวิธีที่พวกเขาปฏิสัมพันธ์ทางสังคม – ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความเมตตาและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ดังนั้น คุณค่าเหล่านี้จึงกำหนดมุมมองของชาวพุทธต่อสิทธิมนุษยชนและความรับผิดชอบของพวกเขา

ในบริบทโลก มีความเชื่อมโยงที่ชัดเจนระหว่างความเชื่อบางประการของชาวพุทธกับแนวคิดสมัยใหม่เรื่องสิทธิมนุษยชน ตามหลักพระพุทธศาสนา มนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกันในแง่ที่ทุกคนมีศักยภาพที่จะบรรลุการตรัสรู้ ดังนั้น ชาวพุทธจึงตระหนักถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์โดยธรรมชาติ และสิทธิที่เท่าเทียมกันและไม่อาจโอนให้กันได้ของมนุษย์ทุกคน พระพุทธเจ้าทรงชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติต่อผู้อื่นราวกับเป็นสมาชิกในครอบครัว เนื่องจากวัฏสงสารของการเกิดใหม่นั้นไม่มีที่สิ้นสุด ทุกคนจึงเคยเป็นพ่อแม่ พี่น้อง และลูกๆ ของเราในชาติใดชาติหนึ่ง

ความเคารพในชีวิตร่างกายของชาวพุทธเป็นอุดมคติที่ฝังอยู่ในแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนอย่างมาก ความยุติธรรมทางสังคมก็เป็นประเด็นที่ชาวพุทธให้ความสำคัญเช่นกัน ในขณะที่ชาวพุทธพยายามที่จะมีสติในความทุกข์และยอมรับมันด้วยจิตใจที่สงบ พระพุทธเจ้าไม่เคยทรงสอนเรื่องการอยู่เฉย หนึ่งในแง่มุมมองที่สำคัญที่สุดของการเป็นมนุษย์ (หรือสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกใดๆ)

คืออิสระในการกระทำ อิสระนี้ก่อให้เกิดทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว และช่วยให้เราเปลี่ยนแปลงตนเองและในที่สุดก็หลุดพ้นจากสังสารวัฏ แม้ว่าความทุกข์ แม้ในกรณีของความอยู่ดีธรรมทางสังคม สามารถมองได้ว่าเป็นผลของกรรมชั่ว (แม้ว่าไม่ใช่ทุกเหตุการณ์จะถูกมองว่าเป็นผลของกรรม) แต่นี่ไม่ใช่เหตุผลของการอยู่เฉย สำหรับหลายๆ คน การจัดความอยู่ดีธรรมทางสังคมถูกมองว่าเป็นการกระทำที่ดีทางกรรม ตัวอย่างที่ดีของการต่อสู้ของชาวพุทธเพื่อความอยู่ดีธรรมทางสังคมสามารถเห็นได้ในปัจจุบันในประเทศพม่า ที่ซึ่งพระสงฆ์ได้เข้าร่วมในการประท้วงอย่างสันติบนท้องถนนในร่างกึ่ง ตัวอย่างในศตวรรษที่ 20 คือ ทิชกวางดึก ซึ่งเผาตนเองจนเสียชีวิตเพื่อประท้วงต่อสาธารณชนต่อการกดขี่ชาวพุทธโดยรัฐบาลเวียดนามใต้ ในทำนองเดียวกัน ความสำคัญของพระเจ้าอโศกสำหรับชาวพุทธแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเชื่อมั่นในความอยู่ดีธรรมทางสังคมมากเพียงใด พระเจ้าอโศกถูกมองว่าเป็นแบบอย่างของกษัตริย์ชาวพุทธ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อราษฎรทั้งหมดของพระองค์อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงถึงชนชั้นหรือศาสนา ทรงสร้างโรงพยาบาล สร้างถนนและมหาวิทยาลัย รวมถึงส่งเสริมเสรีภาพ ความเสมอภาค และการกินเจ ในหมู่คุณสมบัติอื่นๆ

สิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมเป็นประเด็นสำคัญสำหรับทุกคนในปัจจุบัน และดังนั้นความสัมพันธ์ของพระพุทธศาสนากับประเด็นนี้จึงมีความสำคัญเท่าเทียมกัน ชุมชนพุทธรัตนตรัย (เดิมชื่อ ‘มิตรแห่งคณะสงฆ์ตะวันตก’) ชี้ให้เห็นว่า “การอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างกลมกลืนเป็นการปฏิบัติที่สำคัญของชาวพุทธ” ในคัมภีร์ทางพุทธศาสนาแบบดั้งเดิมมีการอ้างอิงถึงสิ่งที่ในปัจจุบันเรียกว่าแนวคิดด้านสิ่งแวดล้อมหรือนิเวศวิทยาน้อยมาก อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเพราะวัฒนธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงดำรงอยู่นั้นมีความกลมกลืนกับสิ่งแวดล้อมมากกว่าวัฒนธรรมของเรามาก ในชีวิตของพระพุทธเจ้า เหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดทั้งหมดเกิดขึ้นในชนบทและเกี่ยวข้องกับต้นไม้ (การประสูติ ประสพการณ์การทำสมาธิในวัยเยาว์ การตรัสรู้ และการปรินิพพาน) ดังนั้นเราจึงเห็นความกลมกลืนอย่างใกล้ชิดกับธรรมชาติ ซึ่งชาวพุทธควรพยายามสานต่อ ในทำนองเดียวกัน หลักปฏิบัติจสุมุปาทสอนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลทั้งหมด ดังนั้นจึงเป็นที่ชัดเจนว่า

การกระทำของมนุษย์มีผลกระทบ – ตัวอย่างเช่น มลพิษจากฝนกรด ภูในชั้นโอโซน และภาวะโลกร้อน สิ่งนี้มีผลเสียอย่างชัดเจนต่อสิ่งมีชีวิตทั้งหมด แม้กระทั่งถึงขั้นทำให้บางสปีชีส์สูญพันธุ์สำหรับชาวพุทธ สิ่งนี้ละเมิดศีลข้อแรกอย่างชัดเจน (การทำร้ายสิ่งมีชีวิต) ในความคิดของชาวคริสต์ มีแนวคิดที่มนุษย์ได้รับความเป็นเจ้าของโลก เพื่อจัดการทรัพยากรของมัน ชาวพุทธไม่มีแนวคิดนี้และมองว่าความสัมพันธ์ระหว่างโลกกับมนุษย์ (และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด) เป็นความสัมพันธ์แบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน แต่ละฝ่ายมีเงื่อนไขต่อกัน และควรพยายามสร้างสมดุลแห่งความกลมกลืน สุดท้ายนี้ ตามหลักปฏิจจสมุปบาท มนุษย์เป็นสาเหตุหลักของปัญหาสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการกระทำในลักษณะที่มีผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อม เรากำลังทำให้สัตว์นับไม่ถ้วนต้องทนทุกข์และตาย ซึ่งเป็นการละเมิดศีลข้อแรก ดังนั้น เพื่อที่จะอยู่ตามหลักการของการงดเว้นจากการฆ่าหรือทำร้ายสิ่งมีชีวิต ชาวพุทธจึงพยายามที่จะอยู่ร่วมกับสิ่งแวดล้อมอย่างกลมกลืน

Moral Issues: examples

The means by which Buddhists can take part in action in the world are varied. Obviously, Buddhists avoid any kind of violent action or war as this contravenes the first Precept and goes against Buddhist values of loving kindness and not harming sentient beings. Therefore, Buddhists often work with peacekeeping organisations and political groups for example, the UN. Equally Buddhists participate in inter-faith dialogue as well as taking part in non-violent protests as seen in Burma and Tibet. Buddhist values of compassion and loving kindness are extremely important in terms of their attitudes to issues such as Health, War, Animal Rights, Wealth, and the Environment. Health: in Buddhist countries some illnesses and disabilities are viewed as the results of bad kamma / karma. However, this does not mean that ill and disabled people shouldn't be helped. While bad kamma / karma may have placed them in a position of suffering, their inherent freedom means that they should try and extricate themselves. This is in

fact the very message of Buddhism: that people should try and alleviate and escape suffering. Not only should the sick try and do all they can to help themselves get better, other people should try and help them as well. This will generate good kamma / karma for those people and fits in with Buddhist ideals of loving kindness. Buddhists also see a human rebirth as being very valuable, as this is the best point to attain nibbana / nirvana from. They therefore do all they can to help people retain this human life.

War: the first Precept (to refrain from taking the life of sentient beings) means that Buddhists are very opposed to war. In fact non-violence is at the heart of Buddhist thinking and behaviour. In the Kamcupama Sutta the Buddha emphasises the need to love your enemy no matter how cruelly he treats you: “Even if thieves carve you limb from limb with a double-handed saw, if you make your mind hostile you are not following my teaching.” The Dalai Lama has emphasised this teaching saying: “Hatred will not cease by hatred, but by love alone”. Thus many Buddhists have refused to take up arms under any circumstances. However, there are cases where Buddhists have fought. For example, Buddhists developed martial arts (e.g. Shaolin Monks). But most martial arts traditions insist on a responsible and minimalist attitude to violence. Still Buddhists have taken part in wars – e.g. Zen masters supported Japan’s wars of aggression and the civil war in Sri Lanka between the Sinhalese Buddhists and the Hindu Tamils has cost many lives.

Animal Rights: Buddhists hold that one should avoid causing harm and suffering to sentient beings, as detailed in the first precept. Therefore the kind treatment of animals has been very important to Buddhists from early on. King Asoka / Ashoka, for example, built hospitals for animals, criticised hunting for sport and advocated vegetarianism. However, while all Buddhists would try and avoid causing suffering to animals and advocate animal rights, not all are vegetarian. The

Buddha himself seems to have accepted meat in his begging bowl and he allowed monks to eat meat as long as they had not seen or heard the slaughter of the animal and they did not suspect it was slaughtered particularly for them. Since intention is all important to Buddhists, in most Buddhist societies it is normally acceptable to eat meat as long as someone else has killed it (i.e. someone else intends to cause suffering to the animal). Therefore, most butchers tend to be non-Buddhists. In Southern Buddhism, while only a few are vegetarians, those that are looked up to. The well-being of animals before slaughter is also considered very important – battery farming, for example, is criticised. Wealth: Buddhist countries are found at many different levels of economic development. Bhutan, at one extreme, is a developing country where the people are poor, but generally contented. In fact the king has said he is more interested in the “Gross National Happiness” than the “Gross National Product”. On the other hand, Japan is at the other extreme, where the Buddhist emphasis on self-detachment and the Confucian emphasis on serving the group have led to rapid modernization, a strong work ethic, and a powerful economy. Overall, Buddhism does not teach against wealth, with many Buddhists viewing it as the natural result of previous good actions (kamma / karma). However, in order to be sure of a pleasant rebirth, the wealthy must use their wealth well – e.g. pay for the publication of Buddhist scriptures, donate land for monasteries etc. Eventually, if one is to progress on the Buddhist path, wealth must be given up as it is a material attachment which can hinder one attaining final enlightenment.

ประเด็นทางศีลธรรม: ตัวอย่าง

วิธีการที่ชาวพุทธสามารถมีส่วนร่วมในการกระทำในโลกนั้นมีความหลากหลาย อย่างชัดเจน ชาวพุทธหลีกเลี่ยงการกระทำที่รุนแรงหรือสงครามทุกรูปแบบ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ขัดต่อศีลข้อแรก และขัดต่อคุณค่าของชาวพุทธในเรื่องความเมตตาและการไม่ทำร้ายสิ่งมีชีวิต ดังนั้น ชาวพุทธจึง

มักทำงานร่วมกับองค์กรสันติภาพและกลุ่มการเมือง เช่น สหประชาชาติ ในทำนองเดียวกัน ชาวพุทธเข้าร่วมในการสนทนาระหว่างศาสนา รวมถึงการเข้าร่วมในการประท้วงอย่างสันติ ดังที่เห็นในพม่าและทิเบต คุณค่าของชาวพุทธในเรื่องความเมตตาและความรักใคร่มีความสำคัญอย่างยิ่งในแง่ของทัศนคติของพวกเขาต่อประเด็นต่างๆ เช่น สุขภาพ สงคราม สิทธิสตรี ความมั่งคั่ง และสิ่งแวดล้อม

สุขภาพ: ในประเทศที่นับถือศาสนาพุทธ ความเจ็บป่วยและความพิการบางอย่างถูกมองว่าเป็นผลของกรรมชั่ว อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าผู้ป่วยและผู้พิการไม่ควรได้รับการช่วยเหลือ แม้ว่ากรรมชั่วอาจทำให้พวกเขาอยู่ในสถานะที่ทุกข์ทรมาน แต่เสรีภาพโดยธรรมชาติของพวกเขา ก็หมายความว่าพวกเขาควรพยายามที่จะปลดปล่อยตนเอง นี่คือนิยามสำคัญของ

พระพุทธศาสนา: ผู้คนควรพยายามบรรเทาและหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ ไม่เพียงแต่ผู้ป่วยควรพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยให้ตนเองดีขึ้นเท่านั้น แต่คนอื่นๆ ก็ควรพยายามช่วยเหลือพวกเขาด้วย สิ่งนี้จะสร้างกรรมดีให้กับคนเหล่านั้นและสอดคล้องกับอุดมคติของชาวพุทธในเรื่องความเมตตา ชาวพุทธยังมองว่าการเกิดเป็นมนุษย์มีค่ามาก เพราะนี่คือจุดที่ดีที่สุดในการบรรลุนิพพาน พวกเขาจึงทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยให้ผู้คนรักษาชีวิตมนุษย์นี้ไว้

สงคราม: คีลข้อแรก (เว้นจากการฆ่าสิ่งมีชีวิต) หมายความว่าชาวพุทธต่อต้านสงครามอย่างมากในความเป็นจริง อหิงสาเป็นหัวใจสำคัญของความคิดและพฤติกรรมของชาวพุทธ ในกามสูตร พระพุทธเจ้าทรงเน้นย้ำถึงความจำเป็นในการรักศัตรูของคุณ ไม่ว่าเขาจะปฏิบัติต่อคุณอย่างไร โหดร้ายเพียงใด: “แม้ว่าโจรจะตัดอวัยวะของเธอที่ละชิ้นด้วยเลื่อยสองคม หากเธอทำให้จิตใจเป็นศัตรู เธอก็ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสอนของเรา” องค์ทะไลลามะทรงเน้นย้ำคำสอนนี้โดยตรัสว่า: “ความเกลียดชังจะดับไม่ได้ด้วยความเกลียดชัง แต่ด้วยความรักเท่านั้น” ดังนั้นชาวพุทธจำนวนมากจึงปฏิเสธที่จะจับอาวุธภายใต้สถานการณ์ใดๆ อย่างไรก็ตาม มีบางกรณีที่ชาวพุทธได้ต่อสู้ ตัวอย่างเช่น ชาวพุทธได้พัฒนาศิลปะการต่อสู้ (เช่น พระเส้าหลิน) แต่ประเพณีศิลปะการต่อสู้ส่วนใหญ่มุ่งเน้นทัศนคติที่รับผิดชอบและลดการใช้ความรุนแรงให้เหลือน้อยที่สุด ถึงกระนั้น ชาว

พุทธก็มีส่วนร่วมในสงคราม – เช่น อาจารย์เซนสนับสนุนสงครามรุกรานของญี่ปุ่น และสงครามกลางเมืองในศรีลังการะหว่างชาวพุทธสิงหลและชาวฮินดูที่มีได้คร่าชีวิตผู้คนจำนวนมาก

สิทธิสัตว์: ชาวพุทธถือว่าควรหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดอันตรายและความทุกข์แก่สิ่งมีชีวิต ดังรายละเอียดในศีลข้อแรก ดังนั้นการปฏิบัติต่อสัตว์อย่างเมตตาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับชาวพุทธมาตั้งแต่ยุคแรก พระเจ้าอโศก ตัวอย่างเช่น ทรงสร้างโรงพยาบาลสำหรับสัตว์ ทรงวิพากษ์วิจารณ์การล่าสัตว์เพื่อความสนุกสนาน และทรงสนับสนุนการกินเจ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าชาวพุทธทุกคนจะพยายามหลีกเลี่ยงการก่อให้เกิดความทุกข์แก่สัตว์และสนับสนุนสิทธิสัตว์ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่กินเจ พระพุทธเจ้าเองดูเหมือนจะทรงรับเนื้อสัตว์ในบาตรของพระองค์ และทรงอนุญาตให้พระสงฆ์ฉันเนื้อสัตว์ได้ตราบใดที่พวกเขาไม่ได้เห็นหรือได้ยินการฆ่าสัตว์ และพวกเขาไม่ได้สงสัยว่าสัตว์นั้นถูกฆ่าเพื่อพวกเขาโดยเฉพาะ เนื่องจากเจตนาเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับชาวพุทธ ในสังคมชาวพุทธส่วนใหญ่จึงเป็นที่ยอมรับได้โดยทั่วไปที่จะกินเนื้อสัตว์ตราบใดที่คนอื่นฆ่ามัน (เช่น คนอื่นมีเจตนาที่จะก่อให้เกิดความทุกข์แก่สัตว์) ดังนั้น คนขายเนื้อส่วนใหญ่จึงมักจะไม่ใช่ชาวพุทธ ในพระพุทธศาสนาสายใต้ แม้ว่าจะมีเพียงไม่กี่คนที่กินเจ แต่ผู้ที่กินเจจะได้รับการยกย่อง ความเป็นอยู่ที่ดีของสัตว์ก่อนการฆ่าก็ถือว่าสำคัญมากเช่นกัน – ตัวอย่างเช่น การเลี้ยงสัตว์ในกรงแคบๆ ถูกวิพากษ์วิจารณ์

ความมั่งคั่ง: ประเทศที่นับถือศาสนาพุทธมีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันมากมาย ภูฏาน ซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่ประชาชนยากจน แต่โดยทั่วไปมีความสุข ในความเป็นจริง กษัตริย์ตรัสว่าพระองค์ทรงสนพระทัยใน “ความสุขมวลรวมประชาชาติ” มากกว่า “ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ” ในทางกลับกัน ญี่ปุ่นอยู่ในอีกขั้วหนึ่ง ที่ซึ่งการเน้นย้ำของชาวพุทธในเรื่องการไม่ยึดติดในตนเอง และการเน้นย้ำของลัทธิขงจื๊อในเรื่องการรับใช้กลุ่ม ได้นำไปสู่ความทันสมัยอย่างรวดเร็ว จริยธรรมในการทำงานที่แข็งแกร่ง และเศรษฐกิจที่แข็งแกร่ง โดยรวมแล้วพระพุทธศาสนาไม่ได้สอนต่อต้านความมั่งคั่ง โดยชาวพุทธจำนวนมากมองว่ามันเป็นผลตามธรรมชาติของการกระทำที่ดีในอดีต (กรรม) อย่างไรก็ตาม เพื่อให้แน่ใจว่าการเกิดใหม่ที่น่าพอใจ ผู้ร่ำรวยจะต้องใช้ความมั่งคั่งของตนให้ดี – เช่น จ่ายค่าพิมพ์พระคัมภีร์ทางพุทธศาสนา บริจาค

ที่ดินสำหรับวัด ฯลฯ ในที่สุด หากใครต้องการก้าวหน้าบนเส้นทางแห่งพุทธศาสนา ความมั่งคั่งจะต้องถูกละทิ้ง เพราะมันคือความผูกพันทางวัตถุที่สามารถขัดขวางการบรรลุการตรัสรู้ขั้นสุดท้ายได้

Websites

<http://buddhism.kalachakranet.org/dharma.html>

http://buddhism.kalachakranet.org/sangha_monks_nuns.html

<http://en.wikipedia.org/wiki/Ananda>

<http://en.wikipedia.org/wiki/buddhism>

http://en.wikipedia.org/wiki/Dalai_Lama

http://en.wikipedia.org/wiki/Gautama_Buddha

<http://en.wikipedia.org/wiki/Maudgalyayana>

http://en.wikipedia.org/wiki/Pali_Canon

<http://en.wikipedia.org/wiki/Sangha>

<http://en.wikipedia.org/wiki/Sariputra>

<http://www.aboutbuddhism.org/buddhism-beliefs.php>

<http://www.accesstoinsight.org/>

<http://www.bbc.co.uk/religion/religions/buddhism/>

<http://www.buddhanet.net/e-learning/buddhism/lifebuddha/index.htm>

<http://www.dalailama.com/>

<http://www.religionfacts.com/buddhism/beliefs.htm>

<http://www.thebuddhistsociety.org/resources/Buddha.html>

<http://www.thebuddhistsociety.org/resources/Teachings.html>

http://www.world-faiths.com/Buddhism/the_sangha.htm

Bibliography

Cush, D. 1994. Buddhism (Student's Approach to World Religions). London: Hodder.

Gethin, R. 1998. The Foundations of Buddhism (OPUS). Oxford: Oxford Paperbacks.

Gombrich, R.F.& Bechert, H., 1991. The World of Buddhism: Buddhist Monks and Nuns in Society and Culture (The Great Civilizations). London: Thames and Hudson Ltd.

Gombrich, R.F., 1988. Theravada Buddhism: A Social History from Ancient Benares to Modern Colombo (The Library of Religious Beliefs and Practices). London: Routledge.

Harvey, P., 1990. An Introduction to Buddhism: Teachings, History and Practices (Introduction to Religion). Cambridge: Cambridge University Press.

Williams, P., 2000. Buddhist Thought: A Complete Introduction to the Indian Tradition. London: Routledge.

Williams, P., 2008. Mahayana Buddhism: The Doctrinal Foundations (Library of Religious Beliefs and Practices). London: Routledge. In Association with Amazon